

ХОЛИ БЛЕК, КАСАНДРА КЛЕЪР МЕДНАТА РЪКАВИЦА

Част 2 от „Магистериум“

Превод от английски: Александър Драганов, 2015

chitanka.info

Посвещение
На петгодишната Урсула Анабет Лий Грант, едно
живо пламъче.

ГЛАВА ПЪРВА

Кал взе от парчето пица едно резенче мазно пеперони^[1] и пъхна ръка изпод масата. Веднага усети влажния език на Пакостник. Обсебеният от Хаоса вълк буквално вдъхна храната.

— Не храни това нещо — изсумтя сърдито баща му, — някой ден ще ти отхапе цялата ръка.

Кал потупа Пакостник по главата, без да обръща внимание на баща си. В последно време Алистър не бе никак доволен от Кал. Не искаше да слуша как е изкарал в Магистериума. Бе ядосан от това, че Кал е станал чирак на майстор Руфъс, някогашния му наставник. И бе готов да си оскубе косите, когато Кал се върна вкъщи с обсебен вълк.

Кал винаги бе живял сам с баща си и с безспирните му разкази за това колко ужасно е било училището му. Същото училище, което сега Кал посещаваше въпреки отчаяните си опити да не влезе там. Кал очакваше баща му да е сърдит, задето се завърна след първата си година в Магистериума, но не бе и предполагал какво ще е чувството баща му да е толкова сърдит. Навремето се разбираха без думи. Сега всичко бе... насила.

Кал се надяваше да е само заради Магистериума, иначе другата възможност бе Алистър да знае, че Кал тайно е зъл.

Това наистина притесняваше и самия Кал. Много. Бе започнал да изготвя списък в главата си — в две колонки. Едната съдържаше причините да е истински черен лорд, а другата — причините да не е. Един черен лорд би ли изпил последната чашка кафе? Каква книга би взел от библиотеката? Това да се обличаш в черно правеше ли те черен лорд? А да не си изпереш бельото?

Най-лошото бе, че баща му вероятно правеше същото нещо, пресмятайки шанса Кал да събере необходимите точки, за да стане черен лорд, винаги когато го погледнеше.

Алистър обаче само подозираше. Нямаше как да бъде сигурен. Имаше неща, които само Кал знаеше.

Кал не можеше да спре да мисли за това, което майстор Джоузеф му бе казал. А именно че в него, Калъм Хънт, живее душата на Врага на Смъртта. Че той е Врагът на Смъртта, предопределен да бъде зъл. Дори в уютната жълта кухня, където бе закусвал, обядвал и вечерял хиляди пъти с баща си, Кал чуваше как думите на майстора отекват в ушите му.

Душата на Калъм Хънт загина. Прокудена от собственото си тяло, тя се сви и загина. Душата на Константин Мадън обаче пусна корени и укрепна, новородена и по-силна от всякога. От тогава насам последователите му се трудят да изглежда така, че той не си е отишъл от този свят, където можеш да живееш в безопасност.

— Кал? — обърна се към него баща му, като го гледеше странно.

Не ме гледай, искаше да каже Кал, но в същото време сякаш питаше: Какво виждаш, когато ме гледаш? С Алистър режеха любимата пица на Кал — пеперони с ананас. Друг път биха си приказвали за поредното приключение на Кал в града или за това върху какъв проект работи Алистър в гаража. Сега обаче Алистър мълчеше и Кал не знаеше какво да каже. Най-добрите му приятели, Аарън и Тамара, му липсваха, но не можеше да ги спомене пред баща си, тъй като бяха част от вълшебния свят, който Алистър мразеше.

Кал слезе от стола.

— Мога ли да изляза на двора да поиграя с Пакостник?

Алистър се намръщи. Някога сладко кученце, сега той се бе превърнал в подрастващо рунтаво чудовище, заемащо голяма част от недвижимото имущество под масата. Изплезил език, вълкът погледна бащата на Кал с обсебените си от Хаоса очи. После изскимтя тихо.

— Много добре — въздъхна тежко Алистър, — но не се бави. И не се показвай пред хората. Най-добрият начин да предотвратим оплаквания от страна на съседите е да не виждат Пакостник много-много.

Пакостник скочи и ноктите му защракаха по паркета, докато вървеше към вратата. Кал се ухили. Знаеше, че привързаността към звяр, роден от Хаоса, му печели точки за черен лорд, но не съжаляваше, задето го е запазил.

Кал опита да не мисли за това, когато излезе навън. Бе топъл летен следобед. Задният двор бе обрасъл с гъста трева. Алистър не я

косеше достатъчно редовно, тъй като бе от хората, които предпочитат да държат съседите настрана, вместо да ги поканят на пикник.

Кал се разведри, докато хвърляше пръчката и чакаше Пакостник да му я върне. Щеше и да тича, стига да можеше, но болният му крак пречеше да се движи бързо. Пакостник сякаш разбираше това и избягваше да се отдалечава много.

След още малко игри двамата прекосиха улицата към парка и Пакостник изтича към едни храсти. Кал провери дали има пликчета в джобовете си. Черните лордове определено не чистеха след домашните си любимци, затова отбелязваше всяка своя разходка в колонката с добри дела.

— Кал?

Кал се завъртя изненадан. Когато видя кой го е заговорил, се удиви още повече. Русата коса на Кайли Майлс бе опъната назад с две щипки с формата на еднорози. В ръката си държеше розова каишка. В края ѝ имаше нещо, наподобяващо малък бял парцал, но можеше и да е куче.

— Ти... — каза Кал. — Тъъ... знаеш името ми?

— Отдавна не сме се виждали — отвърна Кайли, като явно реши да пренебрегне объркването му, след което сниши глас: — Влезе ли в училището за балет?

Кал се поколеба. Кайли се бе явила с него на Железния изпит — входа на Магистериума, но той бе преминал, а тя се бе провалила. Бе преместена от маговете в друго училище и от онзи момент насам не я бе виждал. Очевидно помнеше Кал, тъй като го гледаше объркана, но не бе сигурен какво тя смяташе, че е станало с него. Спомените ѝ явно бяха променени, преди да я върнат сред населението.

За миг се изкуши да ѝ разкаже всичко. Как са кандидатствали в училище за магии, а не за балет, как майстор Руфъс го е избрал, въпреки че се е представил по-зле от нея. Дали щеше да му повярва, ако ѝ разкажеше за училището, за това какво представлява чувството да оформяш пламъци в ръцете си или да летиш във въздуха. Помисли си дали да не сподели с нея, че Аарън е най-добрият му приятел, а също и *Макар*, тоест голямата работа, което означаваше, че е един от малкото живи магьосници, умеещи да работят с Хаоса.

— Училището е прилично — рече вместо това и сви рамене. Не знаеше какво друго да каже.

— Изненадана съм, че са те приели — отвърна тя и се загледа в крака му, след което потъна в неловко мълчание.

Почувства познат пристъп на гняв и си спомни как беше в старото му училище, как никой не вярваше, че чисто физически може да се справи с нещо. Откакто Кал се помнеше, левият му крак беше по-къс и слаб от десния. Чувстваше болка, когато стъпваше на него. Нито една от безкрайните операции, които бе изтърпял, не помогна особено. Баща му твърдеше, че е роден така, но майстор Джоузеф му разказа нещо съвсем различно.

— Важна е силата в горната част на тялото — рече надменно той. Не бе сигурен какво точно има предвид.

Тя кимна, макар и леко ококорена.

— И как минава? Балетът?

— Трудно — отговори той. — Всички танцуват, докато не паднат от умора. Ядем само сурови яйца и каша от брашно заради протеините. Всеки петък имаме надпревара по танци и който издържи най-дълго, получава шоколадче. Гледаме също филми за танци постоянно.

Тя се канеше да отвърне нещо, но бе прекъсната от Пакостник, който излезе от храстите с пръчка между зъбите. Очите му бяха разширени и пулсираха в оранжево, жълто и червено, досущ като пламъци от ада. Кайли го погледна така, сякаш очите ѝ щяха да изхвъркнат. Кал си даде сметка колко огромен ѝ се струва Пакостник. Определено не бе куче или друг вид нормален домашен любимец.

Кайли изпищя. Преди Кал да може да отвърне нещо, тя изскочи от двора и хукна по улицата. Бялото ѝ парцаливо кученце едва издържаше на темпото ѝ.

Съседите щяха да си останат с лошо мнение за него.

Прибирайки се у дома, Кал осъзна, че след лъжите, изречени пред Кайли, и заради начина, по който я бе уплашил, е изгубил всичките си точки от разходката на Пакостник.

Колонката на черния лорд печелеше за деня.

— Всичко наред ли е? — попита баща му, когато видя изражението на лицето му, след като Кал затвори вратата.

— Супер — отвърна уморено Кал.

— Чудесно — рече Алистър и се изкашля. — Мислех да излезем тази вечер. Да идем на кино?

Кал се сепна. Откакто се бе върнал това лято, не бяха правили нищо от тоя род. Ден след ден Алистър, потънал в печал, сновеше между телевизора и гаража, където ремонтираше стари автомобили, правейки ги да изглеждат като нови, след което ги продаваше на колекционери. Понякога Кал грабваше скейтборда си и обикаляше града, но без голям ентузиазъм. След Магистериума почти нищо не го забавляваше.

Дори плесенясалите ястия му липсваха.

— Кой филм искаш да гледаме? — попита Кал, като си прехвърли през ума, че черните лордове не избират програмата на останалите. Това трябваше да се брой за точка!

— Излязъл е нов филм с космически кораби — каза баща му и изненада Кал с избора си. — А по пътя може да оставим това чудовище в кучкарника и да го заменим с пуделче или дори питбул. Каквото и да е, стига да не е толкова диво.

Пакостник погледна злобно към Алистър, а странните му очи се завъртяха в калейдоскоп от цветове. Кал се сети за парцаливото псе на Кайли.

— Не е див — възрази Кал и почеса Пакостник по врата. Вълкът се обърна по гръб и се оплези, така че Кал да го почеше по корема. — Защо да не дойде? Ще ни изчака в колата със свалени прозорци.

— Изключено! — намръщи се Алистър. — Ще го вържем в гаража.

— Но той ще хареса пуканките — добави Кал. — Също и желеираните бонбони.

Алистър погледна часовника си, след което посочи гаража.

— Щом е така, може да му донесеш малко на връщане. Не се и съмнявам, че *нещото* ще ги изяде.

— *Нещото!* Той си има име!

Кал въздъхна и отведе Пакостник в работилницата на Алистър. Тя бе голяма, по-голяма дори от хола, и миришеше на машинно масло, бензин и старо дърво. Шасито на един френски автомобил стоеше поставено на трупчета, без гуми и с махнати седалки. Пожълтели вече наръчници за ремонт бяха поставени на старинни столчета, а фаровете висяха от покривната греда. Върху комплект гаечни ключове беше навито въже, което Кал използва, за да привърже вълка за нашийника.

— Скоро ще се върнем в училище — коленичи той до Пакостник, — с Тамара и Аарън. После всичко ще е наред.

Кучето^[2] изскимтя, сякаш всичко разбира. Сякаш Магистериумът му липсваше толкова, колкото и на Кал!

* * *

На Кал му бе трудно да остане съсредоточен върху филма, въпреки космическите кораби, извънземните и експлозиите. Не спираше да мисли за това как гледаха филми в Магистериума, където маг на въздуха показваше изображенията на пещерната стена. Така филмите се контролираха от маговете и всичко можеше да се случи. Бе гледал „Междувездни войни“ с шест различни финала, а също и филми, в които децата от Магистериума се прожектираха на стената и се биеха с чудовища, превръщаха се в супергерои или караха летящи коли.

На фона на всичко това въпросният филм му се струваше плосък. Кал се съсредоточи върху моментите, които щеше да направи по друг начин, като в същото време изпи три ябълкови фреша и изяде две големи кутии пуканки. Алистър гледаше с лек ужас към екрана и дори не се обърна, когато Кал му предложи шоколадови фъстъци. В резултат на това, че си ги изяде сам, Кал се чувстваше като натровен от захарта, когато се върнаха в колата на Алистър.

— Хареса ли ти? — попита баща му.

— Беше доста добър — отвърна Кал. Не искаше Алистър да се почувства така, сякаш не оценява факта, че баща му се е домъкнал на филм, който иначе никога не би гледал. — Беше много яко, когато взривиха космическата станция.

Преди Алистър да заговори отново, настъпи тишина, но не чак толкова дълга, та да бъде некомфортно.

— Няма причини да се връщаш в Магистериума, знаеш това. Научил си основното. Може да се упражняваш вкъщи, с мен.

Сърцето на Кал потъна в петите. Бяха водили този разговор в различни варианти около стотина пъти. И никога не свършваше добре.

— Мисля, че трябва да се върна — опита да каже Кал колкото се може по-спокойно. — Минах през Първата порта и искам да завърша

каквото съм започнал.

Лицето на Алистър потъмня.

— За децата не е добре да стоят на тъмно под земята като червеи. Кожата ти побелява, не ти достига витамин D. Жизнеността се изсмуква от тялото ти.

— Сив ли изглеждам? — Кал рядко следеше за външния си вид, само основното — да не носи панталоните си наопаки и косата му да не е във всички посоки. Но не искаше да е сивкав. Погледна крадешком към ръката си. Имаше нормалния розовеещ цвят.

Алистър нервно стискаше волана, докато завиваха по тяхната улица.

— Какво толкова ти харесва в това училище?

— А ти какво си му харесвал? — настоя Кал. — Учил си там и знам, че не си го мразел през цялото време. Там си срещнал мама...

— Да — отвърна Алистър, — имах приятели. Това ми харесваше.

За пръв път Кал го чу да казва нещо хубаво за училището с магове.

— И аз имам приятели там — рече Кал, — докато тук нямам никакви. Там обаче имам.

— Всичките ми приятели от училище вече са мъртви, Кал — добави Алистър.

Кал усети как косъмчетата по врата му настръхнат. Помисли си за Аарън, Тамара и Селия... и после трябваше да се спре. Бе прекалено ужасно. Не само идеята, че са мъртви, а че умират заради него.

Заради тайната му.

Заради злото в него.

Спри се, помисли си Кал. Вече бяха вкъщи. Нещо в дома му изглеждаше не както трябва. Кал се взря за около минута, преди да разбере какво е. Бе оставил вратата на гаража затворена, а Пакостник — вързан вътре. Сега обаче бе отворена: голям черен квадрат.

— Пакостник! — Кал завъртя дръжката на вратата и едва не падна на паважа. Немощният му крак поддаде. Чу баща си да го вика по име, но не му пукаше.

Отчасти изкуцука, отчасти изтича до гаража. Въжето бе там, но единият му край бе срязан като с нож или здрав вълчи зъб. Кал опита да си представи как Пакостник е седял сам в гаража, в тъмното, лаейки в очакване Кал да му отговори. Тогава почувства хлад в гърдите си.

Пакостник рядко бе връзван при Алистър. Вероятно се бе уплашил. Може би бе прегризал въжето, а после се е хвърлял срещу вратата в опит да я отвори.

— Пакостник! — извика отново Кал, този път по-високо. — Пакостник, вкъщи сме си! Може да се върнеш!

Завъртя се, но вълкът не изскочи от храсталаците, нито се появи от сенките, които се бяха образували между дърветата.

Ставаше късно.

Бащата на Кал се появи зад него. Погледна срязаното въже и отворената врата, след което въздъхна и прокара ръка през сивата си коса.

— Кал — каза внимателно той, — отишъл си е. Вълкът ти е избягал.

— Откъде знаеш? — извика Кал и се завъртя към Алистър.

— Кал...

— Винаги си мразел Пакостник! — избухна Кал. — Сигурно си доволен, че го няма.

Погледът на Алистър се втвърди.

— Не се радвам на мъката ти, Кал. Но... да, вълкът не бе подходящият домашен любимец. Можеше да убие или да рани някого. Някого от приятелите ти или, да не дава господ, теб. Надявам се да е отишъл в гората, а не в града да изяде съседите.

— Млъкни! — отвърна му Кал, макар че идеята да намери Пакостник, след като той изяде някого, му се стори успокоителна. Кал прогони мисълта от главата си, като я добави към точките на черния лорд.

Такива мисли не помагаха. Трябваше да намери Пакостник, преди да е изял когото и да е било.

— Пакостник не е наранявал никога никого — каза вместо това.

— Съжалявам, Кал — рече Алистър. За изненада на Кал, звучеше искрено. — Знам, че отдавна искаше домашен любимец. Навярно ако те бях оставил да задържиш онзи плъх...

Отново въздъхна. Кал се запита дали досега баща му е отказвал да му взема домашни любимци, понеже черните лордове не трябва да имат такива. Черните лордове не обичаха никого, особено невинни същества като животните. Като Пакостник.

Кал се опита да си представи колко уплашен е Пакостник. Откакто Кал го намери като кутре, не бе оставал сам.

— Моля те — рече Кал, — помогни ми да намерим Пакостник.

Алистър кимна отсечено.

— Качвай се в колата. Ще го извикаме и ще обиколим бавно блока. Може да не се е отдалечил.

— Добре — съгласи се Кал. Погледна назад към гаража. Чувстваше се така, все едно изпуска нещо, все едно може да види вълка, ако се загледа достатъчно внимателно.

Но колкото и пъти да обиколиха блока, колкото и да викаха, Пакостник не се появи. Ставаше все по-тъмно и накрая се прибраха вкъщи. Алистър направи спагети за вечеря, но Кал не можа да вкуси и хапка. Накара Алистър да обещае, че на следващия ден ще изготви плакати за изгубения Пакостник, макар че според самия Алистър снимката щеше да създаде още повече проблеми.

— Обсебените от Хаоса животни не са добри домашни любимци, Калъм — каза Алистър, след като прибра неизядената вечеря на Кал. — На тях не им пука за хората. Просто не могат да обичат.

Кал не отговори, но си легна с буца в гърлото и изпълнен с чувство на ужас.

* * *

Шумно скимтене събуди Кал от неспокойния му сън. Той се надигна от леглото и грабна Мири — ножа, който винаги държеше на нощното си шкафче. Свали краката си от леглото и направи гримаса, когато те докоснаха каменния под.

— Пакостник? — прошепна той.

Сякаш чу ново изскимтяване, макар и далечно. Надникна през прозореца, но видя само покритите със сенки дървета и тъмнината.

Излезе в коридора. Вратата към спалнята на баща му бе затворена и пролуката под нея бе тъмна.

Макар че може още да е буден, не се съмняваше Кал. Понякога Алистър оставаше цяла нощ да майстори нещо в работилницата си.

— Пакостник? — прошепна отново Кал.

Никой не му отговори, но Кал целият настръхна. Чувстваше, че вълкът е наблизил, че Пакостник е притеснен и уплашен. Кал тръгна, воден от това чувство, макар да не можеше да го обясни. То го отведе към стълбите на мазето. Кал преглътна тежко, стисна Мири и започна да слиза.

Никога не бе харесвал мазето, което бе пълно със стари автомобилни части, изпотрошени мебели, куклени къщи, кукли, които трябваше да се поправят, и стари механични играчки, събуждащи се понякога за нов живот.

Жълтеникава светлина се процеди под входа и го отведе до друг от складовете на Алистър, пълен с още боклуци, които не бе успял да поправи. Кал събра смелост и закуцука към стаята, като бутна вратата.

Тя не помръдна. Баща му я бе заключил.

Сърцето на Кал бясно затупка.

Нямаше причина баща му да заключва стари, непоправени вехтории. Никаква.

— Татко? — извика Кал през вратата. Чудеше се дали по някакъв повод Алистър не е слязъл долу.

Но чу нещо съвсем различно от другата страна. Гняв, ужасен и задущаващ го, се надигна в гърдите му. Взе малкия си нож и опита да го прокара в отвора на вратата, та да избута резето.

След един миг на напрежение върхът на Мири натисна правилното място и ключалката поддаде. Вратата се отвори.

Дъното на избата вече не бе каквото Кал го помнеше. Бъркотията я нямаше, освободила беше място за мъничък кабинет на маг. В единия ъгъл имаше бюро, върху което бяха натрупани стари и нови книги. В другия се виждаше кушетка. А в центъра на пода, окован и с ужасен на вид кожен намордник, седеше Пакостник.

Вълкът със скимтене се спусна към Кал, но веригите го спряха. Кал падна на колене и взе да роши с пръсти козината на Пакостник, докато не напипа нашийника. Бе толкова щастлив да види вълка и толкова ядосан на баща си, че за миг пропусна най-важното.

Но когато огледа стаята за мястото, където Алистър държи ключа, забеляза това, което трябваше да види най-напред. Походното легло до стената в дъното също беше с окови.

Окови, чийто размер бе идеален за тринайсетгодишно момче.

[1] Вид колбас, основна съставка в плънката на пица „Пеperони“. — Б.р. ↑

[2] Фактическа неточност: животното е див вълк. — Б.р. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кал не можеше да спре да гледа към оковите. Сърцето му се беше свило и отчаяно се опитваше да раздвижи кръвта във вените му. Оковите бяха изработени от желязо и инкрустирани с алхимически символи. Личеше си, че са дело на маг. Бяха заковани дълбоко в стената. Щракнеха ли около някого, нямаше да има измъкване.

Зад гърба му Пакостник изскимтя. Кал се почувства принуден да отклони поглед и да се съсредоточи върху освобождаването на вълка. Лесно свали намордника, но веднага щом го направи, Пакостник започна да лае бясно, сякаш се опитваше да разкаже на Кал как се е озовал вързан в мазето.

— Шшшт! — каза Кал, хвана паникьосан носа на Пакостник и се опита да го накара да млъкне. — Не буди татко!

Пакостник пак изскимтя и Кал се помъчи да събере мислите си.

Подът на склада бе от бетон и Кал посегна към него, за да строши веригите със залп земна магия.

Но когато земната магия дойде, оказа се слаба. Кал не можеше да се съсредоточи и знаеше това. Просто недоумяваше как така баща му се бе престорил, че съжالياва за Пакостник, и как го бе возил насамнатам, когато през цялото време е знаел къде е. Понеже лично го бе оковал там.

Само че не можеше да го е направил сам. Бе с Кал през цялото време. Някой друг бе свършил това. Приятел на баща му? Умът на Кал заработи с бесни обороти.

Алистър нямаше никакви приятели.

Сърцето му прескочи един удар при тази мисъл. Комбинацията от страх и магия се оказа достатъчно мощна, та да разбие оковите на Пакостник. Вълкът бе свободен. Кал се стрелна към бюрото на Алистър в другия край на стаята и взе намиращите се там документи. Те бяха изписани с паяшкия почерк на баща му: списъци с бележки и рисунки. Имаше скица на портите на Магистериума, на куполна сграда, която Кал не познаваше, а също и на хангара на летището,

където се бе състоял Железният изпит. Повечето от рисунките обаче бяха на странен метален предмет, който приличаше на рицарска метална ръкавица, обсипана със странни символи. Щеше да е готина, ако нещо в нея не предизвикваше тръпки по гърба на Кал.

Рисунките в книгата обясняваха странен, зловещ ритуал. Томът бе подвързан с черна кожа, а съдържанието му бе ужасяващо. Описваше се как магията на Хаоса може да се събере от някого, който не е Макар, като се изтръгне сърцето на обсебено от Хаоса същество. С ръкавица и с такова сърце можеше да избиеш магията дори от Макар, като го унищожиш напълно.

Но ако жертвата не бе маг на Хаоса, ако не бе Макар, щеше да оцелее.

Като погледна оковите на койката, Кал се сети върху кого ще се проведе експериментът. Алистър щеше да използва Хаоса, за да приложи черен хирургически ритуал върху Кал, такъв, който би го убил, ако наистина бе Врагът на Смъртта и притежаваше уменията му на Макар.

Кал се бе питал дали Алистър не подозира истината за него, но изглеждаше, че вече не става дума за голи подозрения. Дори Кал да оцелееше след операцията, знаеше, че това е изпитание, на което трябваше да се провали. Душата на Константин Мадън бе в него и собственият му баща искаше да го убие заради това.

До книгата имаше бележка, написана с паяшкия почерк на Алистър.

„Това трябва да подейства. Трябва.“

Думата „трябва“ бе подчертана няколко пъти, а след това имаше дата: септември. Тогава Кал трябваше да се върне в Магистериума. Хората от града знаеха, че си е у дома за през лятото, и подозираха, че ще поеме към училището за балет, когато свърши ваканцията и на техните деца. Ако изчезнеше през септември, никой нямаше да се усъмни в нищо.

Кал се обърна и погледна отново към оковите. Догади му се. До септември оставаха две седмици.

— Кал.

Кал се завъртя. Баща му стоеше на прага. Облечен, като че изобщо не си е лягал. Очилата му бяха качени на носа. Изглеждаше

нормално, леко тъжен. Кал погледна невярващо как баща му протяга ръка към него.

— Кал, не е каквото си мислиш...

— Каж ми, че не ти си заключил Пакостник тук — рече приглушено Кал, — че тези неща не са твои.

— Не съм го затворил аз.

За пръв път в гласа на Алистър нямаше злоба.

— Но планът ми е жизненонеобходим, Кал. За теб, за твое собствено добро. На света има ужасни хора, които биха ти сторили зло. Биха те използвали. Не мога да го допусна.

— И затова първи ще ми сториш зло?

— За твое добро е!

— Лъжеш! — извика Кал и пусна Пакостник, който изръмжа. Ушите му се бяха свили до главата. Гледаше към Алистър с пъстрите си, въртящи се очи.

— Всичко, което си ми разказвал, е лъжа. Излъга за Магистериума...

— Не съм излъгал за Магистериума — сопна се Алистър. — Това беше най-лошото място за теб! И още е!

— Понеже ме мислиш за Константин Мадън! — извика Кал. — Смяташ, че аз съм Врагът на Смъртта!

Все едно спря торнадо. Внезапно всичко замръзна в ужасна тишина. Дори Пакостник не издаде звук. Лицето на Алистър се изкриви и той се отпусна на рамката на вратата. Когато отговори, гласът му бе нежен. Но това някак бе по-лошо от предишната ярост.

— Но ти си Константин Мадън — отвърна той. — Нали?

— Не знам — рече Кал и се почувства празен, изтощен. — Не помня никого другото освен себе си. Но ако аз съм той, трябваше да ми помогнеш да разбера какво да правя. Вместо това заключваш кучето ми и...

Кал погледна към оковите, предназначени за момче, и преглътна останалото.

— Когато видях вълка, разбрах — обясни Алистър все така тихо. — Преди само подозирах, но можех да се излъжа, че не си като него. Но на твоята възраст Константин имаше вълк като Пакостник. Вълкът винаги вървеше подире му. Както прави Пакостник с теб.

Кал усети да го полазват тръпки.

— Каза, че си бил приятел с Константин.

— Бяхме чираци в една и съща група. Под ръководството на майстор Руфъс.

Алистър никога не му бе разказвал толкова много за Магистериума.

— Руфъс избра петима студенти от Железния изпит. Майка ти, брат й Деклън. Константин Мадън. Брат му Джерико. И мен самия. — Болеше го да разказва това. Кал и сам го виждаше. — В края на Сребърната година само четирима от нас бяха останали живи. Пет години по-късно всички бяха мъртви. Освен Константин и мен. След Леденото клане почти никой не го видя, а когато това се случеше, винаги носеше маска.

Майката на Кал бе загинала в Леденото клане. Там бяха унищожили крака му. Там Константин Мадън бе извадил душата на детето, наречено Калъм Хънт, и бе поставил своята в тялото му. Но това не бе най-лошото, което Кал знаеше. Най-лошото бе онова, което майстор Джоузеф бе казал, че е направила майка му.

— Знам какво е написала в снега — отвърна Кал. — *Убий детето.* Имала е предвид мен.

Баща му не отрече.

— И защо не ме уби?

— Кал, аз никога не бих те наранил...

— Ама наистина? — Кал грабна една от рисунките на ръкавицата. — А това какво е? За какво смяташ да го използваш? Градинарство?

Лицето на Алистър потъмня.

— Кал, ела тук.

— За да ме оковеш и да не ти преча, когато изтръгваш сърцето на Пакостник? — Кал посочи към оковите: — Или когато използваш тези върху мен?

— Не бъди глупав!

Алистър направи крачка напред. Тогавя Пакостник скочи към него с вой. Кал извика и Пакостник опита да спре, извивайки се във въздуха. Блъсна Алистър странично и мъжът падна върху една малка масичка, която се счупи под него. Двамата с вълка се удариха в пода.

— Пакостник! — извика Кал.

Вълкът се претърколи от Алистър и зае мястото си до Кал, като не спираше да ръмжи. Алистър се вдигна на колене и бавно се изправи. Стоеше несигурно на краката си.

По навик Кал се стрелна да му помогне. Алистър го погледна и в лицето му Кал прочете нещо, което никога не бе очаквал да види.

Страх.

Кал побесня.

— Махам се — каза той. — С Пакостник се махаме. Никога няма да се върнем. Изпусна шанса си да ни убиеш.

— Кал — рече Алистър и вдигна предупредително ръка, — не мога да ти позволя да направиш това.

Кал се запита да не би Алистър да вижда нещо нередно в него всеки път, когато го погледнеше. Винаги бе възприемал Алистър за свой баща — дори след казаното от майстор Джоузеф, но бе възможно Алистър вече да не възприема Кал като свой син.

Кал погледна към ножа в ръката си. Спомни си деня на Изпита и се зачуди дали Алистър е хвърлил Мири към или срещу него.

Убий детето.

Спомни си и писмото на Алистър, в което той умоляваше майстор Руфъс да запечата магията му.

Внезапно всичко, което Алистър бе направил, доби ужасна логика.

— Хайде — каза Кал на Пакостник и кимна с глава към вратата, водеща към другата част на мазето, — махаме се оттук.

Пакостник тръгна нататък, а Кал внимателно заотстъпва подир вълка си.

— Не! Не можеш да си тръгнеш!

Алистър скочи към Кал и го хвана за ръката. Той не бе едър човек, а слаб, но висок и жилав. Кал се хлъзна и падна на бетона, приземявайки се накриво върху крака си. Болката прониза тялото му и размъти погледа му. Въпреки лая на Пакостник Кал чу гласа на баща си:

— Не можеш да се върнеш в Магистериума. Трябва да поправя това. Обещах да го поправя...

Смята да ме убие, помисли си Кал. Ще бъде поправено, когато умра.

Гневът го заслепи. Гняв, породил се заради всичките лъжи, които Алистър бе изрекъл и продължаваше да изрича; заради ужаса, който носеше в душата си, откакто майстор Джоузеф му бе разкрил истината за това кой е всъщност; заради мисълта, че всички, които обича, може да го намразят, ако разберат истината.

Гневът изригна от него. Стената зад Алистър внезапно се напука и огромна цепнатина плъзна по цялата ѝ дължина. Стаята се разтърси. Бюрото на Алистър полетя към стената. Креватът се разхвърча на части към тавана. Алистър се огледа смаян около себе си точно когато Кал запрати магията си срещу него.

Алистър полетя във въздуха и се удари в напуканата стена. От главата му се чу ужасен пращящ звук, преди цялото му тяло да се свлече на земята.

Кал се изправи треперещ. Баща му бе неподвижен, в безсъзнание и със затворени очи. Приблужи се още малко и го загледа. Гърдите му продължаваха да се надигат и да спадат. Все още дишаше.

Да се ядосаш дотолкова, че да нокаутираш баща си с магия, определено бе точка за черния лорд.

Кал трябваше да излезе от къщата, преди Алистър да се събуди. С олюляване напусна стаята и затвори вратата зад гърба си. Пакостник бе в краката му.

В главното помещение на мазето имаше дървено ковчеже, пълно с пъзели и стари бордови игри, от които липсваха фигури. То бе поставено пред странно насъбрани потрошени столове, но Кал го премести пред вратата на склада. Това щеше да забави Алистър, помисли си той, след което се изкачи нагоре по стълбите.

Влезе в спалнята и наметна яке върху пижамата си, после обу гуменки. Пакостник тичаше насам-натам и лаеше тихо, докато той напъха в сака си още дрехи. Отиде в кухнята и си взе чипс и сладки. Изпразни тенекиената кутия върху хладилника, в която Алистър държеше парите за бакалницата — четиридесет долара на банкноти от по един и пет — и ги напъха в сака. После прибра Мири, като постави меча над останалите си принадлежности. Вдигна ципа нагоре и метна сака през рамо. Кракът го болеше и целият трепереше след падането, а и от ехото на магията, което все още отекваше в тялото му. Лунната светлина, която влизаше през прозорците, озаряваше всичко в стаята с

бяло сияние. Кал се огледа, запита се дали отново ще види кухнята, къщата или баща си.

Пакостник изскимтя и наостри ухо. Кал не можеше да чуе нищо, но това не означаваше, че Алистър не се е събудил. Кал прогони тревожните мисли, хвана Пакостник за каишката и излезе тихо от къщи.

* * *

Улиците на града бяха почти притихнали в мрака преди настъпването на зората, но Кал продължи да се движи в сенките, ако случайно Алистър решише да го потърси с колата. Слънцето скоро щеше да изгрее.

След около двацет минути телефонът му извъня. Той едва не подскочи, преди да успее да изключи звука. Екранът показваше, че повикването е от къщата. Алистър бе буден и вече извън мазето. Облекчението на Кал се превърна в ужас. Алистър позвъни отново. И отново.

Кал изключи телефона и го изхвърли — в случай че баща му можеше да го проследи, както правеха детективите по телевизията.

Трябваше да реши накъде да се запъти, и то бързо. Занятията в Магистериума започваха чак след две седмици, но там винаги имаше някого. Бе сигурен, че майстор Руфъс ще го пусне в старата му стая, докато Тамара и Аарън се покажеха, и че ще го защити от баща му, ако се стигнеше дотам.

После Кал си представи как остава сам с Пакостник и майстор Руфъс, обикалящ празните пещери на училището. Стори му се депресиращо. Но и бездруго не бе сигурен как може сам да стигне до далечната мрежа от пещери във Вирджиния. Пътуването със стария автомобил на Алистър до дома, Северна Каролина, в началото на лятото бе много дълго и прашно, а и той нямаше идея как да го направи повторно.

Бе пращал съобщения на приятелите си, но не знаеше къде е Аарън, когато не ходи на училище. Аарън не споделяше къде живее. Семейството на Тамара живееше близо до столицата, а и Кал бе сигурен, че до там има повече автобуси, отколкото до Магистериума.

Вече съжали, че е изхвърлил телефона си.

Тамара му бе изпратила подарък за рождения ден — кожен кучешки нашийник и повод за Пакостник — който бе дошъл с адреса на подателя. Бе го запомнил, тъй като къщата ѝ си имаше име — „Гейбълс“, поради което Алистър се бе засмял и бе казал, че истински богатите хора кръщават къщите си.

Кал можеше да иде там.

По-сигурен, отколкото се бе чувствал седмици наред, той се отпрати към автобусната спирка. Това бе малка сграда с две пейки отвън и затворено гише с климатик, където възрастна жена продаваше билети. На една от пейките бе седнал старец, спуснал шапката си ниско над лицето, като че си подремва.

Във въздуха зажузаха комари, когато Кал приближи възрастната жена.

— Тъъ — поколеба се той, — един билет за Арлингтън.

Тя го изгледа подозрително и сви покритите си с червило устни.

— На колко години си? — попита.

— Осемнайсет — излъга той с надеждата, че звучи уверен. Вероятно бе тя да не му повярва, но понякога възрастните хора не пресмятаха добре възрастта. Опита се да застане така, че да изглежда по-висок.

— Хм — каза накрая тя, — четиридесет долара за един възрастен, билетът не се връща. Имаш късмет, автобусът идва след половин час. Но не пускат кучета, освен ако не са водачи.

— Ами — поясни Кал и погледна бързо към Пакостник, — той е куче водач, служил е в морската пехота.

Жената повдигна вежди.

— Спаси един човек — добави Кал, оплитайки се в историята си, докато подаваше парите през отвора. — От удавяне. И акули. Е, една акула, но голяма. Има медал.

Тя го загледа внимателно, след което спря очи на позата, която бе заел.

— Кучето ти е необходимо заради крака ти, нали? — попита тя. — Така трябваше да кажеш.

След това му подаде билета.

Унизен, Кал го взе и се обърна, без да отговори. Този билет му струваше почти всичките му пари. Сега имаше долар и няколко цента.

С тях си купи две пастички от автомата и седна да чака автобуса.
Пакостник застана в краката му.

Щом стигнеше къщата на Тамара, обеща си той, нещата щяха да се оправят.

Ама наистина.

ГЛАВА ТРЕТА

Кал задряма в автобуса, опрял глава на прозореца. Пакостник се бе свил в краката му, което бе уютно, а и така никой не седна до него.

Неспокойни сънища изпълниха ума на Кал, докато спеше. Сънуваше сняг, лед и мъртвите тела на магове, пръснати върху глетчер. Сънуваше, че гледа в огледало, а там вижда не собственото си лице, а това на Константин Мадън. Сънуваше, че е окован за стената, а Алистър се готви да изтръгне сърцето му.

Събуди се с вик и се намери примигващ срещу контролъора в автобуса, който се бе привел над него със сбърчено от загриженост лице.

— Стигнахме Арлингтън, хлапе — каза той. — Всички останали слязоха. Има ли кой да те вземе?

— Естествено — промърмори Кал и слезе от автобуса с Пакостник подире му.

На ъгъла имаше телефон. Кал го загледа. Знаеше, че може да го ползва, за да намери нечий номер, но не беше наясно как. Винаги бе използвал интернет за подобно нещо. Канеше се да тръгне към телефона, когато червено-черно такси спря на завоя и от него изскочиха няколко шумни деца с униформи. Шофьорът излезе и свали багажа им от колата.

Кал изтича до него, като пренебрегна болката в крака си. След което се приведе до прозореца.

— Знаете ли къде е „Гейбълс“?

— Това е доста скъпарско местенце — повдигна вежди таксиметровият шофьор, — голяма стара къща.

— Може ли да ме откарате там с кучето? — изпълни се с надежда Кал.

Шофьорът се намръщи на вълка, който душеше гумите на таксито.

— Ти на това куче ли му викаш?

Кал се запита дали не трябва отново да излезе с номера, че е инвалид.

— Пакостник е от много рядка порода — каза вместо това.

— Вярвам ти — изсумтя мъжът. — Хайде тогава, качвай се. Ако не повърнете, ще сте по-добри пътници от онези хаймани.

След няколко минути Кал се отпусна на задната седалка, а Пакостник скокна до него. Седалките бяха разкъсани и изпод кожата се виждаше дунапрен. Кал бе сигурен, че някаква пружина се опира в гърба му. В таксито нямаше предпазни колани и затова се тресяха по улицата, а Кал се търкаляше насам-натам като топка за пинбол. Въпреки уверенията на Кал, че няма да повръщат, на Пакостник сякаш му стана лошо.

Накрая стигнаха върха на хълма. Пред тях имаше висока желязна ограда с отворена и украсена с орнаменти врата. Гладко окосена ливада се простираше от двете им страни като зелено море. Забеляза хора в униформи, които носеха подноси. Присви очи, за да види какво става. Може би родителите на Тамара имаха тържество?

Тогава в края на пътя за коли съзря къщата. Бе достатъчно голяма, за да накара Кал да се сети за именията от английските сериали, които Алистър обичаше да гледа. Това бе място като за благородник. Кал знаеше, че Тамара е богата, но бе смятал, че е като богатите хлапета от старото му училище. Те винаги имаха нови телефони и маратонки, каквито останалите искаха. Сега осъзна, че няма представа колко е богата всъщност.

— Трийсет долара — каза шофьорът.

— А може ли да ме откарате до къщата? — попита Кал, решен да намери Тамара. Тя можеше да му услуги със заем.

— Шегуваш се — отвърна шофьорът и тръгна по пътеката. — Да знаеш, че броячът си върви.

Няколко други коли се бяха наредили зад таксито: сребристи и черни лимузини. Явно наистина имаше някакво тържество. Хората се бяха събрали в градината до къщата, отделена от поляната с ниско подрязани храсти. Кал видя премигващите светлини и чу далечна музика.

Измъкна се от колата. Широкоплещест бял мъж с гола глава, черен костюм и лъскави обувки преглеждаше големия списък с гости и махаше на хората да влизат в къщата. Той никак не приличаше на

бащата на Тамара и за миг Кал се паникьоса, като помисли, че е отишъл на грешното място.

Тогава осъзна, че въпросният трябва да е иконом или нещо подобно. Икономът погледна Кал с такава враждебност, сякаш да му напомни, че носи пижама под якето си, че косата му е разрошена от дългия път с автобуса и че води огромен вълк, който съвсем не пасва на едно градинско тържество.

— Мога ли да ви помогна? — попита икономът. Носеше табелка с името си, на която с елегантно изписани букви се четеше „Стибънс“.

— Тамара тук ли е? — попита Кал. — Трябва да говоря с нея. Аз съм неин съученик и...

— Много съжалявам — каза Стибънс с глас, който подсказваше, че изобщо не съжалява, — но имаме тържество. Мога да проверя дали името ви е в списъка, но иначе се опасявам, че ще трябва да дойдете по-късно.

— Не мога да дойда по-късно — настоя Кал. — Моля ви, кажете на Тамара, че се нуждаем от помощта ѝ.

— Тамара Раджави е много заета млада дама — рече Стибънс, — а това животно трябва да бъде на каишка или го дръжте настрана от градината.

— Простете — каза висока, елегантна жена със сребриста коса, която излезе от един автомобил „Мерцедес“ и застана зад Кал. Държеше покана в кремав цвят в покритата си с черна ръкавица ръка и Стибънс се ухили широко.

— Здравейте, госпожо Таркин — рече той и отвори широко вратата, — господин и госпожа Раджави много ще се зарадват да ви видят.

Кал използва момента, за да се стрелне покрай Стибънс. Чу как мъжът крясва подир него и Пакостник, но те вече тичаха по големия мраморен път, опасан с красиви килими, към стъклени врати, които стигаха до вътрешния двор, където бе тържеството.

Хора в скъпи костюми изпълваха квадратната ливада, обградена с високи храсти. Имаше правоъгълни басейни и огромни каменни урни, пълни с рози. Храстите бяха подрязани във формата на алхимични символи. Жените носеха дълги рокли на цветя и декорирани шапки, а мъжете бяха в пастелни костюми. Кал не видя никой познат, но се шмугна в храста, оформен като огнен символ, и

опита да се отдалечи от къщата в посока, където имаше най-много хора.

Един от сервитьорите, русо момче, носещо поднос с чаши, пълни с нещо, което приличаше на шампанско, пресрещна Кал.

— Извинете, сър, но мисля, че ви търсят — каза сервитьорът и кимна с глава към прага, където Стибънс сочеше Кал и крещеше нещо на друг сервитьор.

— Познавам Тамара — рече Кал и се огледа паникьосан. — Искам да говоря с нея.

— Опасявам се, че тържеството е само с покани — отвърна сервитьорът. Изглеждаше, сякаш му е жал за Кал. — Ако може да ме придружите...

И накрая Кал видя познато лице.

Високо момче от азиатски произход седеше сред малка група деца на възрастта на Кал. Бе облечено в строг кремав костюм от лен. Тъмната му коса бе оформена в идеална прическа.

Джаспър де Уинтър.

— Джаспър! — извика Кал и отчаяно махна с ръка. — Хей, Джаспър!

Джаспър го погледна и очите му се ококориха. Тръгна към Кал. Носеше чаша с плодов пунш, в който имаше парчета истински плодове. Кал никога досега не се бе радвал толкова да види някого. Съжали за лошите неща, които си бе мислил за Джаспър. Джаспър бе герой.

— Господин Де Уинтър — попита сервитьорът, — познавате ли това момче?

Джаспър отпи от пунша. Кафявите му очи огледаха Кал от рошавата му коса до мръсните гуменки.

— Никога не съм го виждал — отвърна той.

Положителните чувства на Кал към Джаспър се изпариха на мига.

— Джаспър, лъжецо...

— Предполагам, че е местен, който се опитва да спечели бас — присви очи Джаспър към Кал. — Знаеш колко любопитни са съседите относно това какво става в „Гейбълс“.

— Наистина — промърмори сервитьорът. Съчувствието бе изчезнало от лицето му и сега гледаше към Кал, сякаш е буболечка,

която плува в пунша.

— Джаспър — рече Кал през зъби, — като се върнем в училище, ще те убия за това.

— Смъртни заплахи — отвърна Джаспър. — В какъв свят живеем само...

Сервитьорът се изсмя. Джаспър се ухили на Кал. Очевидно искрено се забавляваше.

— Доста е парцалив — продължи Джаспър. — Може да му дадете малко пуканки и пунш, преди да го отпратите.

— Колко мило от ваша страна, господин Де Уинтър — каза сервитьорът.

Кал се канеше да направи нещо, вероятно да избухне, когато чу как някой вика името му.

— Кал, Кал, Кал!

Беше Тамара, която тичаше през тълпата. Носеше копринена рокля на цветчета, но явно декорираната шапка бе паднала от главата ѝ. Косата ѝ бе сплетена на познатите плитки, падащи на гърба ѝ. Хвърли се към Кал и го прегърна силно.

Ухаеше приятно. На меден сапун.

— Тамара — опита да каже Кал, но тя го прегръщаше толкова силно, че се чу само едно „ох“...

Потупа я по гърба неловко. Пакостник, който се зарадва да види Тамара, започна да подскача в кръг.

Когато тя пусна Кал, сервитьорът я гледаше със зяпнала уста, а Джаспър бе замръзнал със студено изражение на лицето.

— Джаспър, ти си истински жабок — каза Тамара, като че произнася присъда. — Бейтс, Кал е мой много добър приятел и е поканен на тържеството.

Джаспър се завъртя на пети и се отдалечи. Кал смяташе да му изкрещи нещо обидно, когато Пакостник се разляя. Вълкът се стрелна напред, преди Кал да успее да го хване. Той чу как другите гости охкат и възклихват, докато се отдръпваха от пътя на тичащия вълк. След това чу някой да вика:

— Пакостник!

Тълпата се раздели и Кал видя Пакостник, застанал на задните си крака, опрял лапи в гърдите на Аарън. Аарън се бе ухилил, чешейки вълка зад врата.

Врявата на гостите се засили. Някои хора викаха в уплаха, а други направо крещяха.

— О, не — прехапа устни Тамара.

— Какво има? — попита Кал, който вече бе тръгнал напред, нетърпелив да стигне до Аарън.

Тамара го хвана за ръката.

— Пакостник е вълк, обсебен от Хаоса, Кал, и сега скача по Макара. Да вървим!

Тамара го издърпа напред. За Кал наистина бе по-лесно да си проправя път, когато Тамара го теглеше на буксир. Гостите крещяха и бягаха в другата посока. Тамара и Кал пристигнаха при Аарън едновременно с двама елегантни и видимо притеснени възрастни: хубав мъж в костюм, бял като сняг, и красива, строга жена с тъмна коса, сплетена с цветчета.

Обувките ѝ бяха направени от метален маг и изглеждаха като излети от сребро. При всяка нейна стъпка от тях се чуваше звън, а Кал дори не искаше да си мисли колко струват.

— Махни се! — извика мъжът и махна към Пакостник.

Това беше смело, помисли си Кал, макар единствената заплаха за Кал да бе да го обличат до смърт.

— Мамо, тате — успя да каже задъханата Тамара, — не помните ли, че ви разказах за Пакостник. Той е добър, безобиден и... наш любимец.

Баща ѝ я погледна, сякаш никога досега не е казвала нещо подобно, но намесата ѝ даде възможност на Аарън да се наведе и да хване Пакостник за нашийника. Зарови пръсти в козината на вълка и го почеса зад ушите. Пакостник оплези език от удоволствие.

— Невероятно е как те слуша, Аарън. Наистина става питомен — каза майката на Тамара и грейна към Аарън.

Останалата част от празненството мина в ахкане и ръкопляскане, като че ли Аарън е извършил чудо. Все едно държанието на Пакостник е знак, че техният Макара ще порази ордите, обсебени от Хаоса.

Застанал зад Тамара, Кал се почувства невидим и подразнен от това. На никого не му пукаше, че Пакостник е неговото куче и че е бил послушен цяло лято с него. Никой не се интересуваше, че с Пакостник се бяха разхождали до парка всеки петък през последните два месеца и че двамата играеха на фризби, докато вълкът не го бе счупил на две

части, без да иска. Или че беше близнал сладоледа на едно момиченце, вместо да отхапе цялата ръка на детето, както щеше да стори, ако Кал не му бе казал да не го прави. Това бе точка за него, тъй като един черен лорд никога не би го спрял.

Но никой не се интересуваше от нещо, в което не е замесен Аарън. Съвършеният Аарън, облечен в костюм, още по-хубав от този на Джаспър, и с нова, нелепа прическа, заради която косата му падаше върху очите му. С известно удовлетворение Кал забеляза, че има следи от мръсни лапи по един от джобовите на скъпото му сако.

Кал знаеше, че не бива да се чувства така. Аарън бе негов приятел. Той си нямаше семейство, нито дори баща, който се мъчи да го убие. Бе хубаво, че хората харесват Аарън. Означаваше, че Пакостник ще остане на тържеството и че някой ще обслужи на Кал с трийсет долара, без да прави сцени. Когато Аарън се усмихна на Кал и лицето му грейна, Кал се принуди да отвърне на усмивката.

— Защо не намериш на приятеля си дрехи за тържеството? — попита майката на Тамара и кимна развеселена към Кал. — И... Стибънс, плати за таксито, с което дойде. Цяла вечност чака на портите.

След това се усмихна на Кал. Той не знаеше какво да мисли за нея. Изглеждаше мила и дружелюбна, но Кал смяташе, че в топлотата ѝ има нещо изкуствено.

— Но побързай. Истинската забава почва всеки момент.

Аарън подкара Пакостник към къщата.

— Кал може да вземе от моите дрехи — предложи той.

— Да, като ни каже какво е станало — отвърна Тамара, докато ги водеше. — Не че не се радвам да те видя, но какво търсиш тук? Защо не предупреди, че ще идваш?

— Заради татко ти е, нали? — попита Аарън и го погледна съчувствено.

— Да — потвърди тихо Кал.

Мина през огромните стъклени порти и по мраморния под, покрит с пищни килими. Докато се катереха по нелепо, екзотично желязно стълбище, Кал съчини история как Алистър му е забранил да се връща в Магистериума. Това бе вярно, Тамара и Аарън знаеха, че Алистър винаги е мразел идеята Кал да посещава училището за магове. Бе възможно да изтъкне това като повод за спора им и дори

като причина за страха на Кал, че ще бъде окован от собствения си баща в мазето. Добави, че Алистър мрази Пакостник и се държи зле с него, за да си спечели още съчувствие.

Когато приключи, Кал почти убеди и себе си, че това е вярно. Изглеждаше далеч по-достоверно от истината.

Тамара и Аарън издаваха правилните звуци на състрадание и го заляха с въпроси. Кал се почувства почти облекчен, когато Тамара го остави да се преоблече. Изведе Пакостник със себе си. Кал последва Аарън в стаята, където беше отседнал, и се просна на огромното легло в центъра ѝ.

Стените бяха покрити със скъпи на вид антични предмети, за които Кал подозираше, че Алистър е готов да убие: ценни метални чинии, плочки с ъгловати орнаменти и рамкирани гоблени от ярка коприна и метал. Имаше огромни прозорци, които гледаха към ливадите надолу. Над леглото висеше полилей, от който се спускаха сини кристали, оформени като камбани.

— Готино местенце, а? — вметна Аарън, видимо още смаян от него. Отиде до един внушителен гардероб в ъгъла и го отвори. Извади бели панталони, сако и риза и ги подхвърли на Кал.

— Какво? — попита притеснен той, когато Кал не ги взе.

Кал осъзна, че зяпа.

— Не каза, че ще останеш в къщата на Тамара — рече той.

— Странно е — сви рамене Аарън.

— Това не означава, че трябва да е и тайно!

— Не е тайно — отвърна разгорещено Аарън, — просто нямах време да ти кажа.

— Дори не приличаш на себе си — заяви Кал и взе дрехите.

— Какво имаш предвид? — Аарън прозвуча изненадан, но Кал не разбра защо.

Кал никога не го бе виждал в дрехи, толкова скъпи като тези. Дори когато го обявиха за Макар пред целия Магистериум и Асамблеята. Новите му обувки вероятно струваха стотици долари. Имаше тен и изглеждаше здрав като бик. Ухаеше на афтършейв, макар да нямаше нужда да се бръсне. Сигурно бе изкарал цяло лято, упражнявайки се навън с Тамара и хранейки се балансирано. Без пици за Макар!

— За дрехите ли говориш? — Аарън ги подръпна смутено. — Родителите на Тамара настояха да ги взема. Беше ми странно да обикалям с дънки и риза, докато всички наоколо изглеждат толкова...

— Богати? — предположи Кал. — Поне не си се появил по пижама.

— Винаги си знаел как да се появиш по запомнящ се начин — ухили се Аарън.

Кал допусна, че той говори за срещата им на Железния изпит, когато Кал бе взривил химикалка и се бе опръскал с мастило.

Кал взе новите дрехи и влезе в банята да се преоблече. Както и предполагаше, бяха му твърде големи. Аарън бе далеч по-мускулист от него. Практически трябваше да навие ръкавите на сакото до лактите и да приглади косата си с влажни пръсти, за да не стърчи като странни шипове.

Когато влезе обратно в спалнята, Аарън стоеше до прозорците и гледаше към ливадата. В центъра на тревата имаше фонтан. Няколко деца се бяха събрали около него и хвърляха във водата някаква субстанция, която я караше да свети в различни цветове.

— Значи тук ти харесва? — попита Кал, като се постара да не допусне горчилка в гласа си. Аарън не бе виновен, че е Макар. Нищо от случващото се не бе по негова вина.

Аарън избута част от русите си кичури от лицето. Черният камък върху гривната на ръката му, този, който показваше, че Аарън владее магията на Хаоса, блесна.

— Знам, че нямаше да съм тук, ако не бях Макар — отвърна той, все едно е прочел мислите на Кал. — Родителите на Тамара са мили. Наистина мили. Но знам, че нямаше да са такива, ако бях просто Аарън Стюарт от приемния дом. За тях е изгодно политически да са близки с Макар. Дори ако той е на тринайсет. Казаха, че мога да остана колкото си искам.

Кал усети как горчилката му се изпарява. Запита се колко ли дълго Аарън е имал нужда да чуе това, че може да остане някъде колкото си иска. Вероятно от дълго време.

— Тамара е твой приятел — рече той — не заради политиката или заради това какъв си. Твой приятел е от времето, преди хората да разберат, че си Макар.

— Ти също — усмихна се Аарън.

— Смятах, че си готин — призна Кал.

Аарън се усмихна още по-широко.

— Но да си Макар в училището е едно — каза той, — това лято бе друго. Номера и тържества като днешното до безкрай. Срещат ме с хора, които се радват да се запознаем и които се отнасят с мен, като че съм специален. Забавно е.

Той преглътна и продължи:

— Знам, че не исках да бъда Макар, когато разбрах, но няма как да не мисля, че животът ми може да е страхотен. Ако не бе Врагът. Лошо ли е да се чувствам така? — Очите му потърсиха лицето на Кал. — Мога да питам само теб. Никой друг не би ми отвърнал честно.

И така горчилката на Кал изчезна напълно. Спомни си как Аарън бе седял на дивана в училище, пребледнял и изненадан от начина, по който го бяха изтъпанили пред целия Магистериум, за да обявят майсторите как той е голямата надежда и героят, който ще ги поведе срещу Врага.

А враг съществуваше. Кал знаеше това. Той не бе този, за когото го мислеха. Имаше хора, които искаха Аарън да умре. Те нямаше да спрат.

Освен ако Врагът не им кажеше.

Ако Кал бе Врагът, Аарън бе в безопасност, нали? Ако майстор Джоузеф искаше от Кал да го нападне, значи нямаше късмет. Кал никога не би наранил приятелите си. Той имаше приятели.

А черните лордове нямаха, нали?

Внезапно си спомни как баща му бе паднал в несвяст на пода. И него не бе допускар, че ще нарани.

— Не е лошо, че се забавляваш с макарщината си — каза накрая Кал. — Забавлявай се. Но не забравяй, че това „ако не беше Врагът“ е голямо „ако“.

— Знам — отвърна тихо Аарън.

— И докато не станеш надменен. Но не бива да се безпокоиш за това, тъй като аз и Тамара ще ти напомняме постоянно, че си същият смотаняк като преди.

— Благодаря — ухили се Аарън. Отвори уста да добави нещо, когато Тамара откряхна вратата и ги загледа накриво.

— Свършихте ли? Кал, колко дълго се обличаш?

— Готови сме — отвърна Аарън от прозореца.

Кал видя как навън магията блещука.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кал разбра защо съседчетата искат да се промъкнат на тържеството. Когато излезе през вратата с Аарън, Тамара и сресания Пакостник на нова каишка, той осъзна събитието в пълния му мащаб и бе смаян. Масите бяха отрупани с чинии с храна: малки пилешки наденички в тестени хапки, плодове, оформени като луни, слънца и звезди, салати от билки и белени домати, парчета синьо сирене и крекери, царевички на тънки шишчета, миди, риба тон, желатинови късчета с месо, замразени черни мъниста в лед, които Кал сметна за хайвер.

Ледени статуи на мантикори с размера на лъвове размахваха кристални криле, които охлаждаха въздуха. Ледени жаби скачаха от маса на маса. Ледени пиратски кораби се издигаха в небето, преди да се спуснат върху ледени скали. На централната маса имаше леден фонтан, от който бликаше червен пунш вместо вода. Четири ледени пауна стояха на края на скулптурата и използваша блестящите си нокти, за да наливат на минаващите наоколо гости напитката в ледени чаши.

Зад банкета имаше редица орнаментирани фигури, оформени като цветя, символи и букви. Красиви цветя опасваха всяка фигура, но най-бляскавата гледка бе арката с водопад от течен пламък. Той се изливаше на тревата, където боси момичета с бални рокли поставяха ръце в искрите, без да се изгорят. За да подчертае ставащото, шарен надпис висеше във въздуха над водопада. Той гласеше:

ДЕЦА, ИГРАЙТЕ СИ С ОГЪНЯ!

Кал също искаше да се хвърли в пламъците, но не бе сигурен дали ще му позволят, или е само за малки деца. Пакостник душеше тревата за изпуснатата храна. Тамара бе вързала розова панделка около врата му и Кал се запита дали Пакостник се чувства унижен. Не изглеждаше да е така.

— Цяло лято ли е имало такива купони? — обърна се Кал към Аарън.

— В общи линии — отвърна Аарън. Имаше такъв вид, сякаш му е неудобно.

— При мен е така цял живот — заяви Тамара и ги поведе напред, — но това са просто купони. Бързо отегчават, фойерверките са друго нещо. Хайде, не бихте искали да ги изпуснете.

Минаха покрай фигурите и огнения водопад, покрай масите и празнуващите и излязоха на широка ливада, където се бе събрала малка група. Кал позна, че това са магове, не само по гривните, които блестяха на китките им, но и по аурата на увереност и сила, която излъчваха.

— Какво ще става тук? — попита той.

— Маговете ще се фукат — ухили се Тамара.

Един от маговете — добре сложен мъж със светлокафява кожа — сякаш я чу и вдигна ръка. Около маговете се събра тълпа, а господин и госпожа Раджави извикаха към останалите гости.

— Това е майстор Камерън — прошепна Тамара и погледна към мага, чиято ръка започна да свети. — Той преподава в Колегиума и прави най-добрите номера с...

Внезапно от ръката на мага се надигна вълна. Тревата се превърна в море, образуващо прилив. Вълната се заиздига, докато не се извиси над тях и не засенчи тържеството, достатъчно голяма, за да помете къщата и да залее всичко наоколо. Кал си пое дълбоко дъх.

Въздухът се изпълни с мирис на саламура. Видя, че във вълната се движат разни предмети. Змиорки и акули щракаха с челюсти! Солена вода опръска лицето на Кал, а цялото нещо се стовари надолу и...

Изчезна.

Всички заръкопляскаха. Кал щеше да направи същото, ако не държеше каишката на Пакостник с една ръка. Вълкът скимтеше и душеше козината си. Мразеше да е мокър.

— Вода — разсмя се Тамара. — Веднъж, когато беше много горещо, дойде и създаде голяма пръскачка до басейна. Всички отидохме да се мокрим, дори Кимия.

— Какво искаш да кажеш с това „дори Кимия“? — долетя присмехулен глас. — Обичам водата като всеки друг!

По-голямата сестра на Тамара, пременена в сребърна рокля и сандали, се появи зад тях. Алекс Страйк, който навлизаше в четвъртата си година в Магистериума, я държеше за ръка. Той често бе асистент на майстор Руфъс. Сега бе облечен с дънки и риза, с бронзова гривна на китката. Все още не бе спечелил сребърната. Ухили се на Кал.

— Здравсти, малък — каза той.

Кал се усмихна малко неловко. Алекс винаги се държеше добре с него, но не знаеше, че са гаджета с по-голямата сестра на Тамара. Кимия бе много красива и известна и около нея Кал винаги се чувстваше, сякаш ще се спъне или подпали. Беше нормално две популярни личности да се съберат заедно, но го караха да се сеца за много неща. Например че е куц, чорлав или — както беше в случая — че е облечен с дрехите на Аарън.

Майстор Камерън завърши представянето си, като насочи шарени пръски към гостите. Всички извикаха в очакване да се намокрят, но водата изчезна на няколко крачки от главите на хората, като се изпари в шарени облачета. Господин и госпожа Раджави първи заръкопляскаха, когато друг маг пристъпи напред. Това бе висока жена с величествена сребърна коса. Кал разпозна в нея дамата, която нетърпеливо бе минала покрай него на входа.

— Анастасия Таркин — прошепна Тамара. — Тя е доведена майка на Алекс.

— Такава е — съгласи се Алекс. Изражението му, докато я гледаше, бе неутрално. Кал се запита дали я харесва. Когато Кал бе по-малък, искаше баща му да се ожени отново, така че да си има нова майка. Дори мащеха бе по-добре от никаква майка. Чак когато порасна, се запита какво ли щеше да бъде, ако баща му се бе оженил за някоя, която не харесва.

Анастасия Таркин властно вдигна двете си ръце. Във всяка държеше тънка метална пръчка. Когато ги пусна, те се издигнаха във въздуха пред нея. Тя махна с пръсти и едната завибрира, издавайки съвършен музикален тон. Кал подскочи от изненада.

— Готино, а? — погледна го Алекс. — Когато овладееш металите, ще можеш да ги накараш да вибрират на каквато искаш честота.

Другите метални пръчки вече трепереха. Всяка напомняше различна струна на китара, излъчваща музикален поток. Кал обичаше

музиката като всеки друг човек, но не бе мислил например за това как алхимията може да се използва не за градеж и защита, не за атака и битка, а за изкуство. Музиката изпълни въздуха като дъжд и го накара да се замечтае за водопади и ледове, плуващи в океана.

Когато последната нота от мелодията заглъхна, металните парчета паднаха на земята и се разтопиха като дъждовна вода в калта. Госпожа Таркин се поклони и отстъпи назад сред дъжд от аплодисменти. Докато се отдалечаваше, намигна на Алекс. Може пък и да се разбираха.

— А сега — каза госпожа Раджави, — може би Аарън Стюарт, нашият Макар, ще ни окаже честта да видим магията на Хаоса?

Кал почувства как зад гърба му Аарън се напъня, когато всички заръкопляскаха нетърпеливо. Тамара се обърна и потупа Аарън по рамото. Той я погледна за миг, прехапа устна и се изправи, за да си проправи път към центъра на маговете.

Изглеждаше много малък сред тях.

„Правя номера и ходя на купони.“ Това бе казал Аарън на Кал, но Кал не бе приел, че говори буквално. Не знаеше какъв артистичен и красив трик може да направи един маг на Хаоса. Спомни си поглъщащия мрак, в който бяха потънали обсебените вълци, елемента, обсипан с влажни и широко разтворени усти, и потрепери — донякъде от ужас, донякъде от нетърпение.

Аарън вдигна ръце и разпери пръсти. Мракът плъзна от тях.

Гостите на тържеството замлъкнаха. Още хора се присъединиха към тълпата, зяпнали Макара и сенките, които нарастваха около него. Магията на Хаоса идваше от бездната, от нищото. Тя бе сътворение и разрушение, събрани в едно цяло. А Аарън я направляваше.

За миг дори Кал се уплаши.

Сенките се събраха в два елементални двойника на Хаоса. Тънки, хлъзгави същества, напомнящи хрътки от чист мрак, по-малки от съществото в леговицето на майстор Джоузеф. Но лудостта на бездната блестеше в очите им.

Хората на тържеството се разшумяха. Тамара стисна ръката на Кал.

А Кал зяпна. Това не изглеждаше като да е номер. Съществата като че действително бяха опасни. Те наблюдаваха тълпата, сякаш

искаха да погълнат всички гости и да изчистят зъбите си с костите им, след като са ги изяли.

Съществата се плъзнаха по тревата.

Добре, Аарън, помисли си Кал. Разкарай ги. Прати ги обратно там, откъдето са дошли. Направи нещо.

Аарън вдигна ръка. Тъкани на мрака изскочиха от пръстите му. Челото му се сбърчи от съсредоточаването. Протегна се и...

Пакостник започна да лае като полудял, като изкара акъла и на Кал, и на Аарън. Кал видя как Аарън губи концентрация и как сенките изчезват от пръстите му.

Каквото и да бе искал да направи, не се получи. Вместо това единият от елементалите на Хаоса скочи във въздуха към майката на Тамара. Очите ѝ се ококориха, а устата ѝ зяпна от ужас. Вдигна ръка, а в центъра на дланта ѝ блесна пламък.

Аарън падна на колене и разпери и двете си ръце. Тъмнината изригна навън и обкръжи елементала. Съществото изчезна заедно с двойника си. И двата елементала на Хаоса си отидоха, пръснаха се на сенки, които изчезнаха под светлината на слънцето.

Кал си спомни, че е летен ден, в който се провежда скъпо градинско тържество. Не бе сигурен дали е имало истинска опасност.

Всички се разсмяха и заръкопляскаха. Дори госпожа Раджави изглеждаше очарована.

Аарън се бе задъхал. Лицето му бе преbledняло, а бузите — зачервени, като че е трескав. Не изглеждаше като човек, направил фокус, а по-скоро като такъв, който едва не е убил майката на най-добрата си приятелка.

— Какво беше това? — обърна се Кал към Тамара.

— Какво имаш предвид? — попита. Очите ѝ светнаха. — Справи се отлично!

— Можеше да загине — изсъска Кал, но се спря, преди да добави, че и майка ѝ едва не е била изядена.

Аарън бе на крака и си проправяше път през тълпата към тях. Не напредваше бързо, тъй като всеки искаше да го приближи, поздрави и потупа по гърба.

— Това бе само номер, Кал — изсумтя Тамара, — а и останалите магове бяха наблизко. Те щяха да се намесят, ако нещо се бе объркало.

Кал почувства металния вкус на гняв в устата си. Знаеше много добре, че маговете не са безгрешни. Тамара също го знаеше.

Невинаги се намесваха навреме. Никой не бе спрял Константин Мадън, когато бе използвал магията на Хаоса, бе убил брат си и едва не бе унищожил Магистериума. Бе така ранен и белязан от станалото, че винаги носеше сребърна маска, за да прикрие лицето си.

Явно е ненавиждал как изглежда.

Кал вдигна ръка, за да докосне здравата кожа на собственото си лице, когато Аарън пристигна при тях изчервен и ококорен.

— Може ли да седнем някъде? — каза той достатъчно тихо, за да не го чуят гостите. — Имам нужда да си поема дъх.

— Естествено. — Кал изкуцука на позиция пред Аарън и се приведе към Пакостник, за да му прошепне: — Отведи ме до фонтана.

Вълкът го дръпна напред и тълпата бързо се раздели да го пусне. Кал, Тамара и Аарън го последваха. Кал видя как Алекс го гледа съчувствено, макар Кимия вече да наблюдаваше представлението на следващия маг.

Пъстри искри се издигнаха във въздуха, когато обиколиха храста, оформен като щит, и откриха фонтан. Бе кръгъл, от жълт камък и имаше занемарен вид, който накара Кал да помисли, че е донесен отнякъде другаде. Аарън седна на ръба му и прокара пръсти през гъстата си руса коса.

— Мразя прическата си — каза той.

— Хубава е — отвърна Кал.

— Не го мислиш наистина — рече Аарън.

— Всъщност не — потвърди Кал и му се усмихна. Надяваше се да е било окуражително. Аарън изглеждаше притеснен. Може би не бе успял да го окуражи. — Добре ли си?

— Аз просто... — пое си въздух Аарън.

— Чухте ли? — отекна във въздуха гласът на възрастен, достигнал до тях въпреки листата. Бе дълбок и басов, Кал го бе чувал и преди. — Някой е нахлул в Колегиума миналата седмица. Искали да откраднат Алкахеста.

Кал и Аарън се спогледаха, а после отправиха очи към Тамара, която бе замръзнала. Тя постави пръст на устните си и ги накара да млъкнат.

— Някой? — попита тих женски глас. — Имаш предвид слугите на Врага. Кой друг би го направил? Той иска да започне войната наново.

— Счупеният Алкахест няма да му помогне, когато Макарът ни е обучен и готов.

— Но ако го направи, трагедията с Верити Торес може да се повтори — обади се трети глас, този път на изнервен мъж. — Макарът ни е млад като нея. Трябва ни повече време. Алкахестът е прекалено силен и не можем да пренебрегнем опита да го откраднат.

— Ще го носят на по-укрепено място — обади се отново жената. — Постъпиха глупаво, че го изложиха на показ първия път.

— Докато не сме убедени, че е на сигурно място, безопасността на Макара е нашата първа задача — намеси се първият заговорил.

Аарън бе замръзнал на мястото, където седеше. Бълбукането на водата отекна в ушите на Кал.

— Не трябваше ли Макарът да пази нас? — попита нервният глас. — Ако ние пазим него, кой пази нас?

Кал се изправи. Хрумна му, че ги дели секунда от това да чуе как някой от маговете казва нещо лошо за Аарън. По-лошо от спекулирането с това как Врагът смята да го убие. Кал искаше да каже на Аарън, че е сигурен, че Врагът на Смъртта не е опитал да открадне Алкахеста — каквото и да бе това — и че не смята да отмъщава на никого друго, освен на Джаспър.

Разбира се, нямаше идея какво е замислил майстор Джоузеф. Може би слугите на Врага наистина стояха зад опита за кражба. Това бе по-притеснително. Самият майстор Джоузеф разполагаше със значителна сила. Тринайсет години се бе оправял без Константин Мадън, макар да бе казал на Кал, че се нуждае от него.

— Хайде — рече шумно Тамара, като хвана Аарън за ръка и го изправи на крака. Явно и тя като Кал подозираше нещо лошо. — Умирам от глад. Да идем да хапнем нещо.

— Разбира се — отвърна Аарън, макар Кал да се досети, че не му е до ядене. Въпреки това последва Кал и Тамара до бюфета и се загледа как Кал пълни три чинии със скарриди, раци, наденички и сирене.

Хората продължаваха да идват при Аарън, поздравявайки го за контрола над елементалите на Хаоса. Искаха да го канят на гости и да

му разказват истории от предишната война. Аарън бе учтив и кимаше дори на най-скупните анекдоти.

Кал сложи на Тамара сирене в една чиния, най-вече защото бе сигурен, че черните лордове не носят чинии никому. Тя я взе, сви рамене и изяде една суха кайсия.

— Това е толкова досадно — прошепна Тамара, — не знам как Аарън не е умрял от скука.

— Трябва да направим нещо — каза Кал и хвърли една скарида във въздуха, след което я хвана с уста. — Хора като Аарън се държат мило и накрая избухват, запращайки досадника в бездната.

— Не е вярно — завъртя очи Тамара. — Ти би направил това, но не и Аарън.

— Сериозно? — повдигна вежди Кал. — Виж лицето му и го повтори.

За един по-дълъг миг Тамара остана загледана в Аарън. Той бе хванат натясно от мършав маг с розов костюм и със стъклен поглед слушаше какво му говорят.

— Добре. Знаем къде да идем.

Остави чинията, която Кал ѝ бе напълнил, и хвана Аарън за ръкава. Той се обърна изненадан към нея и сви безпомощно рамене пред възрастния, който му говореше, докато го отвеждаха надалеч към къщата.

Кал също остави недоизядената храна на каменния стълб и се забърза подире им. Тамара му се ухили ослепително, докато вкарваха Аарън вътре. Пакостник вървеше подире им.

— Къде отиваме? — попита Аарън.

— Хайде. — Тамара ги поведе през къщата, докато не стигнаха до една библиотека, опасана с извезани книги. Двукрилни прозорци с цветно стъкло пропускаха разноцветни лъчи светлина, а подът бе покрит с дебели червени килими. Тамара отиде до огромна камина. Каменни урни, направени от пъстър ахат, стояха от двете ѝ страни. Върху всяка от тях бе изписана дума.

Тамара взе първата и така я завъртя, че да види думата, която бе написана.

Прима.

Премести я до втората урна и завъртя и нея, за да видят втората дума.

Материя.

Кал знаеше, че *прима материя* е термин от алхимията. Означаваше първата субстанция на света, онази, от която идваше всичко, което не е хаос: земя, въздух, огън, вода, метал и душа.

Чу се силно изщракване и част от стената се завъртя, за да разкрие добре осветен коридор.

— Леле — рече Кал.

Не знаеше къде е очаквал да ги заведе Тамара — може би в стаята си или в някое тихо ъгълче на къщата. Но не бе очаквал тайна врата.

— Кога възнамерявахте да ми кажете това? — обърна се Аарън към Тамара. — Живея тук от цял месец!

Тамара изглеждаше много доволна, че е скрила тайната от него.

— Не съм смятала да го показвам никому. Имаш късмет, че го виждаш сега, Макарю!

Аарън ѝ се изплези.

Тамара се разсмя и влезе в коридора, като се протегна, за да вземе една факла от стената. Тя светеше в златистозелено и изпускате слаб мирис на сяр. Тя слезе надолу по коридора и спря, когато осъзна, че момчетата не са по петите ѝ. След това щракна с пръсти и тръсна къдравата си коса.

— Хайде — каза тя, — какво се мотаете?

Те се спогледаха, свиха рамене и я последваха. Докато вървяха с Пакостник, който сумтеше подир тях, Кал осъзна защо коридорите са толкова тесни. Те опасваха къщата като вени около кост и всеки в общите стаи можеше да бъде шпиониран. На регулярни интервали имаше малки капандури, които се отваряха, за да влиза въздух. Покриваха ги украсени железни регистри.

Кал отвори един и надникна в кухнята, където персоналът наливаше розова лимонада в чисти стомни и поставяше парченца риба тон върху отделните филии, наредени в големи стъклени подноси. Отвори друг и видя как Алекс се прегръща със сестрата на Тамара на дивана зад двете медни статуи на хрътки. Докато гледаше, Алекс се приведе и целуна Кимия.

— Какво правиш? — попита Тамара шепнешком.

— Нищо! — отвърна Кал и затвори капандурата. Продължи още малко напред, без да се поддава на изкушението, но спря, когато чу

родителите на Тамара. Чу как госпожа Раджави казва нещо за гостите на тържеството. Кал знаеше, че трябва да следва Тамара, но спря да подслушва.

Аарън също спря и погледна към Кал. Кал му махна с ръка, а Аарън и Тамара дойдоха при него до капандурата. Аарън я отвори с гъвките си пръсти и всички надникнаха долу.

— Не би трябвало... — започна Тамара, но по средата на изречението любопитството надделя над възраженията ѝ.

Кал се запита колко ли често прави това сама и какви ли тайни е научила по този начин.

Майката и бащата на Тамара стояха прави в кабинета си, а помежду им имаше махагонова маса. Върху нея бе поставена шахматна дъска, макар Кал да не видя обичайните рицари, пешки и топове. Вместо това имаше странни фигури, които не му бяха познати.

— ... Анастасия, разбира се — довърши господин Раджави. Хванаха го по средата на изречението.

— Разбира се — кимна госпожа Раджави.

Взе празна чаша от един сребърен поднос и докато ги гледаха, я напълни с някаква бледа течност.

— Искаше ми се да може да не каним семейство Де Уинтър на тържествата. Те вярват, че ако се правят че още сме в Златния век на магическата търговия, другите няма да забележат колко семпли са станали както дрехите, така и разговорите им. Добре че Тамара охлади мерациите на сина им след началото на училището.

— Де Уинтър още имат приятели в Асамблеята — изсумтя господин Раджави. — Не искам да ми бъдат врагове.

Аарън бе разочарован, че просто клюкарят, но Кал бе във възторг. Родителите на Тамара бяха страхотни, реши той. Всеки, който не искаше да кани Джаспър на купон, бе номер едно.

— Очевидно е, че искат да кръстосат пътя на най-младия си син с този на Макара — направи гримаса госпожа Раджави. — Надяват се, че ако станат приятели, ще вземе и той да се прочуе, а покрай него и семейството.

— От това, което ми разказа Тамара, Джаспър не се е харесал на Аарън — коментира сухо господин Раджави. — Няма от какво да се безпокоиш, скъпа. Тамара е в групата чираци на Аарън, а не Джаспър.

— Както и Калъм Хънт, разбира се — отпи от чашата си майката на Тамара. — Какво мислиш за него?

— Прилича на баща си — намръщи се господин Раджави. — Жалко за Алистър, наистина. Бе обещаващ метален маг, когато учеше при майстор Руфъс.

Кал замръзна. Аарън и Тамара го гледаха напрегнати, а господин Раджави продължи:

— Полудя след смъртта на жена си в Студеното клане. Твърдо отказва да прави магии и пропилява живота си. Но защо да не приемем сина му? За да го избере за чирак, майстор Руфъс трябва да е видял нещо в него.

Кал усети ръката на Тамара върху своята. Тя го издърпа от капандурата, а Аарън я затвори след тях. Продължиха надолу по коридора. Кал държеше пръстите си заровени в козината на Пакостник, за да се успокои. Почувства стомаха си празен и изпита облекчение, когато стигнаха до тясна врата, която се отвори тихо. Озоваха се в нещо, което приличаше на още един кабинет.

Златистозелената светлина на факлите показва удобни дивани в центъра на стаята, маса за кафе и бюро. До едната стена имаше рафт с книги, но томовете не бяха така красиво подвързани като тези, които Кал видя в библиотеката. Изглеждаха стари, прашни и изтъркани. Някои имаха скъсани гърбове, а други представляваха просто ръкописи, навързани с мръсни ластиси.

— Какво е това място? — попита Кал, когато Пакостник скочи на един от диваните и го обиколи няколко пъти, преди да се свие да спи.

— Скривалище — блеснаха очите на Тамара. — Родителите ми не смятат, че зная за него, но аз знам. Има книги за опасни вълшебни техники и всякакви записки от едно време. Имало години, когато маговете можели да правят пари с магия и ръководели огромни корпорации. После прокарали закон, според който не можеш да правиш пари в нормалния свят. Някои семейства изгубили всичко.

Кал се запита дали точно това не се е случило със семейството на Джаспър и дали и семейство Хънт не са правели пари по този начин. Или семейството на майка му? Осъзна, че не знае нищо за него.

— А как изкарват пари магъосниците? — попита Аарън и огледа стаята. Очевидно мислеше за огромното имение, в което се намираха, и за тържеството, което бяха посетили.

— Можеш да работиш за Асамблеята или на нормална работа — обясни Тамара. — Но ако си имал пари от едно време, може да ги инвестираш.

Кал се запита как Константин Мадън е натрупал състояние, но съобрази, че търговските закони едва ли означаваха нещо за него, щом воюваше с останалите магове. Това накара Кал да се сети за причината, поради която бе отишъл при Тамара на първо място.

— Смяташ ли, че някой от тържеството може да се върне в Магистериума? — попита Кал. — И да ме откара там?

— До Магистериума? Но там няма никого — отвърна Аарън.

— Все трябва да има — възрази Кал. — Някъде трябва да спя. Не мога да се върна вкъщи.

— Стига глупости — каза Тамара, — ще останеш тук, докато започнем училище. Ще плуваш в басейна, ще се упражняваш в магия. Вече съм се разбрала с нашите. Ще си имаш стая и всичко останало.

Кал се протегна и погали Пакостник по главата. Вълкът дори не отвори очи.

— Не смяташ ли, че родителите ти ще възразят?

Все трябваше да са чули какво говорят за него останалите.

— Ще се радват да си наоколо — поклати глава Тамара.

На Кал му стана ясно, че не всички причини за това са безкористни.

Нямаше обаче къде другаде да иде, а и не бяха казали нищо лошо за него. Смятаха, че майстор Руфъс си има причина да го избере.

— Обади се на Алистър — рече Аарън. — Нека не се тревожи. Дори да не иска да се върнеш в Магистериума, хубаво е да му кажеш, че си добре.

— Аха — отвърна Кал и си спомни за баща си, свит до стената на склада. Чудеше се с каква решителност може да го преследва и убие. — Утре. След като се наядем в бюфета, поплуваме в басейна и намерим нов начин да прецакаме Джаспър.

— Може да се поупражняваме и с магията — ухили се Аарън. — Майстор Руфъс страшно ще се изненада. Ще минем Втората врата преди всички останали.

— Важното е да е преди Джаспър — добави Кал, а Тамара се разсмя.

Пакостник се завъртя по гръб и захърка тихо.

ГЛАВА ПЕТА

Времето, прекарано в „Гейбълс“, позволи на Кал да оцени какво е да бъдеш богат.

За закуска го събуждаха с камбанка, а после хапваха в голямата слънчева стая, гледаща към градината. Въпреки че родителите на Тамара предпочитаха лека закуска с хляб и кисело мляко, за гостите си не се скъпяха. На масата винаги имаше прясно изцеден сок и топла храна като яйца и сандвичи, а не зърнени закуски с мляко. Също и масло на бучки, което да си намажеш на филията, а на Пакостник даваха нарязано месо в купа, макар да не му разрешаваха да нощува в къщата. Спеше върху прясното сено в конюшните и изнервяше конете.

На Кал му бе трудно да повярва, че е попаднал на място, разполагащо дори със собствена конюшня. Имаше и дрехи, размера на Кал, чисто нови, изгладени и окачени в гардероба в стаята му. Бели ризи. Дънки. Бански.

Тамара явно бе израснала така. Говореше за иконома и прислугата като за нещо съвсем нормално. При басейна си искаше студен чай и оставяше кърпите си на тревата, убедена, че някой ще дойде да ги прибере.

Родителите на Тамара дори се съгласиха да кажат, че Кал пътува с тях и че след това ще го отведат направо в Магистериума. Господин Раджави го увери, че по телефона Алистър е звучал любезно и е пожелал на Кал приятно прекарване. Кал не смяташе, че Алистър се е зарадвал на обаждането, но семейство Раджави бяха достатъчно могъщи и не вярваше той да тръгне подире му, докато е под тяхна закрила. А щом се озовеше в Магистериума, щеше да е на сигурно място.

Не знаеше какво точно ще прави в края на учебната година, но това бе далеч в бъдещето и не го притесняваше.

Въпреки че Кал се безпокоеше по отношение на баща си, той изкара дългите летни дни в плуване, лежане по тревата и ядене на сладолед. Притесни се, когато за пръв път дойде по бански на

оформения като мида басейн, осъзнавайки, че Аарън и Тамара никога не са виждали голите му крака. Левият бе по-тънък от другия, покрит с белези, които с годините бяха избледнели от тъмночервени до светлорозови. *Не е толкова зле*, мислеше си отчаяно той, докато гледаше краката си в стаята. Но не бяха за пред хората.

Никой от двамата обаче сякаш не забеляза. Само се смееха и го пръскаха с вода. Скоро Кал вече седеше на ливадата до тях, също и с Алекс и Кимия, сушеше се на слънце и пиеше студен ментов чай със захар. Дори имаше някакъв тен, което никога не му се бе случвало. Нормално, нали ходеше на училище под земята...

Понякога Аарън играеше тенис с Алекс, стига да успееше да го измъкне от Кимия. Магическият тенис се стори на Кал същия като този при нормалните хора, само че всеки път, когато топката полетеше встрани, Алекс я призоваваше с едно щракване на пръстите.

Макар да си бяха обещали да се упражняват с магията, почти не го правеха. Един или два пъти напалиха огън извън къщата, като го оформяха в пламтящи и лесни за контролиране топки или използваха земна магия, за да изтеглят железни нишки от прахта. Веднъж се упражняваха да вдигат големи камъни от земята, но когато един от тях полетя опасно близо до главата на Аарън, госпожа Раджави излезе и им се скара, задето бяха застрашили Макара. Тамара само вдигна поглед нагоре.

Един късен следобед, когато въздухът бе изпълнен с бръмчащи пчели, Кал стана от закусвалнята и тръгна към стълбището. Точно тогава чу господин Раджави да говори в една от гостните. Шепнеше, но когато Кал приближи, бе прекъснат от Алекс. Алекс не викаше, но гневът в гласа му бе ясно доловим.

— Какво се опитвате да ми кажете, сър?

Кал приближи още. Не бе сигурен какъв точно разговор подслушва. Каза си, че го прави, ако случайно говорят за Аарън, но всъщност бе по-притеснен да не са открили нещо за него. Дали Алистър не бе споменал нещо на госпожа Раджави по телефона, което тя бе спестила на Кал? В света на маговете вече се смяташе, че Алистър е лудичък, но пък това, което имаше да каже за Кал, бе вярно.

— Радваме се на присъствието ви като гост — рече госпожа Раджави, — но Кимия е още много млада. Смятаме, че избързвате.

— Искаме да скъсате преди началото на учебната година — довърши господин Раджави.

Кал въздъхна. Не говореха за Аарън, нито за Кал или нещо важно. Обсъждаха любовния живот на дъщеря си.

— И това няма нищо общо с факта, че мащехата ми не подкрепи последното ви предложение в Асамблеята? — избухна Алекс, а Кал реши, че може и да говореха за нещо сериозно.

— Дръж си езика зад зъбите — отвърна господин Раджави. — Казах нещо за уважението.

— А уважението към избора на дъщеря ви? — повиши глас Алекс. — Кимия! Кажи му!

— Не мога да повярвам, че това се случва — намеси се Кимия. — Искам да спрете да крещите.

След години караници с баща си, довели до ужасния сблъсък, за който не можеше и да помисли, без да му стане лошо, Кал разбра, че нещата не отиват на добре.

Пое си дълбоко въздух, отвори вратата на стаята и погледна четиримата с най-обърканото изражение, което можа да изимитира.

— Здравейте — рече Кал. — Съжалявам. Къщата е много голяма и се загубих.

— Калъм — отвърна госпожа Раджави, като си наложи да се усмихне.

Кимия изглеждаше така, сякаш ще се разплаче, а Алекс бе готов да удари някого. Кал познаваше това изражение.

— Здравсти, Алекс — поздрави Кал и се опита да измисли добра причина да го измъкне, преди да каже нещо, за което после ще съжалява. — Може ли да дойдеш с мен за малко? Аарън искаше... въъ... да те пита нещо.

Алекс изгледа Кал така гневно, че за момент той се усъмни дали е взел правилното решение. После обаче Алекс кимна и каза:

— Разбира се.

— Радвам се, че поговорихме — обади се господин Раджави зад гърба му.

— И аз — отвърна Алекс през зъби. Сетне излезе и принуди Кал да се затича, за да не изостане.

Излезе на ливадата и се отправи към каменния фонтан. Когато стигна до него, го ритна силно и изрече дума, която Алистор бе

забранил на Кал да произнася.

— Съжалявам — рече Кал. В далечината чу как Аарън и Тамара хвърлят пръчка на Пакостник в една от по-крайните градини. За щастие, нямаше как да ги чуят.

— Аарън не ме е викал, нали? — попита Алекс.

— Ами не — отвърна Кал, — отново извинявай.

— Защо тогава ме изведе от стаята? — Алекс не изглеждаше ядосан. По-скоро объркан.

— Ами нищо хубаво нямаше да стане — отвърна твърдо Кал. — Това е спор, който никой не печели.

— Може би — съгласи се бавно Алекс, — но те ме ядосаха. Много. Интересува ги само фасадата. Те да изглеждат идеални, а останалите — по-долу от тях.

— Какво имаш предвид? — намръщи се Кал.

Алекс погледна към Аарън и сниши гласа си още повече:

— Нищо. Съвсем нищо.

Алекс очевидно смяташе, че Кал няма да разбере. Щеше да е безполезно да му обяснява, че родителите на Тамара само привидно го харесват и че не би било така, ако знаеха истината. Вероятно нямаше да харесват дори Аарън, ако не бе Макар. Но Алекс никога не би си помислил, че малко дете като Кал крие тайни, съдбоносни за останалите.

* * *

Само няколко дни по-късно Кал трябваше да опакова новите си дрехи и да се подготви отново да тръгне на училище. Натъпка се с наденички и яйца на закуска, тъй като знаеше, че ще мине много време, преди да види храна, различна от плесен.

Аарън и Тамара вече носеха зелените си униформи от Магистериума, докато Алекс и Кимия като четвъртокурсници бяха облечени с бели и се гледаха свирепо. Кал беше с дънки и риза и се чувстваше съвсем не на място.

Алекс погледна красноречиво към Кал, сякаш да му каже: „И ти никога няма да си достатъчно добър за тях“.

Господин Раджави се взря в часовника си.

— Време е да тръгваме — рече той. — Кал?
— Да? — обърна се Кал към бащата на Тамара.
— Грижи се за себе си.

Нещо в гласа му накара Кал да се почувства неспокоен. Не бе убеден, че са искрени. Но пък може би просто позволяваше Алекс да го работи.

Всички се насочиха към фоайето, където Стибънс подреждаше багажа им. Темето му лъщеше. Аарън и Кал имаха нови чанти, докато Тамара и Кимия бяха с еднакви куфари от змийска кожа. Алекс носеше куфар с инициалите си, изписани на него: АТС. Той се отправи към вратата.

Веднъж излязъл навън, Алекс тръгна надолу по пътеката. Кал осъзна изненадан, че там го чака бял автомобил „Мерцедес“, чийто двигател ръмжеше. Мащехата на Алекс бе дошла.

Кимия ахна. Стибънс изглеждаше замислен.

— Готина кола — каза той.

— Млъкни — отвърна Тамара, — само за коли мислиш.

Отправи особен поглед към Стибънс, който Кал нямаше време да разгадае. Случваха се прекалено много неща едновременно.

Кимия хукна подир Алекс, без да се интересува от това, че всички ги зяпат.

— Какво става? — попита тя, когато го настигна. — Мислех, че ще дойдеш с нас с автобуса.

Той спря по средата на пътеката и се обърна към нея.

— Държа се на разстояние, както поиска баща ти. Анастасия ще ме откара до Магистериума. Лятото свърши. Това е краят.

— Не бъди такъв, Алекс — настоя тя, смаяна от гнева му. — Може да поговорим...

— Говорихме достатъчно. — Гласът му се задави от мъка. — Трябваше да се застъпиш за мен. За нас — добави, след което метна чантата си на рамо. — Но не го направи.

Завъртя се и продължи надолу по алеята.

— Алекс! — извика Кимия.

Той не отговори. Стигна до мерцедеса и се качи вътре. Колата се отдалечи с мръсна газ, като вдигна облак прах.

— Кимия! — Тамара понечи да иде до сестра си, но майка ѝ я хвана за китката.

— Дай ѝ една секунда — каза тя. — Вероятно иска да остане сама.

Погледът на госпожа Раджави блестеше, а Кал реши, че никога досега не му е било толкова неловко. Спомни си как Алекс бе настоял: „Кимия! Кажу му!“.

И как Кимия не бе казала това, което той искаше да каже. Страх я бе от родителите ѝ. Кал не бе сигурен, че може да я обвинява.

След няколко минути жълтият автобус мина през портите на „Гейбълс“. Кимия влезе обратно в къщата, избърса очи в ръкава си и подсмръкна. Сграбчи багажа си, без да погледне към останалите.

Когато майка ѝ постави ръка на рамото ѝ, Кимия се освободи от нея.

Кал коленичи да отвори чантата си, за да е сигурен, че не е забравил нещо. После отново дръпна ципа, но не и преди госпожа Раджави да забележи ножа му, блещукащ върху дрехите.

— Това Семирамида ли е? — попита тя.

Кал кимна и бързо затвори чантата си.

— Бил е на мама.

— Зная. Помня, когато го направи. Беше умел метален маг. — Майката на Тамара наклони глава на една страна. — Семирамида е кръстен на асирийска царица, превърнала се в гълъб след смъртта си. „Калъм“ също означава „мир“. Гълъбите са символ на мира. Майка ти искаше това повече от всичко.

— Предполагам — отвърна Кал. Сега, когато го наблюдаваха, му стана още по-неловко, а и малко тъжно, заедно тази жена знаеше повече за майка му от него самия.

Госпожа Раджави му се усмихна и отметна един черен кичур от очите си.

— Трябва да те е обичала много. Сигурно ти липсва.

Калъм прехапа буза, като си спомни какво бе написала майка му в леда на пещерата, където бе загинала. Сигурно дълго време бе избирала името на Калъм. Вероятно бе написала списък, спорейки с Алистър за хиляди варианта, преди да се спре на името „Калъм“.

Калъм, който бе символ на гълъба, мира и войната. Преди Константин Мадън да го убие и да открадне малкото тяло за себе си. Кал бе тъкмо обратното на това, на което се бе надявала.

Кал осъзна, че стиска зъби толкова силно, че е прехапал бузата си до кръв.

— Благодаря ви, госпожо Раджави — наложи си да отговори той. След това, без почти да вижда накъде върви, се качи в автобуса. Пакостник го последва и седна на пътеката, така че всички останали трябваше да го прескочат.

Няколко деца вече бяха седнали. Аарън стоеше почти най-отпред. Смести се, за да позволи на Кал да се настани до него, после се загледа как господин и госпожа Раджави целуват Тамара за довиждане.

Кал се замисли за историите на Тамара за родителите ѝ и за третата ѝ сестра, превърнала се в една от Погълнатите. Спомни си колко строги и студени изглеждаха те на Изпита. Дали се преструваха, че са съвършеното семейство пред Аарън, идеалните родители, които той никога не бе имал?

Но каквото и да бяха опитали, Кал не смяташе, че се е получило. По време на целия път за Магистериума Кимия остана на задната седалка и плака.

* * *

Кал си спомни първия път, когато бе пристигнал в Магистериума. Спомни си колко странни и чужди му се виждаха пещерите, блестящи с биолуминесцентен мъх, подводните реки, миещи се в тинести брегове, и лъскавите сталактити, висящи от таваните като зъби.

Сега му изглеждаше като дом. Група смеещи се и бърборещи ученици влезе през вратите. Хората се запрегръщаха. Джаспър дойде в стаята и прегърна Тамара, макар — Кал подразнен отбеляза това — да бяха минали само две седмици, откакто я бе видял последно. Всички се събраха около Аарън, дори учениците от четвърта и пета година със сребърни и златни гривни. Започнаха да го тупат по гърба и да рошат косата му.

Кал усети ръка на рамото си. Беше Алекс, който бе пристигнал в Магистериума преди бавния автобус.

— Само помни — рече той и погледна към Аарън, — колкото и шум да вдигат останалите, ти си най-добрият му приятел.

— Така е — отвърна Кал и си каза, че ако Алекс е разстроен от скъсването с Кимия, не му личи особено.

Някой изтича до Кал през тълпата.

— Кал! Кал! — извика Селия. Рошавата ѝ руса коса бе вързана на опашка. Изглеждаше много щастлива да го види и цялата грееше.

Алекс се отдалечи с доволна усмивка.

— Добре ли изкара лятото? — попита Селия. — Чух, че си бил с Тамара? Сигурно е било невероятно! Беше ли на тържеството? Научих, че било уникално! Видя ли номерата на маговете? Наистина ли имаше замръзнали мантикори?

— Имаше замръзнали мантикори... но не в смисъла на наистина замръзнали — отговори Кал и се замая от многото въпроси. — Е, поне така мисля. Мантикорите истински ли са?

— Звучи супер! Джаспър ми разказа всичко!

— Джаспър е... — започна Кал. Погледна грейналото лице на Селия и реши да не настоява. Селия харесваше всички, не можеше да направи нищо по въпроса. — Да. Ти защо не беше там?

— О! — Селия се изчерви и сведе глава. — Ами... родителите ми не се обичат с тези на Тамара. Аз обаче я харесвам! — бързо добави тя.

— Не е задължително — каза той.

Тя изглеждаше объркана и на Кал му се прииска сам да се срита.

Какво знаеше той за това кое е задължително и кое не? Не правеше ли самият той списък с потенциално лоши характеристики? Задължително ли бе да харесва Тамара? Нали тя му бе най-близкият човек, както и Аарън.

Пакостник внезапно изляз и постави лапи върху ризата на Селия, като прекрати разговора. Селия се разсмя.

— Калъм Хънт!

Гласът бе на майстор Руфъс, който си проправяше път през тълпата.

— Накарай вълка си да пази тишина, ако обичаш.

Погледна накриво Пакостник и вълкът се сви. Изглеждаше засрамен.

— Тамара, Аарън, Кал, елате с мен до стаите си.

Аарън се ухили на Кал, после метнаха чанти през рамо и последваха майстор Руфъс през тунелите. Знаеха пътя и Кал осъзна, че

вече не се притеснява от увисналите сталактити и хладната тишина на пещерите.

Тамара спря да се огледа в един басейн, където бледи риби плуваха напред-назад. На Кал му се стори, че вижда кристална фигура да пробягва по стената зад нея. Дали не бе Уорън, или някой друг елементал? Той се намръщи, когато си спомни за малкия гущер.

Накрая стигнаха до старите си стаи. Майстор Руфъс пристъпи напред, за да позволи на Тамара да постави новата си медна гривна пред вратата. Тя се отключи веднага и ги допусна да влязат в помещенията.

Стаите бяха като тези, които бяха заварили по време на Желязната година. Същите полилеи, направени като пламъци, същият полукръг от бюра, същите плюшени дивани, разположени един срещу друг, същата огромна камина. Символи от слюда и кварц блестяха със светлоотражения, а три врати, на които бяха изписани имената им, водеха към спалните.

Кал тежко въздъхна и се отпусна на един от диваните.

— Вечерята е след половин час в трапезарията. После ще оставите нещата си и ще си легнете рано. Първокурсниците пристигнаха вчера, а от утре започваме уроците сериозно — заяви майстор Руфъс и ги загледа изпитателно. — Някои казват, че Медната година от чиракуването е най-тежка. Знаете ли защо?

Тримата се спогледаха. Кал не знаеше какъв отговор очаква майсторът.

Майстор Руфъс кимна, видимо доволен от тишината:

— Понеже сте наясно с основите, започваме с мисии. Класовете тук ще се ограничат с математика, естествени науки и няколко нови трика, но истинското обучение е навън, на терен. Започваме още тази седмица с няколко експеримента.

Кал нямаше представа какво да мисли за новата програма, но фактът, че майстор Руфъс ѝ се радва, бе лош знак. Да излязат от влажните, усойни стаи на Магистериума звучеше забавно, но Кал бе бъркал и преди. По време на едно от „упражненията на терен“ едва не се удави под купчина цепеници. А от всички хора на света тъкмо Джаспър го бе спасил.

— Настанете се — каза майстор Руфъс и излезе от стаите им след обичайното си царско кимване.

Тамара пренесе куфара си към стаята.

— Кал, по-добре облечи униформата преди вечеря. Трябва да имаш готова в стаята, както беше миналата година. Не можеш да се явиш в трапезарията по дънки и риза, която крещи: „Д-р Маймун знае тайните ти“.

— Какво означава това всъщност? — попита Аарън.

— Не знам — сви рамене Кал, — взех я втора употреба.

След това се изтегна:

— Мисля да дремна.

— Аз не съм уморен. Ще ида до библиотеката — рече Аарън, като остави чантата си и тръгна към вратата.

— Искаш да разбереш какво е Алкахест — предположи Кал.

Това явно бе някакво оръжие, но никой от тях не знаеше какво представлява или какво прави. Никой не желаше да отговори на въпросите им, само в най-общи рамки. Дори в библиотеката на семейство Раджави нямаше отговори.

Кал се мразеше заради това, но бе облекчен. Колкото повече говореха за Алкахеста, Врага и възможните му планове, толкова повече Кал смяташе, че ще го хванат.

— Трябва да мога да защита хората — каза Аарън. — А няма как да го направя, ако дори не знам с какво си имам работа.

— Не може ли да го търсим, след като разопаковам вещите си? — въздъхна Кал.

— Няма нужда да идвате — отвърна Аарън. — Нищо няма да ми се случи на път за библиотеката.

— Не бъди глупак — възрази Тамара. — Разбира се, че идваме. Кал само трябва да облече униформата си.

— Да — каза той с видимо пресилен ентузиазъм, след което отиде в стаята си и остави чантата на леглото.

Трудно му бе да обуе големите ботуши, които носеха в Магистериума като защита срещу камъните, водата, а понякога и лавата, но предположи, че бързо ще свикне с тях. Когато се върна в хола, Аарън и Тамара бяха на софрата и похапваха чипс. Тамара му предложи. Кал взе пакета, като натъпка пълна шепя в устата си, след което се отправи към вратата. Те го последваха, а Пакостник се спусна подире им с лай. Когато излязоха в коридора, той водеше.

— Към библиотеката! — каза му Кал. — Към библиотеката, Пакостник!

По пътя Кал се закле да помогне. Това, което правеше черните лордове зли, бяха действията, а не мислите им. Никой черен лорд не бе известен с отзивчивостта си. Бе му спокойно да се разхожда по коридорите на Магистериума с Пакостник, вместо да го крие в спалнята. Другите ученици ги гледаха със странна смесица от уважение, страх и възхищение, докато обсебеният вълк подтичваше пред тях.

Разбира се, бяха възхитени и от Аарън и черния камък на гривната му. Пакостник обаче бе на Кал. Не че другите мислеха така.

„Вълкът на Аарън“, шепнеха си учениците, покрай които преминаваха. „Виж го колко е голям. Явно е изключително могъщ, щом може да го контролира.“

— Забрави си гривната — усмихна се Аарън и постави новата медна гривна в дланта на Кал. — Отново. Не ме карай да ти напомням.

Кал завъртя очи и сложи гривната на ръката си. Усещането му бе приятно. Познато.

Стигнаха до библиотеката, която бе оформена като вътрешността на раковина: спирала, която се стесняваше, докато накрая стигаше плоско ниво, където бяха наредени дълги маси. Тъй като занятията още не бяха започнали, мястото изглеждаше празно.

— Откъде да започнем? — попита на висок глас Кал и огледа огромното количество книги, които се трупаха във всички посоки.

— Не съм библиотекарка, но „А“ като Алкахест ми звучи логично — рече Тамара и продължи напред. Очевидно много се радваше отново да е на училище.

Както се оказа, библиотеката бе разделена на секции и подсекции. Накрая попаднаха на книга, която се наричаше „Алкахести и други индекси на магията“. Аарън трябваше да се качи на стол, за да я достигне на горния рафт.

След това занесоха книгата на една от дългите маси и Аарън внимателно я отвори. От гърба ѝ се посипа прах.

Кал се опита да прочете над рамото на Аарън какво пише и видя няколко думи. Алкахестът, казваше книгата, е универсален разтворител, в който всичко се разпада: от злато и диаманти до магията на Хаоса. Когато Кал се намръщи, несигурен в онова, което бяха чули,

Аарън прелисти страницата и видяха изображение на Алкахеста. Това не бе никакъв разтвор, а огромна като на рицар ръкавица, направена от мед. Изкована от комбинация от всички елементални сили, ръкавицата бе оръжие, създадено с една-единствена цел — да изтръгне Хаоса от Макар. Вместо да овладее бездната, Макарът щеше да бъде унищожен от нея. Всеки маг можеше да вземе ръкавицата, но за да има сила, ѝ трябваше биещото сърце на живо същество, обсебено от Хаоса.

Кал си пое рязко въздух. Бе видял същата ръкавица, илюстрирана в зловещата стая за ритуали на баща му. Алкахестът бе причината Алистър да иска сърцето на Пакостник.

Алистър бе опитал да открадне Алкахеста от Колегиума!

Главата на Кал се замая. Стисна ръба на масата, за да остане прав. Аарън прелисти страницата. Имаше черно-бяла фотография на ръкавицата в стъклена витрина — вероятно мястото, където бе изложена в Колегиума. Кратка история бе записана встрани до картината. Бе създадена от група, която се наричаше Орден на Безредието. Майстор Джоузеф и Константин Мадън някога бяха участвали в групата, надявайки се да изучат в дълбочина магията на Хаоса и да намерят начин повече магове да докоснат бездната. Когато Константин Мадън се бе отцепил, за да стане Враг на Смъртта, Орденът се бе надявал, че Алкахестът ще може да го спре.

Явно Алкахестът бе попаднал в ръцете на Врага към края на войната. Това бе позволило на последователите му да убият Верити Торес на бойното поле, докато Константин Мадън бе отвел други свои привърженици в планината Ла Ринконада за Студеното клане.

Книгата твърдеше, че Орденът на Безредието все още съществува и че изследва обсебени от Хаоса зверове. Никой обаче не бе сигурен кои са лидерите му.

— Маговете ще разберат кой се опитва да го открадне — рече Тамара. — Вече е на по-сигурно място.

— Ако някои от хората на Константин Мадън го докопат, следващия път, когато видя ръкавицата, тя ще е насочена към мен — тежко въздъхна Аарън. — Да видим дали в книгата пише как може да бъде унищожена.

Кал искаше да каже нещо, с което да успокои Аарън, а именно че не слугите на Врага търсят ръкавицата. Само баща му.

Но преди да се реши, майстор Руфъс слезе по раковинните стълбища на библиотеката. И тримата чираци го загледаха виновно, макар че нямаше от какво да са гузни. Бяха в библиотеката и търсеха информация за магията. Руфъс трябваше да е очарован.

Но не изглеждаше очарован. По-скоро обезпокоен. Той погледна през рамото на Тамара, намръщи се и каза:

— Аарън, Алкахестът е заключен. Асамблеята го е преместила в трезор, изкован от металните магове по време на последната война, под земята, на място, което си посещавал преди и което няма как да бъде достигнато.

— Искан да науча нещо повече за него — каза Аарън.

— Виждам — отвърна майстор Руфъс и скръсти ръце пред гърдите си. — Не съм тук да прекъсвам занятията ти. Искан да говоря с Калъм.

— С мен? — попита Калъм.

— С теб — потвърди майстор Руфъс и се отдалечи на няколко крачки от останалите.

Калъм го последва с нежелание.

— Пакостник, чакай тук — промърмори Кал. Не знаеше какво иска да му каже магът, но бе сигурен, че не е нещо хубаво.

— Баща ти е дошъл да те види — обяви майсторът.

— Моля? — Кал не трябваше да се изненадва, но го направи. — Мислех, че на родителите не им се разрешава да идват в Магистериума?

— Да, така е — отговори майстор Руфъс и погледна надолу към Кал, все едно се мъчеше да научи отговора на някакъв въпрос, — но Магистериумът няма навика да отвлича ученици. Допусках, че ще дойдеш по обичайния начин. Алистър ни информира, че не е говорил с теб, преди да напуснеш дома. Каза, че си избягал.

— Той не иска да съм тук — рече Кал. — Настоява да стоя далеч от Магистериума.

— Както знаеш — подхвана Руфъс, — това не е възможно за маг, пресякъл Първата порта. Трябва да довършиш обучението си.

— И аз го искам — рече Кал. — Не желая да се връщам с него. Не се налага, нали?

— Не — отвърна майстор Руфъс, но заради начина, по който изрече думата, не звучеше като окончателно решение. — Както обаче

казах, не желаем и да отвлечаме деца от родителите им. Мислех, че е свикнал с идеята, че си мой чирак.

— Не е — отвърна Кал.

— Мога да дойда с теб, ако искаш — предложи майстор Руфъс, — докато говориш с него.

— Не желая да говоря с него — изпусна се Кал.

С една част от съзнанието си отчаяно искаше да се срещне с баща си, да е сигурен, че е добре, след като преживя ужаса да го види блъснат в стената. Но знаеше, че не може. Щеше да е невъзможно да проведе разговор, в който не се споменават думите „Константин“, „убийство“ и „Алкахест“. Имаше прекалено много тайни, които останалите можеха да чуят.

— Искам да му кажете да си ходи — заяви Кал на учителя си.

Майстор Руфъс остана загледан в него, след което въздъхна.

— Хубаво — отвърна той, — ще направя каквото кажеш.

— Но не искате — рече Кал.

— Алистър бе мой ученик някога — отговори Руфъс. — Имам добро мнение за него въпреки всичко. Надявах се, че обучението ти тук ще смекчи омразата му към маговете и Магистериума.

Кал не знаеше какво да отговори. Не и без да разкрие неща, които не можеше да каже на майстор Руфъс. Затова само поклати глава.

— Моля ви. Накарайте го да се махне — прошепна той.

Майстор Руфъс кимна и се обърна да напусне библиотеката. Кал погледна към Аарън и Тамара. И двамата се бяха привели над масата. Лицата им бяха позеленели от лампите. Гледаха го разтревожено. Помисли да се върне при тях, но не искаше да отговаря на въпросите им.

Вместо това се обърна и излезе от библиотеката с всичката бързина, която кракът му разрешаваше.

ГЛАВА ШЕСТА

Кал се разхождаше из коридорите на Магистериума, тръгнал надолу към прохладните езера и реки, които минаваха през пещерите. Накрая спря до едно, свали ботушите си и потопа крака в мътната вода. Отново се запита дали е добър човек. Винаги бе смятал, че е нормален, че е като останалите хора. Не отвратителен, но не и страхотен. Обикновен.

Не убиец.

Константин Мадън обаче беше убиец. Зъл луд, който бе създал чудовища и се бе опитал да измами смъртта. А Кал бе Константин. Това означаваше ли, че носи отговорност за деянията му, въпреки че не си ги спомня? Сега Кал бе позволил Аарън да се тревожи за заплахата, която дори не съществуваше, понеже бе егоист. Ритна водата, като опръска стената и изгони бледите, слепи риби, скупчени около пръстите на краката му.

Точно тогава един гущер падна от тавана върху камъка до Кал.

— Ох! — извика Кал и стана на крака. — Какво търсиш тук?

— Тук си живея — отвърна Уорън и облиза окоето си — и те наблюдавам.

Прозвуча зловещо.

Кал въздъхна. Последния път, когато бе видял гущера, Уорън отведе Кал, Тамара и Аарън в залата на един от Погълнатите — маг, използвал толкова много огнена магия, че бе станал елементал. Предупреждението на Погълнатия отекна в ушите на Кал: *Един от вас ще се провали. Един ще загине. А трети е вече мъртъв.*

Сега Кал знаеше кой е. Калъм Хънт бе вече мъртъв.

— Махни се — предупреди той гущера, — или ще те удавя в реката.

Уорън го изгледа странно, преди да избяга по стената.

— Не само аз те наблюдавам — изсъска той, преди да потъне в мрака.

Кал въздъхна, взе ботушите си и тръгна бос обратно към покоите. Когато пристигна, легна на едно от канапетата и се загледа в камината. Мъчеше се да не мисли за нищо ужасно, докато Тамара и Аарън не се върнаха, следвани от Пакостник. Аарън носеше голяма чиния лишеи.

Въпреки всичко стомахът на Кал изкъркори при миризмата на панирано пиле, която идваше от зелената маса.

— Не дойде на вечеря — каза Тамара. — Раф и Кай ти пращат поздрав.

— Всичко наред ли е? — попита Аарън.

— Да — отвърна Кал и бодна с вилицата голямо количество лишеи, добавяйки още една лъжа в растящия списък от постъпки на черен лорд.

* * *

Уроците започнаха на следващата сутрин. За пръв път им бяха отделили класна стая. *Или класна пещера*, помисли си той. Бе голяма зала с неравни каменни стени и кръгла падина в центъра. В кръга имаше пейка, на която можеха да седнат за уроците. Имаше също и басейн за упражнения по водна магия и противотежест на огъня. Видя и яма с овъглена прах. А и — вероятно заради Аарън — метален пиедестал, на който бе поставен лъскав черен камък, символ на бездната.

Аарън, Тамара и Кал седнаха на пейката, а майстор Руфъс излезе от стената. Той махна с ръка и от пръстите му полетяха искри, които изписаха букви върху камъка.

— Миналата година минахте през Портата на Контрола и овладяхте магията си. Това е първата стъпка, за да станете истински магове. Тази година започваме работа по контрола ви над самите елементи.

Започна да върви напред-назад. Руфъс често го правеше, когато е замислен.

— Някои майстори, които имат маг на Хаоса в групата си, го отделят от останалите ученици. Обучават го лично. Вярват, че в противен случай магът на Хаоса ще развали дисциплината в групата.

— Какво? — попита Аарън.

— Аз няма да го направя — намръщи се Руфъс.

Кал се запита какво ли му е на него, майстора, оказал се с Макар сред чираците. Повечето му колеги биха убили за такъв шанс, но той не бе като тях. Бе обучил Константин Мадън, а там нещата се бяха объркали.

Може би не му се рискуваше повече.

— Аарън остава с групата. Доколкото разбрах, Кал ще ти е противотежест?

Аарън погледна към Кал, все едно очакваше той да откаже сделката.

— Аха — каза Кал, — имам предвид, ако още го иска.

Това накара Аарън да се усмихне криво.

— Искам, я!

— Чудесно — кимна майстор Руфъс. — Ще работим по упражнения за противотежест. Всичките. Земя, въздух, огън и вода. Аарън, искам да овладееш всички тях, преди да използваш Кал като своя противотежест.

— За да не го нараня — каза Аарън.

— За да не го убиеш — предупреди майстор Руфъс.

— Няма — рече Тамара на Аарън.

Кал се намръщи, като се запита колко ли близки бяха станали двамата през лятото и дали това не бе още една причина, за която не му бе споменал, Аарън да остане в дома ѝ.

Тамара погледна Кал особено. Изражението ѝ бе странно напрегнато.

— Няма да позволя нещо лошо да ти се случи.

— Сигурен съм, че никой не би помислил, че ще нараниш приятеля си нарочно — рече майстор Руфъс и погледна към Кал. — Но трябва така да направим, че никой от вас да не нарани другия случайно!

Кал въздъхна. Точно това искаше да научи. Как да не наранява другите. Дори случайно.

Аарън обаче изглеждаше ужасен.

— Не може ли да нямам противотежест, щом рискът е смъртоносен?

Майстор Руфъс го погледна с нещо, подобно на съжаление.

— Магията на Хаоса изтощава всеки Макар. Не е лесно да разбереш кога се претоварваш. Нуждаеш се от противотежест заради собствената си безопасност. Ще е по-добре, ако никога обаче не го използваш.

Кал опита да се усмихне окуражаващо на Аарън, но Аарън дори не гледаше към него.

Майстор Руфъс продължи с плана на занятията. Щяха да ходят на мисии в гората около Магистериума и да изпълняват дребни задачи: да местват пътя на потоците, да гасят пламъци, да наблюдават околностите, да носят предмети за допълнителни изследвания. В някои от мисиите щяха да бъдат придружавани от други чираци. Накрая всички ученици от Медната година щяха заедно да преследват бегълци елементали.

Кал се замисли какво ли ще е да са на лагер под звездите с Тамара, Аарън и Пакостник. Звучеше страхотно. Щяха да си правят сандвичи — или поне да пекат лишей — и да си разказват приказки за призраци. И така до края на Медната година и началото на лятото щяха да се преструват, че останалата част от света и очакванията му към тях не съществуват.

* * *

Същата нощ Кал бе на път към Портата на Мисиите с Пакостник, когато Селия го пресрещна. Тя бе сменила униформата, която носеха за часовете, с широка розова поличка и блуза на зелени и розови ивици.

— Към Галерията ли отиваш? — попита тя, леко задъхвайки се. — Може да идем заедно?

Обикновено той не отказваше покана, свързана с топлите басейни, газирани напитки и филмите в Галерията, но сега не бе сигурен, че иска да е край толкова много хора.

— Исках да изведа Пакостник.

— Ще дойда с теб — рече и се усмихна, сякаш наистина смяташе, че да стои навън, в пълния с комари мрак, бе толкова забавно, колкото беше и в Галерията. След това се наведе и погали Пакостник по главата.

— Ами добре — отвърна Кал, неспособен да скрие изненадата си, — страхотно!

Излязоха навън и загледаха как Пакостник души различните бурени. Светулките осветяваха въздуха като огнени искри.

— Гуенда също има домашен любимец тази година — вметна внезапно Селия. — Пухка. Каза, че щом хората могат да гледат вълци, едно порче не би трябвало да е проблем. Порчето дори не е обсебено от Хаоса. Джаспър обаче има алергия, така че не знам дали ще може да задържи Пухка, каквото и да казва.

Кал се ухили. Всичко, което Джаспър не харесваше, бе добро за останалия свят.

— Вече харесвам Пухка.

Оказа се, че Селия е склад за информация. Сподели с Кал кой чирак има странно акне, кой — пещерни въшки, кои ученици от Желязната година са се подмокрили. Селия знаеше, че Алекс и Кимия са скъсали и че Алекс се цупи. Освен това смяташе, че Раф е измамник.

— Преписва на контролни? — обърка се Кал.

— Не — разсмя се Селия, — но целуна едно момиче по устата, след като каза на друга, че я харесва. Сюзан Девил лъже на контролните. Пише отговорите на ръката си с невидимо мастило и после го оцветява в лилаво с магия.

— Знаеш всичко — смая се Кал. Нямахте представа, че чираците си споделят кого харесват. — Ами Джаспър? Кажете ми нещо лошо за него!

— Джаспър е готин! — погледна го обвинително тя. — Не знам нищо лошо за него.

Кал въздъхна разочарован точно когато Пакостник се върна при тях с огромен, покрит с листа клон в устата. Постави го в краката на Кал и размаха опашка, все едно е донесъл обикновена пръчка, която очакваше Кал да хвърли.

След миг на изумено мълчание двамата със Селия избухнаха в смях.

След това Селия често го придружаваше на разходките с Пакостник. Понякога Тамара и Аарън също идваха, но понеже Тамара извеждаше Пакостник сутрин, а Аарън като Макар имаше допълнителни домашни след уроците, бяха предимно сами.

Един ден в края на септември още някой се присъедини към Кал по пътя извън училище. За миг, когато видя момче да тича към него, реши, че това е Аарън, но когато онзи приближи, Кал осъзна, че е Алекс Страйк. Беше с дънки и пуловер — горещото лято бе отминало и във въздуха се долавяше есенен хлад.

Бе разрошен и леко блед, а може би просто летният му тен избледняваше. Кал остана на пътеката и изчака Алекс да приближи, хванал Пакостник за каишката. Определено бе объркан. От началото на училището Алекс дори не му се бе усмихнал в трапезарията. Не го бе виждал да изпълнява и задачи за майстор Руфъс. Предполагаше, че Алекс го избягва заради Кимия, а също и защото бе от най-популярните хлапета в училище и вероятно нямаше много време за учениците от Медната година. Но сега определено го търсеше. Вдигна ръка за поздрав, когато приближи Кал и Пакостник.

— Хей, Кал — наведе се и погали вълка, — Пакостник. Отдавна не сме се виждали.

Пакостник изскимтя. Изглеждаше смъртно обиден.

— Реших, че ни избягваш — отвърна Кал. — Заради Кимия.

— Ти никога ли не споделяш мислите си? — изправи се Алекс.

— Това е подвеждащ въпрос — отвърна Кал.

Пакостник задърпа каишката и Кал тръгна подир вълка по пътеката. Алекс ги последва.

— Всъщност искам да поговорим точно за Кимия — рече Алекс. — Знаеш, че скъсахме...

— Всички знаят — потвърди Кал и си вдигна качулката. Скоро бе валило и от дърветата капеше.

— Тамара казвала ли ти е нещо за Кимия? Дали още ми се сърди?

Пакостник дръпна каишката. Кал го пусна и вълкът хукна подир нещо, вероятно катеричка.

— Мисля, че Тамара никога не ми е споменавала за Кимия или теб — отвърна той озадачен.

Първият му инстинкт бе да каже на Алекс, че няма смисъл да го пита каквото и да е, тъй като не разбираше от момичета, а още по-малко от свалки, а и Тамара не коментираше романтичния живот на сестра си. Освен това Кимия бе достатъчно красива, за да има ново гадже.

После обаче допусна, че първият му инстинкт е на черен лорд. Черните лордове не помагаха на другите в любовта.

Кал обаче щеше да го стори.

— Тамара е огнен характер — каза Кал. — Лесно се ядосва. Но бързо ѝ минава. Ако Кимия е същата, едва ли ти се сърди още. Пробвай да поговориш с нея.

Алекс кимна. Не изглеждаше обаче Кал да му е казал нещо ново.

— Ако пък искаш, не говори с нея — продължи Кал. — Когато аз не говоря на Тамара, тя идва и ме фрасва. Може Кимия да дойде първа при теб. А и като те фрасне, ще разчупи леда.

— Или рамото ми — отвърна Алекс.

— Ако не се получи, нека е като в поговорката. Обичаш ли някого, пусни го на свобода. Не го затваряй в тъмницата.

— Поговорката не е такава, Кал.

Кал погледна към Пакостник, който си играеше по склона.

— Само не ѝ показвай кой си — рече Кал. — Прави се на някого, когото би обикнала. И тя ще го направи. Хората обичат това, което си мислят, че другите са. Така е в живота.

— Кога стана толкова циничен? — подсвирна Алекс. — От татко си ли го наследи?

Кал се намръщи. Вече не искаше да помага никому.

— Какво общо има татко ми с това? Защо го намесваш?

— Хей — отстъпи Алекс и вдигна ръце, — знам какво говорят хората. Че е бил приятел с Врага на Смъртта. Че е учил с него. Че вече мрази маговете и всичко магическо.

— И какво ако е така? — сопна се Кал.

— Търсил ли е някого? — попита Алекс. — Магове? Стари приятели?

— Не мисля — поклати глава Кал. — Сега е различен човек.

— Кофти е, когато хората са сами — добави Алекс. — Мащехата ми остана самотна след смъртта на татко, но после влезе в Асамблеята и сега е щастлива да командва останалите.

Кал искаше да каже, че Алистър е щастлив с новите си приятели, харесващи таратайки и вехтории от едно време. Но си спомни стиснатите зъби, колко тих бе през годините, отчаяния поглед, с който се взираше в нищото понякога, като че на плещите му лежи непосилна тежест.

— Аха — каза накрая Кал и щракна с пръсти. Пакостник се стрелна надолу по хълма към него. Ноктите му задълбаха по влажната почва. Опита да не мисли как баща му стои сам вкъщи. Или за това какво е допуснал, когато майстор Руфъс му е съобщил, че Кал не иска да го вижда. — Кофти е.

Мислеше за това и на следващия ден, докато слушаше лекцията на майстор Руфъс за работата с елементали за напреднали. Майстор Руфъс вървеше напред-назад пред класната стая и обясняваше как бегълците елементали са опасни и че обикновено трябва да се унищожат, но и че понякога маговете решават, че са полезни и може да се работи с тях.

— Летенето например изчерпва магическата ни енергия — обясни майстор Руфъс.

Аарън вдигна ръка по навик, придобит в старото му училище:

— Но нали контролът над елементали също изчерпва енергията ни?

— Интересен въпрос — кимна майстор Руфъс. — Да, изчерпва енергията, но не за постоянно. Веднъж оковеш ли елементал, вече е по-лесно да го задържиш. Почти всички магове имат един-два елементала на разположение. А училища като Магистериума имат много.

— Какво? — Кал се огледа наоколо, сякаш очакваше някой воден уивърн^[1] да изскочи от каменната стена.

— Как смяташ, че чистим униформите ви? — повдигна вежда майстор Руфъс. — Или стаите ви... в този ред на мисли?

Кал не бе разсъждавал върху това преди, но се притесни. Дали някое същество като Уорън не чистеше бельото му? Полазиха го тръпки. Но може би това бе видовизъм.

Може би трябваше да е по-толерантен.

Спомни си как Уорън дъвчеше слепите риби.

А може би не.

Майстор Руфъс продължи по темата:

— Да не забравяме и елементалите, които използваме по време на упражненията, но и като защита. Древни елементали, спящи дълбоко в пещерите в очакване.

— В очакване на какво? — ококори се Кал.

— Да ги призовем за битка.

— В случай че войната започне отново — рече с равен глас Аарън, — ще ги пратите срещу Врага.

Майстор Руфъс кимна.

— Но как ги карате да правят каквото искате? — настоя Кал. — Защо им е да се съгласяват да спят, ако ще ги будят само за битки?

— Приковани са към Магистериума с древна елементалска магия — обясни Руфъс. — Първите магове, основали академията, ги пленили, взели силите им и ги оставили да почиват дълбоко под земята. Стават по наша заповед и под наш контрол.

— С какво това се различава от Врага и неговите обсебени от Хаоса? — попита Тамара. Бе успяла да върже косата си на плитка с химикалката, която сега висеше там.

— Тамара! — скара ѝ се Аарън. — Това е различно. Обсебените са зли. Е, освен Пакостник — добави бързо той.

— А онези какви са? Добри? — попита Тамара. — Ако са добри, защо са заключени?

— Не са нито добри, нито зли — обясни Руфъс. — Просто невероятно силни. Като гръцките титани. Не ги е грижа за човешките същества. Където и да отидат, носят смърт и разрушения. Не защото искат да ни убиват, а защото не осъзнават или не ги интересува какво правят. Да обвиниш гигантски елементал за унищожението на град е все едно да обвиниш вулкан, че е изригнал.

— Значи трябва да ги контролират за доброто на останалите — вметна Кал. Долови съмнението и подозрението в собствения си глас.

— Един от металните елементали, Аутомотонес, избяга по време на битката между Верити Торес и Врага — каза Руфъс. — Разруши един мост. Колите на него паднаха във водата. Хората се издавиха, преди да го върнат под Магистериума.

— Не го ли наказахте? — Тамара звучеше заинтригувана от историята.

— Все едно да накажеш вулкан, задето е изригнал — сви рамене Руфъс. — Тези същества ни трябват. Те са всичко, което имаме, за да се противопоставим на обсебените, служещи на Константин.

— Може ли да видим един? — попита Кал.

— Моля? — спря се Руфъс с химикалка във въздуха.

— Искам да видя един. — Дори Кал не бе сигурен защо пита. Нещо го интригуваше относно това същество, което бе нито добро,

нито зло. Че не е важно как се държи. Че е сила на природата.

— След няколко седмици почваме мисиите — каза Руфъс. — Ще излезете извън Магистериума, ще пътувате, ще работите по проекти. Като ги завършите, защо не? Не виждам причина да не ви покажа спящ елементал.

Някой потропа на вратата. Когато Руфъс му разреши да влезе, тя се отвори и се показа Раф. Изглеждаше много по-щастлив сега, след като майстор Лемюъл е напуснал Магистериума. Кал обаче се запита дали не го е било страх да се върне на училище след смъртта на Дрю.

— Майстор Рокмапъл ви изпраща това — рече той и подаде сгънат лист хартия на майстор Руфъс.

Майстор Руфъс го прочете, сетне го смачка с една ръка. Листът пламна и стана на пепел.

— Благодаря — отвърна той и кимна на Раф, сякаш това да си изгориш кореспонденцията е най-нормалното нещо на света. — Кажете на майстора, че ще се видим на обяд.

Раф излезе ококорен.

Кал отчаяно искаше да види какво пишеше на листа. Проблемът с ужасната тайна бе, че всеки път, когато нещо подобно се случеше, Кал се притесняваше да не е свързано с него.

Майстор Руфъс обаче дори не погледна към него, когато поднови урока. На следващия ден не се случи нищо. Нито на по-следващия. Кал забрави за притесненията си.

С напредването на седмиците, когато листата на дърветата се оцветиха в жълто, червено и оранжево като магически огън, на Кал му стана лесно да забрави, че изобщо пази тайна.

[1] Митично същество, подобно на дракон. — Б.р. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Когато времето се развали, Кал започна да излиза с пуловер и качулка по време на разходките с Пакостник. Вълкът досега не бе виждал есента и си изкарваше чудесно, докато се криеше сред купчини листа, от които се подаваха само лапите му.

— Дали смята, че не можем да го видим? — попита един ден с любопитство Селия, след като Пакостник бе слязъл по склона на един хълм и се бе заровил в огромна купчина листа. Само опашката му се виждаше изпод нея.

— Аз виждам само опашката — отговори Кал. — Добре се справя.

Селия се изкикоти. Кал бе спрял да намира за странно това, че Селия се смее на всяко нещо, което казва. По-скоро му се видя страхотно. Бе облечена в пухкав червен пуловер и с розовите си бузки изглеждаше много сладка.

— Как реагира баща ти, когато му доведе Пакостник у дома? — попита тя и събра шепа листа от земята: жълти, златни и червени.

Кал подбра внимателно думите си.

— Не много добре — рече накрая той. — Живеем в малък град. Трудно е да скриеш какъвто и да било домашен любимец. Хората може да не са чували за Хаоса и обсебването, но са способни да разпознаят един огромен вълк.

— Мда. — Очите на Селия светнаха със съчувствие. — Сигурно го е било страх, че някой може да нарани Пакостник.

Селия е толкова мила, помисли си Кал. Дори не й хрумна, че Алистър бе искал да нарани Пакостник. Това бе невероятно предвид факта, че единственият път, когато бе видяла Алистър, бе на Железния изпит, когато той размахваше нож, изцъклил очи. По инстинкт Кал докосна дръжката на Мири, която се подаваше от джоба на якето му.

— Това е ножът на майка ти, нали? — попита срамежливо Селия.

— Да — отвърна Кал. — Направила го е, когато е била маг в училището.

Той преглътна тежко. Опитваше се да не мисли много за майка си, за това дали тя би била по-мила с Пакостник, дали е щяла да го обича независимо от душата му.

— Знам, че е починала по време на Студеното клане — вметна Селия. — Толкова съжалявам.

— Вярно е — прокашля се Кал, — но е било отдавна. Никога не съм я познавал.

— И аз не познавах леля — добави тя. — Била съм бебе, когато по време на Студеното клане е била убита. Но ако можех да отмъстя, бих...

Тя се спря засрамена.

Пакостник се бе освободил от листата и се изкачваше по хълма. В козината му имаше заплели се клонки.

— Какво? — попита Кал.

— Бих убила Врага на Смъртта лично — рече накрая тя. — Толкова го мразя.

Кал се почувства така, сякаш са го ударили в стомаха. Селия гледаше към листата в ръцете си, оставяйки ги да се пръснат по земята като конфети. Можеше да види, че устните ѝ треперят, че е на ръба да се разплаче. Някой друг, по-добър приятел от него, би я прегърнал или поне потупал по рамото. Но Кал бе парализиран. Как можеше да успокои Селия за нещо, което бе сторил лично?

Ако тя узнаеше истината, щеше да го намрази.

* * *

Тази нощ Кал сънува. В съня си караше скейтборд в родния си град с Пакостник. Вълкът също си имаше скейтборд — в зелено и златно и с бодливи колела. И двамата носеха тъмни очила, а когато минеха покрай някого, човекът ръкопляскаше или им хвърляше сладки, като че беше Хелюин.

— Здравей, Кал — появи се внезапно по средата на улицата майстор Джоузеф.

Кал опита да профучи покрай него, но всичко побеля, сякаш бе застанал върху лист хартия. Пакостник си бе отишъл.

Майстор Джоузеф се усмихна на Кал. Носеше дългата роба на член от Асамблеята и бе кръстосал ръце зад гърба си.

— Махни се от съня ми — рече Кал и заотстъпва назад, като се оглеждаше за нещо, каквото и да било, което да използва като оръжие. — Излез от главата ми!

— Опасявам се, че не мога — отвърна майстор Джоузеф. Тъмно петно омърсваше робата му. Приличаше на кална вода. Кал си спомни как държеше мъртвото тяло на сина си, как калната вода го бе заляла, как се тресеше от хлипове.

А след това бе станал на крака и бе нарекъл Кал „господарю“.

Каза, че приема смъртта на Дрю. Кал бе Константин Мадън. Щом Константин Мадън искаше Дрю да умре, значи имаше причина.

— Това не се случва — настоя Кал и посочи крака си, който бе цял, здрав и не го болеше. — Това означава, че и ти не си истински?

— Напротив — отсече майстор Джоузеф и щракна с пръсти. Сняг наваля по косата на Кал, снежинки се закачиха за миглите му. — Толкова истински, колкото и това. Колкото ужасния избор, който Алистър Хънт трябва да направи.

— Какъв избор? — попита Кал.

Но майстор Джоузеф продължи, сякаш Кал не го бе прекъсвал.

— Защо стоиш в Магистериума, където могат само да те презират? Можеш да бъдеш с човека, който те е отгледал, и с мен, твоя верен другар. На сигурно място. Може да построиш отново империята си. Съгласиш ли се, ще те взема още тази нощ!

— Никога няма да се присъединя към теб — отвърна Кал.

— Ще се присъединиш — настоя майстор Джоузеф. — Може би още не, но и това ще стане. Познавам те по-добре, отколкото самият ти се познаваш.

Кал се събуди и потрепери от студената снежинка, останала на лицето му. Сложи ръка на бузата си и усети влагата. Искаше да си каже, че това е само сън.

Но сънищата не се разтапят по лицето ти.

* * *

По време на следващия час Кал вдигна ръка, преди още майстор Руфъс да започне лекцията. Майсторът повдигна вежди. Тамара изглеждаше изненадана, макар Аарън да бе твърде зает да търси нещо в чантата си, за да обърне внимание.

— Няма нужда да правиш това — каза майстор Руфъс, — тук сме само тримата.

— По навик е — отвърна Кал и размърда пръсти: трик, който всеки преди изпитване използваше като извинение да иде до тоалетна.

— Добре, Кал — въздъхна майстор Руфъс, — какво те интересува?

— Искам да знам как да попречим на други хора да ни намерят — каза и свали ръка той.

Майстор Руфъс потърка лице, малко объркан от въпроса.

— Не съм убеден, че те разбирам. И защо ти трябва това? Да не би да има нещо, което би искал да ми кажеш?

— Това е умно — рече Тамара и погледна одобрително Кал. — Ако знаем как да се крием по-добре, Аарън ще е в по-голяма безопасност.

Кал може би не бе толкова умен, за да се сети за това, но бе достатъчно хитър, за да си замълчи. Като чу името си, Аарън най-после вдигна очи и премигна няколко пъти, сякаш се чудеше за какво си говорят останалите.

— Елементът на въздуха ни позволява да общуваме през големи разстояния — каза майстор Руфъс. — Така че елементът на земята е този, който блокира комуникацията. Може да омагьосаш камък, който да защитава носителя си. Сега ми кажи защо сме построили училището тук.

— Защото под скалата е лесно да го скриеш? — попита Аарън. — А торнадо телефонът, който Кал използваше?

А сънят ми, искаше да попита Кал, но си замълча.

Майстор Руфъс кимна.

— Да, земята около Магистериума е омагьосана. Има зони на достъп, така че да осъществяваме контакт с останалия свят. Но вероятно трябва да направим специален камък за Макара, който да го защитава от шпиониране. Съберете се наоколо и ще ви покажа как. Но, Кал, Тамара, ако разбере, че използвате това, за да криете нещо, ще ви

направя света тесен. Ще ви заключа като онези елементали, за които ви разправях.

— Ами Аарън? Него защо не го заплашвате?

Майстор Руфъс погледна първо към Аарън, а после към Тамара и Кал.

— Понеже поотделно двамата с Кал може да направите някоя пакост, но заедно сте дори по-лоши.

Аарън се изкикоти. Кал се опита да не гледа към Тамара. Страхуваше се, че ако го направи, ще види, че тя е ядосана, задето майстор Руфъс я приравнява с Кал.

* * *

Денят, в който всичко отиде по дяволите, не започна кой знае колко по-различно.

Кал бе навън с групата на майстор Милагрос: Джаспър, Найджъл, Селия и Гуенда. Упражняваха се да изстрелват огнени залпове един към друг. Ръкавът на Кал вече бе засегнат и трябваше да се защитава усърдно, за да не го опърлят. Аарън, осъзна Кал, се оказа покварен и зъл измамник, който повече отскачаше от пътя на залповете, отколкото се защитаваше с магията.

Накрая Кал седна задъхан на един дънер. Джаспър погледна към него, сякаш обмисляйки дали да не подпали стола му, но изглежда се отказа, когато Тамара пусна горещ залп към него.

— Важното — рече майстор Руфъс, като седна зад Кал — е да контролираш околната среда. Другите хора ще реагират на това, което се случва, но ако го контролираш, имаш предимство.

Това прозвуча неприятно сходно с думите на Алистър от миналото лято:

Най-добре ще е да контролираме обстоятелствата, при които съседите виждат Пакостник.

Бе лесно да мисли, че обучението на Алистър не му се отразява, но в крайна сметка майстор Руфъс бе и негов учител.

— Какво означава това? — попита Кал.

Майстор Руфъс въздъхна.

— Ако не можеш да скачаш като другите, отведи ги на терен, където те ще имат същите проблеми. На дърво. На поток. Или още по-добре на терен, на който ти имаш предимство. Създай си предимство.

— Не съществува терен, на който да имам предимство — промърмори Кал, но продължи да мисли за казаното от майстор Руфъс до края на деня, докато ядеше лилави грудки в трапезарията, докато разхождаше Пакостник, а после и когато се загледа в неравния таван.

Мислеше си за това, че баща му контролираше околната среда и търсеше терен, на който да има предимство. За веригите в дома им, за изображението на Алкахеста върху бюрото му.

И стигаше до един и същи тревожен извод.

Бе сигурен, че баща му е този, който се е опитал да открадне Алкахеста, но това означаваше, че се е провалил. А ако провалът му е бил умишлен?

Ако го бе направил със съзнанието, че маговете ще преместят Алкахеста от Колегиума към по-сигурно скривалище?

Ами ако знаеше къде е това място и то бе терен, на който той имаше предимство?

В дома им, зад рисунките на Алкахеста, имаше карта, която очертаваше плана на въздушния хангар, където се бе провел Изпитът.

Кал не се бе чудил откъде го е взел Алистър. Досега. Родителите на Тамара бяха казали, че Алистър бил велик метален маг. Майстор Руфъс пък ги бе уверил, че Алкахестът е на сигурно място, в скривалище, създадено от метални магове, под място, където децата вече бяха ходили. Хангарът на летището бе направен почти изцяло от метал. Може би в качеството си на голям метален маг Алистър бе от хората, които бяха помогнали да го построят, един от тези, които знаеха как да се доберат до хангара и скривалището под него.

Ако това бе вярно, Алистър не се бе провалил в опита да открадне Алкахеста. Напротив, Алкахестът бе по-уязвим от всякога.

Кал остана буден много дълго тази нощ, загледан в мрака.

Следващият ден мина като в сън. Не внимаваше в час, когато майстор Руфъс се опитваше да го научи как да левитира обекти с метална и земна магия, изпусна дори една свещ върху главата на Тамара. Забрави да изведе Пакостник, което имаше злощастни последици за килима в спалнята му. В трапезарията го разсея това, че Селия му махна, и едва не събори Аарън. Той залитна и се хвана за

ръба на една от каменните маси, докато носеше огромни тенджери със супа.

— Добре — каза твърдо той и взе чинията от ръцете на Кал. — Достатъчно.

— Предостатъчно — закима Тамара.

— Какво? — разтревожи се Кал. Аарън изглеждаше много сериозен, докато сипваше храна в чинията на Кал. Планини от храна. — Какво става?

— Държиш се странно — отговори Тамара, която също си бе сипала много. — Ще поговорим за това в стаята.

— Какво? Аз... не...

Кал обаче бе повлечен от решимостта на приятелите си като прашинка в буря. Натоварени с чинии, Тамара и Аарън го изведоха от трапезарията и минаха обратно по коридорите към стаята им, след което го бутнаха вътре, въпреки че той вътрешно се съпротивляваше.

Поставиха чиниите на масата и отидоха да донесат прибори. След няколко секунди се бяха събрали около храната и започнаха да се подкрепят с лишейна пица и мъхове с вкус на картофи.

— Какво имате предвид, като казвате, че съм се държал странно? — попита Кал и вдигна вилицата си.

— Разсеян си — отвърна Тамара. — Не спираш да изпускаш неща, забравяш всичко. Нарече майстор Руфъс „Джаспър“, а самия Джаспър — „Селия“! И забрави да разходиш Пакостник.

Пакостник излая, а Кал го погледна мрачно.

— И гледаш в нищото, като че някой е умрял — добави Аарън и подаде на Кал вилицата. — Какво става? И не ми казвай „нищо“.

Кал погледна към тях. Към приятелите си. Бе уморен от лъжи. Не искаше да е като Константин Мадън. Искаше да е добър човек. Идеята да им каже истината бе ужасна, но да бъдеш добър не бе лесно, нали така?

— Обещавате ли да не казвате на никого? — попита Кал. — Обещавате ли? Заклевате ли се в честта си на магове?

Кал се гордееше с този израз, тъй като току-що го бе измислил. Аарън и Тамара изглеждаха впечатлени.

— Абсолютно — отсече Тамара.

— Определено — добави Аарън.

— Мисля, че татко се опитва да открадне Алкахеста — призна Кал.

— Моля? — възкликна Аарън и изтърва чинията с лишеи върху масата.

— Кал, не се шегувай за такива неща — рече Тамара, която изглеждаше ужасена.

— Не се шегувам — заяви Кал, — не бих го сторил. Мисля, че той е опитал да го открадне от Колегиума и сега ще пробва отново. Този път може и да успее.

— Но защо му е да прави това? — зяпна Аарън. — Откъде знаеш?

Кал им каза какво е направил в мазето, как Пакостник е бил окован, как бе намерил отворените книги с изображенията на Алкахеста. После им спомена и за картата на хангара на летището.

— Щял е да изтръгне сърцето на Пакостник, за да задейства устройството? — попита Тамара и позеленя.

Като чу името си, вълкът погледна към Кал и изскимтя.

Кал кимна.

— Но ти не си го виждал? Самият Алкахест? — попита Аарън.

— Не знаех, че съществува — поклати глава Кал. — Нямам представа какво правеше и за какво му беше притрябвал Пакостник.

Не спомена за оковите на стената. Бе готов да разкаже част от истината, но не цялата. Не бе сигурен дали това е постъпка на черен лорд.

Вече не му пукаше.

— Защо баща ти иска да убие Аарън? — попита Тамара.

— Не е това — бързо каза Кал. — Сигурен съм, че татко не работи за Врага на Смъртта. Сто процента. Няма начин.

— Защо тогава? — поклати глава Тамара. — Не разбирам. Татко ти мрази магията. Защо би искал да включи Алкахеста, ако не да...

Кал започна да се паникьосва. Защо Тамара да му вярва? Малка част от него знаеше, че с липсващата част от историята, в която Кал е Врагът на Смъртта, е трудно да измислиш причина Алистър да иска Алкахеста и това да не е свързано с Аарън.

— Той ненавижда Магистериума — рече Кал и стисна юмруци под масата. — Може би иска да уплаши маговете до смърт.

— Или да убие Врага — предположи Аарън, — да го елиминира, така че ти да си в безопасност.

— Врагът е на свобода от години — отвърна Тамара — и Алистър решава да се задейства сега? Не е ли случайност, че веднага щом като се появява нов Макар, той започва да работи по устройство, което може да го убие?

— Може би иска да се отърве от мен, така че Кал да е в безопасност — отвърна Аарън. Зелените му очи потъмняха. — Едва не убих и двама ви, когато ме отвлякоха. Кал се съгласи да ми е противотежест. Това е опасно.

— Както каза Кал, Алистър мрази маговете — рече Тамара. — Ако той унищожи Магистериума, Кал няма да има нужда да ходи в него. А той иска това повече от всичко.

Тя загриза нервно нокътя на палеца си.

— Трябва да кажем на някого.

— Какво? — скочи Кал. — Тамара, кълна се, Алистър не работи за Врага!

— И какво от това? — повиши тон Тамара. — Той се опитва да открадне опасно магическо устройство. Дори баща ти да е решил да го държи около себе си, за да спи по-спокойно, Алкахестът е твърде ценен и твърде смъртоносен. Ами ако Врагът узнае, че е в него? Той ще убие баща ти и ще открадне Алкахеста. Ако кажем на другите магове, те ще успеят да го защитят.

Кал стана на крака и започна да върви напред-назад.

— Не. Ще отида при татко и ще му кажа, че знам за плана. Така няма да може да продължи да се придържа към него. Алкахестът ще е в безопасност.

— Прекалено рисковано е — отвърна Аарън. — Баща ти бе готов да изтръгне сърцето на Пакостник. Не мисля, че трябва да ходиш при него сам. Той метна нож по теб, не помниш ли?

— Метна го *на* мен — заяви Кал, макар вече да не бе сигурен, че сам вярва в това.

— Знам, че не искаш това, но баща ти сам си го причини — въздъхна тежко Тамара.

— Той е мой баща — рече Кал — и аз трябва да реша.

Погледна към Тамара. Тъмните ѝ очи не го изпуснаха от поглед. Кал си пое дълбоко въздух и извади последния си коз.

— Ти се закле да опазиш тайната ми. Закле се в честта си.

— Кал! — избухна Тамара. — А ако бъркаш за това, че не иска да нарани Аарън? Ако бъркаш за баща си? Не е невъзможно! Човек невинаги познава семейството си така, както си мисли!

— Значи ме излъга в очите — рече Кал. — Нямах чест.

— Хора, стига — скочи на крака и Аарън.

— Ще кажа на майстор Руфъс — отвърна Тамара. — Знам, че не искаш, и знам какво съм казала. Но трябва.

— Не трябва — повиши глас и Кал. — Ако ти пукаше за нещо друго, освен да се представяш добре в Магистериума, не би го направила. Уж ми беше приятелка. Уж даде дума!

— Аарън е твой приятел! — викна тя. — Пука ли ти изобщо какво може да направи Врагът с него!

— Щом Кал казва, че баща му не работи за Врага, аз му вярвам — каза бързо Аарън. — Аз съм в опасност. Изборът трябва да бъде мой.

Лицето на Тамара поаленя. Сълзи бликнаха от очите ѝ.

Кал разбра, че каквото и да става, тя винаги ще избере Аарън пред него.

— Ти просто би се оставил на опасността! — кресна тя. — Такъв си си! Кал го знае! — възкликна и се завъртя към Кал. — Как не те е срам да се възползваш от това! Ще кажа на майстор Руфъс! Ще го направя! И ако нещо лошо се случи с Аарън заради Алкахеста, вината е твоя!

Тя се обърна и излезе от стаята. Кал осъзна, че се е задъхал, все едно е бягал. След миг се затича подир Тамара.

— Пакостник! — извика той. — Хвани я! Искам да кажа, не я наранявай! Или поне не много...

Пакостник зави, но Аарън, след като погледна отвратено Кал, го хвана за нашийника. Макарът се метна върху вълка, а Кал се плъзна в коридора навреме, за да види плитките на Тамара да подскочат в края на помещението. Тръгна подир нея, но нямаше как да я настигне с болния си крак.

Гневът избухна в гърдите му, докато тичаше. Не можеше да има никакво доверие на Тамара. Бе се оказала отвратителна. Очакваше от приятелите си да са ядосани, но не и да го предадат. Болката прониза крака му. Той се подхлъзна, падна на колене и за миг — само за миг —

си помисли колко добре би се справил с два здрави крака, сякаш можеше да остави болката зад себе си.

Какво би дал за това? Би ли убил? Би ли зарязал списъка за черен лорд?

— Кал? — Някой постави ръка на рамото му, а после го изправи на крака. Алекс Страйк, спретнат както винаги, облечен в чиста униформа. Загрижен. — Къде отиваш?

— Тамара — изпъшка Кал.

— Отиде в кабинета на Руфъс. — Алекс посочи чифта железни и медни двойни врати. — Сигурен ли си, че трябва...

Но Кал вече го бе подминал. Знаеше къде е кабинетът на Руфъс. Прекоси последния коридор и отвори вратата.

Тамара стоеше в центъра на стаята, по средата на кръгъл килим. Руфъс се бе облегал на бюрото си, осветен от лампите зад себе си. Изглеждаше много сериозен.

Кал се спря. Гледаше ту към Тамара, ту към Руфъс.

— Не можеш — обърна се той към Тамара, — не можеш да му кажеш.

— Трябва, Кал — изправи рамене Тамара.

— Но ти обеща — изхриптя Кал.

Смяташе, че Аарън ще го последва, но той не го бе направил. Почувства се ужасно и отвратително сам. Гледаше към Тамара и Руфъс, сякаш бяха врагове. Отново се изпълни с ярост към Тамара.

Не бе искал да ѝ се ядосва. Нито да крие разни неща от Руфъс. Да бъде в тази позиция. Да смята, че не може да се довери на Тамара.

— Виждам, че нещо тук определено не е наред — каза Руфъс.

— Всичко е наред — заяви Кал.

Руфъс гледаше ту към Кал, ту към Тамара. Кал знаеше на кого ще се довери. Дори знаеше на кого трябва да се довери.

— Хубаво — рече Тамара, — просто ще го кажа. Алистър Хънт е човекът, опитал да открадне Алкахеста. Ако не го спрем, ще го направи отново.

— И откъде знаеш това? — повдигна вежди майстор Руфъс.

— Понеже — започна Тамара, въпреки че Кал я гледаше така, сякаш искаше да я убие с поглед — Кал ми каза.

ГЛАВА ОСМА

Магът изпрати Тамара обратно в стаята ѝ. Тя си тръгна, без да поглежда Кал, свела глава и с увиснали рамене. Той не ѝ отвърна нищо. Трябваше да остане и да отговори на безброй въпроси относно това какво е видял и какво не е видял, как се е държал Алистър и дали е говорил за Константин Мадън. Питаха Кал дали баща му и Константин са били приятели, дали Алистър е говорил за майката на Кал, Сара, по начин, от който се предполага, че иска да я върне от мъртвите.

— Възможно ли е това? — попита Кал, но никой не му отговори.

Кал успя да прецени, че ако Аарън, а и дори Тамара вярват в това, че Алистър не е съюзник на Врага, майсторите бяха убедени, че е предател или луд. Или луд предател.

Ако Кал бе искал така да очерни Алистър, че никой да не му повярва, когато каже, че в Кал живее душата на Константин Мадън, нямаше да може да се справи по-добре. Това трябваше да го изпълни със задоволство, но не стана така.

Бе страшно ядосан на себе си и още повече на Тамара.

Стана късно, когато го пуснаха и майстор Руфъс го отведе до стаята му.

— Разбирам защо не искаше да видиш баща си, когато те посети.

Кал не отговори. Възрастните имаха невероятната дарба да споменават очевидното и да споделят кога нещо им е станало ясно.

— Трябва да знаеш, че не си в никаква беда, Калъм — каза Руфъс. — Никой не би очаквал да предадеш тайните на баща си, но такова тегло не е трябвало да бъде поставяно на раменете ти.

Калъм не отвърна. Бе говорил часове наред. Нямаше какво повече да каже.

— Баща ти стана много ексцентричен след войната. Може би никой от нас не искаше да види колко екстремно е поведението му. Да работиш с елементите е изключително опасно. Може да подчиниш света на волята си, но с цената на психиката си.

— Не е луд — сопна се Кал.

Майстор Руфъс спря и погледна внимателно Кал.

— Не бих споменал това на места, където могат да те чуят — рече той. — По-добре да мислят, че е луд, отколкото съюзник на Врага.

— Вие за луд ли го смятате? — настоя Кал.

— Не мога да си представя, че Алистър се е съюзил с Константин — отговори след кратка пауза Руфъс. — Обучих и двамата. Бяха добри приятели, наистина. Но никой не бе до такава степен предаден от пропадането на Константин в злото, колкото Алистър. Никой не искаше толкова много да го срази, колкото той го искаше, особено след смъртта на Сара. Няма по-голяма измяна от тази на приятел.

Кал погледна към Руфъс и се почувства замаян. Помисли за Аарън, който бе роден да победи Кал. Бе му предречено дори да не го знаеше.

— Някои хора са създадени да бъдат приятели, а други да станат врагове — каза Руфъс. — В крайна сметка вселената винаги се наглася.

— Във всичко има баланс — промърмори Кал. Така казваха алхимиците.

— Точно така. — Руфъс постави ръка върху рамото му. Това го изненада толкова, че той подскочи. — Ще се справиш ли?

Кал кимна и се прибра в покоите. Те бяха празни. Както Тамара, така и Аарън бяха в спалните си, чиито врати бяха плътно затворени. Влезе в собствената си стая и легна облечен. Пакостник вече спеше върху завивките. Кал изтегли Мири от ножницата и я вдигна така, че да може да я види, да забележи извивките по металното острие.

Мир.

Свали ръка до тялото си и затвори очи. Бе прекалено уморен дори да се преоблече.

* * *

На следващия ден се събуди от звъна на първата камбана. Той означаваше, че вече е закъснял за закуска. Не бе ял нищо предната вечер и се почувства немощен, сякаш са го ударили няколко пъти в стомаха.

Сложи си чиста униформа и обу ботуши. Нито Тамара, нито Аарън го чакаха в хола пред стаите. Или бяха решили, че го мразят, или изобщо не знаеха дали се е прибрал предната вечер.

Кал тръгна схванат към трапезарията, следван от обсебения вълк. Гъмжеше от чираци. Ученици от Желязната година със сиви униформи обикаляха наоколо, правеха физиономии над купчините шарени лишеи и зяпаха огромните парчета гъби на грил.

Няколко ученици от Сребърната и Златната година седяха на групички, завърнали се от мисии и оглеждащи се презрително, сякаш вече са станали майстори.

Аарън бе седнал на масата с още няколко ученици от Медната година. Селия бе там заедно с Гуенда, Раф, Лоръл и Джаспър. Чиниите пред тях бяха чисти.

Тамара бе на друга маса с Кимия и приятелките си. Кал се запита дали е разказала на всички за Алистър и дали се хвали каква героиня е, но той вече не можеше да направи нищо по въпроса. Въздъхна и започна да сипва печени лилави грудки, които ухаеха на каша. Взе и малко беконов лишей за Пакостник. Яде прав, за да не сяда до никого. Не бе сигурен, че е добре дошъл където и да е.

Когато втората аларма иззвъня, Кал се отправи към майстор Руфъс, който бе седнал с останалите майстори.

— Ах — рече майстор Руфъс, като викна Тамара и Аарън с махване на ръката си, — време е да започваме уроците си.

— Ура! — каза саркастично Кал.

Майстор Руфъс го изглежда, след което се изправи и ги отведе от трапезарията.

Кал, Аарън и Тамара изостанаха от него като опашката от нещастна комета.

— Добре ли си? — попита Аарън и застана рамо до рамо с Кал, докато майстор Руфъс ги водеше надолу по каменните стъпала, издълбани в скалата. Стълбите се виеха все по-надолу, все по-надолу като спирала. Малки блестящи саламандри тичаха по тавана. Кал отново се сети за Уорън.

— Зависи от това дали си на нейна страна, или на моя — отвърна Кал.

Той погледна към Тамара, която сви устни. Изглеждаше така, като че иска да блъсне Кал надолу по стълбите.

— Защо трябва да има страни? — ядоса се видимо Аарън.

— Защото предаде баща ми! — изсъска Кал. — Никой истински приятел не би направил подобно нещо. Обеща да опази тайната ми и излъга. Тя е лъжкиня.

— Един истински приятел на Аарън не би защитил човек, който се опитва да го убие! — сопна се Тамара.

— Но ако ми беше приятелка, лъжкиньо, щеше да ми повярваш, че не това се опитва да направи Алистър!

Тамара го изгледа, излъчвайки нещо по-лошо и от гняв. Със съжаление.

— Не разсъждаваш трезво, Кал.

— Нито пък ти! — извика той, но майстор Руфъс се завъртя и се извиси и над тримата.

— Още една дума за Алистър Хънт — рече той, — и вместо вечеря ще сортирате пясък.

Кал бе изкарал първата си седмица в Магистериума, сортирайки пясък, така че бе по-склонен да се изправи срещу елементал на Хаоса. Млъкна. Същото направиха Аарън и Тамара. Тя изглеждаше мрачна, а Аарън — нещастен. Гризеше си ноктите — нещо, което правеше само когато е наистина нещастен.

— А сега... — добави майстор Руфъс и се завъртя.

Кал осъзна, че са стигнали до огромна пещера без дори да забележи. Стените бяха покрити с дебел син мъх с цвета на небето.

Майстор Руфъс започна да крачи напред-назад, скръстил ръце зад гърба си.

— Знаем, че за да се използва елемент, ви трябва противотежест, нещо, което ви поддържа в баланс, така че да не попаднете под контрола на елемента. Нали така?

— За да не бъдем погълнати. Като онзи огнен човек — каза Аарън, имайки предвид чудовищното пламтящо същество, което бяха срещнали в тъмните пещери под Магистериума.

— Да — направи болезнена гримаса майстор Руфъс. — Онзи „огнен човек“, както го нарече, някога се казваше майстор Маркъс. Но има нещо повече, нали?

— Това е противоположност — рече Тамара и разтърси плитките си. — Избутва те в другата посока. Противотежестта на огъня е водата.

— А на Хаоса е? — попита Руфъс и погледна внимателно Аарън.

— Кал — отвърна Аарън. — Имам предвид, че моята противотежест е Кал. Но не за всички. По принцип противотежестта на Хаоса е жив човек. Не само Кал.

— Изчерпателен както винаги — рече Руфъс. — И какъв е проблемът с противотежестта?

— Трудно се намира? — Аарън видимо гадаеше, макар Кал да смяташе, че е прав. Би било трудно да намери огън. Може би възрастните магове носеха запалки?

— Ограничава силите ти — каза Тамара.

Майстор Руфъс кимна към нея, потвърждавайки, че е дала подобря отговор.

— Да ограничиш силата си е част от това, което те предпазва — обясни той. — А какво е обратното на противотежестта?

Тамара отново се изфука:

— Каквото направихме с пясъка миналата година?

Кал искаше да ѝ се изплези, но знаеше, че ще го хванат. Това бе проблемът с класовете от трима души.

— Емоционалното ускорение, както го наричаме — кимна майстор Руфъс. — То е много опасно, тъй като те привлича все по-навътре в елемента. Дава сила, но цената може да се окаже твърде висока.

Кал се надяваше това да не е началото на лекция за това как е бил проблем преди и продължава да е проблем сега.

Майстор Руфъс обаче продължи с урока си.

— Искам да се упражнявате с противотежести. Първо съберете нещо, което да представи всеки от елементите. Аарън, за теб ще е най-трудно, тъй като си избрал Кал за противотежест.

— Хей! — обади се Кал.

— Искам да кажа, че е по-трудно да работиш с човек. Хайде сега открийте противотежести.

Кал обиколи пещерата и намери скала. Въздухът бе навсякъде около него, затова прецени, че това е ясно. Огънят и водата бяха по-сложни, но използва част от магията си, за да събере вода от пещерното бласто на кълбо, което започна да кръжи около главата му. След това взе една лоза и я запали с магия, когато настъпи моментът.

Върна се на мястото, на което бяха застанали останалите. Разбира се, бяха приключили упражнението преди него.

— Много добре — каза майстор Руфъс. — Да започнем въздушната магия. Ще използвам такава, за да ви изпратя във въздуха. Не изпускате противотежестта си. Тя ще е единственият ви контакт със земната магия. Слезте, когато почувствате, че трябва да използвате противотежестта.

Един по един се издигнаха във въздуха. Кал чувства как той свисти около него. Летенето го замая. Това бе любимата му магия. Кракът не го болеше във въздуха. Започна да използва въздушна магия, оформяше цветове, създаваше облаци и прелиташе през тях. Колкото повече магия използваше, толкова повече разбираше как може някой да бъде погълнат. Струваше му се, че да стане част от въздуха, няма да отнеме много. Можеше да се отпусне и да бъде отвян като есенно листо. Всичките му грижи и страхове щяха да изчезнат.

Просто трябваше да пусне камъка.

— Кал — обади се майстор Руфъс, който го гледаше отдолу. — Приключихме упражнението.

Кал се завъртя и видя, че Тамара и Аарън вече са на земята. Протегна се надолу към камъка и остави тежестта на връзката да го изпълни и свали на земята, докато не бе изправен отново. Кракът го болеше. Както винаги.

— Добра работа от страна на всички ви — каза Руфъс, но погледна преценяващо Кал. — Сега с Аарън ще опитаме да направим упражнение, включващо Хаос. Нещо мъничко.

Аарън кимна. Изглеждаше притеснен.

— Не бива да се плашиш — увери го Руфъс и даде знак, че трябва да освободят място в центъра на стаята. — Доколкото знам, побеждавал си много обсебени в битката с майстор Джоузеф миналата година.

— Да, но... без противотежест — обясни Аарън и отново започна да си гризе ноктите.

— Напротив. Кал е бил там.

— Вярно е — намеси се Тамара. — Кал на практика те задържаше.

— Може да използваш магията си по инстинкт — каза Руфъс. — Противотежестта на Хаоса е човекът, защото противотежестта на бездната е човешката душа. Когато използваш магия на Хаоса, търсиш

човешка душа, която да те балансира. Без противотежест може да използваш цялата си магия и да загинеш.

— Това звучи зле — отвърна Аарън и пристъпи към центъра на стаята.

След миг Кал се присъедини към него. Застанаха странно, рамо до рамо.

— Не искам да наранявам Кал.

— Няма — заяви майстор Руфъс. Отиде до ъгъла на пещерата и се върна натоварен с клетка. В клетката имаше елементал: гущер с криви шипове по гърба. Очите му бяха от чисто злато.

— Уорън? — попита Кал.

Майстор Руфъс остави клетката на земята.

— Ще накараш елементала да изчезне. Прати го в царството на Хаоса.

— Но това е Уорън. Познаваме този гущер — възрази Кал.

— Да, не съм убеден, че искам да го правя — рече Аарън. — Не мога ли да накарам някой камък да изчезне?

— Искам нещо по-съществено от това — настоя Руфъс.

— Уорън не иска да изчезва — каза гущерът. — Уорън има да ви казва нещо важно.

— Чухте ли? Има да ни казва нещо важно — повтори Аарън.

— Той е лъжец — напомни им Тамара.

— Колко познато, нали? — сопна ѝ се Кал.

Бузите на Тамара пламнаха, но тя не му обърна внимание.

— Помните ли, когато Уорън ни отведе до грешната пещера и погълнатият едва не ни уби?

Аарън погледна накриво към Кал.

— Не искам да го правя — прошепна той.

— Недей — промърмори Кал в отговор.

— Но трябва да направя нещо — рече Аарън. Изглеждаше леко паникьосан.

— Накарай клетката да изчезне — отвърна шепнешком Кал.

— Какво?

— Чу ме — каза Кал и сграбчи Аарън за ръката. — Направи го.

— Кал... — присви очи майстор Руфъс.

Аарън вдигна ръка. От дланта му изскочи пипало от мрак и се протегна напред, като обкръжи клетката и скри Уорън от погледа му.

Кал усети лека тежест в гърдите си, като че имаше гума в ребрата си, която Аарън теглеше. Това ли бе чувството да си противотежест?

Пушекът се разсея. Кал свали ръката си и видя как опашката на Уорън изчезва в цепнатината на стената. Клетката я нямаше, а пространството, където бе стояла, бе празно.

— Не исках да изпрацате и клетката в Хаоса, но добра работа — повдигна вежди Руфъс.

Тамара гледаше към мястото, където клетката на Уорън бе изчезнала. При други обстоятелства Кал би ѝ се усмихнал окуражително, но вече не.

— Какъв е лимитът на силите на Аарън? — попита внезапно тя. — Какво може да направи? Може ли да изпрати целия Магистериум в бездната?

Майстор Руфъс се обърна към нея и се намръщи изненадан.

— Три неща правят един маг велик. Първото е контролът, второто е въображението, третото е силата. Едно от предизвикателствата пред нас е да открием отговор на въпроса ти. Какво може да направи Аарън, преди противотежестта му да го издърпа назад? Какво може да направи Кал? Ами ти? Има един-единствен начин да разберем. С упражнения. Хайде, опитайте да поработите със земята.

Кал въздъхна. Явно нямаше да приключат скоро.

* * *

След края на упражненията тримата чираци се върнаха от пещерата. Кал бе изтощен и изостана зад останалите. Кракът го болеше, главата също. Изпълзя до един басейн със слепи риби.

— Лесно ви е на вас — каза той, докато те плуваха летаргично. Изглеждаха още по-бледи на фона на осветената от мъх вода.

Внезапно повърхността се развълнува и една риба бе вдигната във въздуха от дълъг розов език. Кал погледна нагоре и видя Уорън, увиснал от един сталактит.

— Краят е по-близо, отколкото си мислиш — примигна той.

— Какво? — попита Кал. Стори му се, че е чул погрешно.

— Краят е по-близо, отколкото си мислиш — повтори гущерът.

След това се стрелна нагоре към каменистия таван на пещерата.
— А аз ти отървах кожата! — извика Кал подире му.
Уорън обаче не се върна.

* * *

На вечеря Кал седна с Аарън, Джаспър и Селия, а Тамара отново бе при сестра си. Кал почти чувстваше ледени вълни всеки път, когато я погледнеше.

— Защо гледаш към Тамара? — попита Селия, докато кълцаше една яркожълта гъба с вилицата си.

— Понеже каза на маговете да разследват баща му — обади се Джаспър.

Кал се сепна и го изгледа кръвнишки. Джаспър се усмихна невинно.

— Защо ще го разследват? — ококори се Селия.

Кал не отговори нищо. Ако започнеше да се обяснява и да търси извинения, само щеше да влоши нещата. Вместо това се запита откъде Джаспър знае. Може би отново бяха станали приятели с Тамара. Заслужаваха се един другиго.

Джаспър понечи да каже още нещо, но Аарън го пресече с една дума:

— Млъкни.

— Не знам какво е направил — призна Джаспър, — но чух, че маговете говорят нещо. Казват, че изпратените да го намерят не открили нищо. Явно е изчезнал.

— Изчезнал? — повтори Селия и погледна към Кал в очакване той да каже нещо.

Кал се намръщи, свеждайки очи към чинията си. Малки пукнатини се появиха по края на чинията му, плод на яростта му. Бе маг от втората година, бе минал Портата на Контрола, знаеше, че не бива да се изпуска така. Но не искаше да накара Джаспър да млъкне. Изглежда той знаеше повече от него за Алистър.

— Предполагам, че някой го е предупредил — продължи Джаспър. Погледът му се плъзна към Кал. Бе ясно какво наемква.

— Кал не е предупреждавал никого — отвърна Аарън. — През цялото време бе с нас. Спри да се държиш сякаш знаеш всичко, когато не е така.

— Знам повече от теб — подигра му се Джаспър. — Знам, че не можеш да му имаш доверие.

Тръпки полазиха по гърба на Кал. Джаспър бе прав. Дори самият Кал не си вярваше.

* * *

Същата нощ Кал се просна на дивана в хола. Руфъс им бе оставил за домашно да четат за ерата на Барона Крадец в историята на маговете, която бе минала само преди двайсет години, но Кал не можеше да се съсредоточи. Думите плуваха в текста пред него, а краищата на книгата избухваха в искри, които той тихо гасеше. Гневът и страхът бяха опърлили гърба на книгата и черната пепел зацапваше пръстите му.

Тамара се скри след вечеря, а Аарън отиде да пише домашното си в библиотеката. Бе поканил Кал да дойде, но го стори, защото е мил и винаги прави мили жестове. Кал знаеше, че му е по-добре сам. С Пакостник на дивана. Вълкът се бе свил в краката му и скимтеше тихо. Пъстрите му очи осветяваха мрачната стая.

Тъкмо когато бе почти сигурен, че отново ще подпали книгата, вратата се отвори. Беше Алекс Страйк. Косата му бе рошава както винаги, за което Кал му съчувстваше. На лицето му бе застинало странно изражение.

Кал бутна историческата книга под една възглавница и се изправи, като внимаваше да не буди Пакостник. Като асистент на Руфъс Алекс бе от малкото хора, които имаха достъп до стаята. Но не бе идвал по същия начин преди.

— Какво става? — попита Кал.

Алекс седна на дивана срещу Кал и погледна към затворените врати на Тамара и Аарън.

— Съквартирантите ти са навън, нали?

Кал кимна. Не бе сигурен накъде отиват нещата. Може би беше загазил. Може би Алекс носеше съобщение от Руфъс. Може би имаше

унизителен ритуал, при който всеки второкурсник биваше завързван за сталактит през нощта.

— Става дума за баща ти — рече Алекс. — Знаем за Алкахеста. Знаем, че маговете го търсят.

Кал погледна към Пакостник, който тихо изръмжа.

— Всички ли знаят? — попита Кал и се сети за Джаспър.

— Не, дори не подозират колко е сериозно — поклати глава Алекс.

— Баща ми не би го сторил — заяви Кал. — Не е така, както говорят. Не се е съюзил с Врага. Нито с когото и да било.

Странно изражение пробягна по лицето на Алекс, сякаш едва сега е осъзнал колко опасно е да говори с Кал за това.

— Вярвам ти — отвърна накрая той. — Затова трябва да кажеш на баща си да остане скрит. Намерят ли го, ще го убият.

— Какво? — попита Кал, макар да бе чул перфектно.

— Алкахестът вече го няма — поклати глава Алекс. — Ако той го е откраднал, няма да си губят времето да го пращат в затвора. Ще го убият на място. Затова ми се стори редно да ти кажа. Предупреди го, преди да стане твърде късно.

Кал се запита откъде Алекс знае тези неща, а после си спомни за мащехата му в Асамблеята. Вместо това попита:

— Защо ми помагаш?

— Защото и ти ми помогна — отвърна той. — Трябва да вървя.

Кал кимна и Алекс си излезе.

Ако Алистър бе убит от маговете, вината щеше да е на Кал. Трябваше да направи нещо, но колкото повече мислеше, толкова по-сигурен бе, че няма как да изпрати съобщение до Алистър. Майстор Руфъс щеше да следи за това. Щеше да го използва, за да хване Алистър, стига да може. Но ако Кал намереше баща си навреме, може и да успееше да го предупреди лично.

Споменът за Алистър накара Кал да се сети и за стаята в мазето, подготвена за ритуал, с малък диван за момче в ъгъла. Спомни си как Пакостник бе скимтял, звука, който главата на баща му издаде, когато удари стената. Ако откриеше баща си и Алкахестът бе в него, какво щеше да стори Алистър?

Кал знаеше, че трябва да се съсредоточи. Познаваше баща си по-добре от всеки друг. Трябваше да разбере къде се е скрил. Сигурно

беше място, намиращо се встрани от основните пътища, което познава добре. Някъде, където на маговете не би им хрумнало да го търсят. Място, което да не могат да свържат с него.

Кал се изправи.

Алистър купуваше много стари коли за части. Твърде много, за да ги побере в гаража или в магазина си, затова бе наел един порутен хамбар от възрастна дама на около шейсет километра от дома им. Плащаше ѝ в брой. Хамбарът щеше да е съвършеното скривалище. Алистър дори спеше там понякога, когато работеше досред нощ.

Кал слезе от дивана и накара Пакостник да го последва, макар и с подразнено изсумтяване. Протегна се надолу, за да погали вълка по главата.

— Не се безпокой, момчето ми, идваш с мен — каза той.

Отправи се към спалнята си и извади платнената торба изпод леглото. Натъпка я бързо с дрехи, хвърли Мири вътре и след кратък размисъл се върна в хола, за да добави останалия чипс. Трябваше да хапне нещо по пътя.

Тъкмо мятеше торбата пред рамо, когато вратата се отвори. Тамара и Аарън влязоха вътре. Аарън носеше купчина книги, негови и на Тамара, смеейки се на някаква нейна шега. За миг, преди да погледнат Кал, изглеждаха щастливи и безгрижни. Стомахът му се сви. Нямаха нужда от него — нито като приятел, нито като съотборник в групата чираци. Създаваше им само проблеми.

Тамара го видя и усмивката угасна на лицето ѝ.

— Кал.

Аарън затвори вратата зад тях и остави книгите. Когато се изправи, се загледа в ботушите на краката на Кал и в чантата на гърба му.

— Къде отиваш? — попита Аарън.

— Да разходя Пакостник — рече Кал и посочи към вълка, който щастливо се стрелкаше между тях.

— И носиш чанта за цяла седмица? — посочи Тамара багажа му.
— Какво става, Кал?

— Нищо. Виж, не ти трябва да знаеш за това. Така, когато майстор Руфъс те пита какво се е случило с мен, няма да трябва да лъжеш.

— Изключено. Ние сме група. Споделяме си всичко — поклати глава Тамара.

— Защо? За да можеш да издаваш тайните ни? — попита Калъм. Тамара потръпна.

Той знаеше, че се държи гадно, но не можеше да се спре.

— Отново?

— Зависи какво правиш — обади се Аарън.

Бе стиснал зъби по начин, който Кал рядко бе виждал. Обикновено Аарън бе склонен да прости всичко и се държеше безкрайно мило. Затова Кал често забравяше, че в него има стомана и че заради нея бе Макар.

— Ако смяташ да направиш нещо опасно, лично ще кажа на майсторите. Така ще се сърдиш на мен, а не на нея.

Кал преглътна. Аарън и Тамара останаха пред него, като блокираха пътя към вратата.

— Ще убият татко — каза той.

— Какво? — повдигна вежди Аарън.

— Някой ми каза и... не, няма да ви разкрия кой, ще се наложи да ми се доверите, че Алкахестът вече е откраднат. Татко се крие. Те няма да го вкарат в затвора, нито да го съдят...

— Алкахеста го няма? — повтори Тамара. — Баща ти наистина го е откраднал?

— И имат ли затвор маговете изобщо? — попита Аарън, ококорвайки очи.

— Да, нещо подобно. Нарича се Паноптикон — обясни мрачно Тамара. — Не знам нищо за него, но е място, където непрекъснато те наблюдават. Никога не оставаш сам. Ако баща ти наистина е...

— Няма значение — добави Кал. — Ще го убият.

— Откъде знаеш? — попита Тамара.

— Един приятел ми каза. — Кал я погледна лошо. — Истински приятел, имам предвид.

— И какво ще правиш сега? — пребледня тя.

— Трябва да го намеря и да му кажа да върне Алкахеста, преди това да се случи — отвърна Кал и вдигна раницата на рамото си. — Ако го върне в Колегиума, мога да убедя маговете, че баща ми не е заплаха за тях, нито за теб. Кълна се, Аарън, татко не би те наранил. Заклевам се.

— И ние не искаме да наранят баща ти — отговори Аарън и потърка лицето си.

— Не да го наранят, а да го убият. Ако не го намеря, ще го убият — настоя Кал.

— Идвам с теб — обяви Тамара. — Мога да си събера нещата за десет минути.

Но аз не искам да идваш.

Кал не изрече мисълта си. Не бе сигурен дори дали това е вярно. Но знаеше, че още ѝ е сърдит.

— Че защо ти е да го правиш? — поклати глава той.

— Защото вината е моя. Прав си. Мога обаче да ти помогна да избегнеш маговете, докато търсиш баща си, и да убедя Колегиума да прибере Алкахеста и да спре да го преследва. Нашите работят в Асамблеята. — Тя направи крачка към спалнята си. — Трябват ми само десет минути.

— Вие нали не смятате, че ще остана тук, докато сте на мисия? — намеси се Аарън. — Предния път вие ми отървахте кожата. Сега е мой ред.

— Точно ти не можеш да дойдеш — отвърна Кал. — Ти си Макарът. Прекалено си важен, за да търсиш баща ми, и то когато останалите смятат, че той ще те нарани.

— Аз съм Макарът — каза Аарън и Кал помисли, че чува ехото от слуховете, които самият Аарън бе чул лятото. — Моята работа е да защитавам хората. Не обратното!

Кал въздъхна и седна на дивана. Представи си дългото пътуване, автобусите, пътя, самотата. Никой освен Пакостник нямаше да му прави компания. Никой нямаше да може да го разсее от гласа в главата му, който казваше: *Баща ти ще умре. Баща ти може би иска да те убие.*

После си представи пътя, ако е заедно с Аарън и Тамара. Шегите на Тамара, увереността на Аарън.

Стана му по-леко.

— Хайде — рече той с предрезгавял глас. Не искаше да се издава колко облекчен се чувства. — Но не се бавете. Ако ще ходим, трябва да е сега, преди някой да забележи.

Пакостник изскимтя и се просна на пода. Омръзнали му бяха всичките тези приказки. Той бе вълк на действието.

След няколко минути Аарън и Тамара се появиха със собствените си чанти.

— Хубаво е, че направихме тези камъни, за да не могат да проследят Аарън — обади се Тамара и показа малка купчинка от тях. — Още по-хубаво е, че се упражнявам с тях.

— Сигурни ли сте за това? — изправи се с тежка въздишка Кал.

— Сигурни сме, Кал — отвърна Аарън и Тамара кимна.

Пакостник излая само веднъж, сякаш казваше, че и той е сигурен.

* * *

Единствената порта на Магистериума, която оставаше отворена цяла нощ, бе тази за мисиите. Тъкмо през нея по-големите ученици излизаха и се връщаха от мисии и битки. Кал, Аарън и Тамара вървяха бавно и се мъчеха да изглеждат така, като че са на път за Галерията, за да ядат сладко или да гледат филм. Минаха покрай Селия, Раф и Джаспър, които бяха потънали в разговор, а също и покрай някои от по-големите ученици, които се смееха и си говореха за уроците.

Пътят се изви. Единият водеше към Галерията, а другият — към Портата за мисии. Аарън направи пауза за миг, за да се увери, че никой друг не гледа, преди да се стрелне към коридора, който водеше навън. Тамара и Кал тръгнаха подире му толкова бързо, че се сбутаха и трябваше да се разделят помежду си и с Пакостник. Когато всичко свърши, се кискаха. Дори Тамара и Кал. Аарън изглеждаше доволен.

Но не за дълго. Слязоха надолу по коридора. Въздухът стана потопъл, а Кал усети мириса на затоплен от слънцето камък, есенни листа и свеж въздух. Коридорът се издигна нагоре и той видя звездите над Портата за мисии.

Но после звездите се скриха и пред тях се издигна мършава фигура, която се захили.

— Колко се радвам да ви видя — каза Джаспър.

— Това е много клиширана злодейска фраза, Джаспър, би трябвало да го знаеш — отвърна Кал.

— Какво търсиш тук? — настоя Аарън. — Преследваш ли ни?

— Знаех си, че Кал ще направи нещо лошо — заяви Джаспър — и че ще покаже истинското си лице. Нали не си очаквал да остана със скръстени ръце?

— Да, Джаспър — отвърна саркастично Тамара, — нормалните хора, които не са психопати, не очакват най-лошото от страна на всички останали.

— Сериозно? Кажете ми тогава къде точно отивате? — скръсти ръце Джаспър.

— Не ти влиза в работата. Махай се, Джаспър — каза Кал.

— Дали не става дума за нечий баща, който се крие? — повдигна вежда Джаспър към Кал. — Маговете няма да се зарадват, че го търсите. Майстор Руфъс...

— Да го убием — рече Кал и Пакостник изръмжа.

— Майстор Руфъс ли? — разтревожи се Аарън.

— Не, естествено! Джаспър — уточни Кал. — И после да скрием тялото му под камъните. Никой няма да разбере.

— Кал, прекаляваш — обади се Тамара.

— Пакостник ще го сдрави — предложи Кал.

Пакостник се обърна, като чу името си, все едно му е станало интересно. Макар обсебеният вълк да бе пораснал през лятото, Кал не бе сигурен, че може да убие когото и да било. Бе сигурен обаче, че може да подкара Джаспър навън и да направят няколко обиколки на Магистериума.

— И после аз съм бил психопат — изсумтя Джаспър.

Кал не бе сигурен дали е станал черен лорд, но явно Джаспър не бе впечатлен. Тогава Аарън вдигна ръка. За миг Кал си помисли, че той ще им каже да се успокоят или че ще се скара на Кал, задето заплашва Джаспър, след което всички ще се приберат по стаите си. Вместо това черни пламъци лумнаха от пръстите му и образуваха мрежа от тъмнина.

— Не ме карай да те наранявам — каза той и погледна към Джаспър. Хаосът гореше върху ръката му. — Мога да го направя.

Кал бе толкова изумен, че дори не успя да реагира.

Джаспър пребледня, но преди да може да каже нещо, Тамара плесна Аарън по рамото.

— Стига — рече тя. — Не може да призоваваш Хаоса просто така.

Аарън сви ръка в юмрук и тъмнината изчезна. Въпреки това не изглеждаше по-малко ужасяващ.

— Трябва да го вземем с нас — посочи Тамара към Джаспър.

— С нас ли? Шегуваш се. Той ще развали всичко — отвърна Кал.

— Това не е купон, Кал — добави тя и постави ръка на бедрото си.

— Никъде няма да ходя — прекъсна ги Джаспър и започна да се изнизва до стената на пещерата. — Не знам какво става и повече не ме интересува. Вие сте полудели. Ще забравя, че съм видял каквото и да било. Кълна се.

— Да бе — отвърна Аарън. — Ще ни изпортиш на маговете при първа възможност.

— Няма! — възрази Джаспър.

— Ще го направи — съгласи се Кал.

Тамара взе един камък от джоба си и го пъкна в униформата на Джаспър.

— Да тръгваме.

— Съгласен — рече Аарън и хвана яката на Джаспър.

Джаспър изпищя и размаха ръце. Изражението на лицето на Аарън бе страховито.

— Идваш с нас — отсеке той. — А сега... ходом марш!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Не бе толкова лесно да пътуват извън Магистериума. Трябваше да минат през гората към магистралата, като Тамара използваше картата на телефона, за да си помогне. По пътя имаше риск от срещи с елементали и обсебени от Хаоса животни или просто от това да се загубят. Времето обаче бе приятно и заради звука на цикадите и оплакванията на Джаспър, галещи слуха на Кал, разходката не му пречеше. Поне докато кракът му не започна да изтръпва и той не осъзна, че отново ще забави останалите дори когато се бяха впуснали в приключение за спасяването на собствения му баща.

Ако само Аарън и Тамара бяха напред, Кал нямаше да се оплаче. Русата коса на Аарън блестеше на лунната светлина, а Тамара носеше тежка пръчка и се подпираше на нея в прахта, досущ като Гандалф.

Но идеята, че Джаспър е по-добър от него, му лазеше по нервите. Стисна зъби, вдигна чантата по-високо на раменете си и пренебрегна болката.

— Мислиш ли, че ще те изключат? — попита Джаспър, за да става приказка. — Имам предвид, задето помагаш на Врага. Или поне на негов човек.

— Татко не е човек на Врага.

— Отвлече ме, застраши Макара... — продължи Джаспър, без да обръща внимание на Кал.

— Тук съм, ако не забелязваш — обади се Аарън. — Мога и сам да взимам решения.

— Не съм убеден, че Съветът ще се съгласи — каза Джаспър.

Минаха покрай онази част от гората, където дърветата бяха помлади заради пламъците и унищоженията, причинени петнайсет години по-рано от Константин Мадън. Дърветата се извисяваха и разпростираха гъстите си клони. Лунна светлина се процеждаше през листата и танцуваше по козината на Пакостник.

— Желанието ти може и да се изпълни, Кал. Може да те изритат от Магистериума. Жалко, че ще е прекалено късно да запечатат

магията ти.

— Млъквай, Джаспър — отсече Тамара.

— Семейството ти е било унижавано и преди, Тамара. Поне ще са свикнали.

Тамара го плесна по главата.

— Стига си дрънкал. Ще се дехидратиращ.

— Ау! — оплака се Джаспър.

— Шшт! — каза Аарън.

— Схванах и от първия път — отвърна кисело Джаспър. —

Тамара вече ми каза да млъкна.

— Всички млъкнете!

Аарън приклепна зад покритите с мъх корени на едно дърво.

— Там има нещо.

Джаспър незабавно падна на колене. Тамара издърпа ръкави и приклепна, като сви едната си ръка. В дланта ѝ вече проблясваше пламък.

Кал се поколеба. Кракът му се бе схванал. Притесняваше се, че ако приклепне, няма да може да се изправи, поне не и с лекота.

— Кал, лягай долу! — изсъска Тамара. Светлината между дланите ѝ се превърна в блестящ квадрат. — Не се прави на герой!

Кал едва сдържа саркастичния си смях. Блестящият квадрат се надигна и Кал осъзна, че Тамара оформя въздушната енергия като нещо, напомнящо лещата на телескоп. Всички се приведоха напред, а долината под тях изскочи пред очите им.

Гледайки през лещата, видяха кръгло сечище с малки шарени къщурки, подредени на равни разстояния една от друга. Голяма дървена сграда стоеше в центъра. Над вратата ѝ имаше плакат. Кал се изненада, когато лещата на Тамара му позволи да разчете думите на него:

Мисълта е свободна и неподвластна.

— Същото пише на входа на Магистериума! — възкликна той изненадан.

— Поне на един от входовете — обади се глас зад тях.

Завъртяха се и видяха един мъж сред падналите листа и папрати. Носеше черната униформа на майстор. Джаспър ахна и се заотдалечава назад, докато не опря в ствола на едно дърво.

— Майстор Лемюъл — преглътна той. — Мислех, че... че са ви...

— Уволнили от Магистериума?

Никой от тях не отговори. Накрая Аарън кимна.

— Всъщност... да.

— Предложиха ми отпуск, който приех — каза Лемюъл и се намръщи. — Явно не само аз.

— Ние сме на мисия — рече Тамара. Звучеше искрена и доста подразнена. — Защо иначе бихме взели Джаспър?

Лъже умело, помисли си Кал. На него винаги му личеше. Но пък бе донякъде благодарен за това.

Джаспър отвори уста да възрази или да ги издаде, но Аарън сложи ръка на рамото му. Тежка, здрава ръка.

— Не ми пука — изсумтя майстор Лемюъл, — ако искате, бягайте от Магистериума. Ползвайте магията, за да влезете в някой бар. Или за да яхнете елементал. Нямам повече чираци, слава богу, определено нямам и намерение да ви наглеждам.

— Ами добре — отвърна Кал. — Това не е ли чудесно?

— Какво е това място? — попита Аарън и изпъна врат, за да се огледа наоколо.

— Анклав от съмишленици — обясни майстор Лемюъл и даде знак с ръка да се махат. — А сега изчезвайте. Къш!

— Кой е там? — попита възрастна жена с потъмняла от слънцето луничава кожа. Носеше шафранова ленена дреха. Бялата ѝ коса бе сплетена над главата. — Защо тормозиш тези деца?

— Познаваме го от Магистериума — обясни Тамара.

— Така кажете — рече жената, обърна се и ги погледна. — Сипи им нещо студено да се освежат. Човек ожаднява от разходките в гората.

Кал погледна към Тамара и Аарън. Ако Джаспър започнеше да се оплаква, че им е заложник, дали на майстор Лемюъл щеше да му е толкова смешно? Знаеше ли, че Алкахестът е откраднат? Кал се съмняваше това да му бъде забавно.

— Трябва да вървим — каза Тамара. — Благодаря ви за всичко, но...

— Не, не, няма да приема да ми откажете.

Жената хвана Аарън за ръката и Аарън, винаги любезен, се остави да го поведе към лагера.

— Казвам се Алма. Знам с каква гадна храна ви гощават в Магистериума. Елате ни на гости и после ще продължите по пътя си.

— Тъ, Аарън — обади се Кал. — Бърза ме!

Аарън изглеждаше безпомощен. Не искаше да бъде груб. Очакванията на другите бяха неговият криптонит^[1].

Майстор Лемюъл изглеждаше повече подразнен, отколкото доволен, така че това вероятно не бе капан. Кал въздъхна, погледна Тамара и последва Алма и Аарън по лек склон надолу към една от къщите с малка веранда и сини звезди, нарисувани на вратата. Вътре Кал видя малка кухня с дълги дървени рафтове, на които бяха наредени ръчно надписани бутилки. В единия ъгъл имаше печка за дърва, в друг висеше хамак, а в центъра стоеше старомодно украсена маса със столове. Жената отвори шкаф, пълнен с тъмен лед. Протегна ръка вътре и я извади, държейки кана пенеста лимонада. Стъклото бе потъмняло от студ, а вътре плуваха няколко парчета лимон.

Сложи различни чаши на масата и наля в тях. Аарън взе една, изгълта я и направи болезнена гримаса.

— Заболя ме главата от студа — обясни той.

Кал се сети за къщите от сладки на старите дами и не пи нищо. Нямаше вяра на майстор Лемюъл, нито на онези, които го търпяха.

Въпреки това седна на един от столовете и потърка крака си. Не помнеше да е сполетяло нещо лошо някой герой от приказка само задето е седнал.

— Какво е това място? — попита Тамара.

— Ами да — каза жената. — Видя ли надписа над Големия дом?

— *Мисълта е свободна и неподвластна* — повтори Тамара.

Жената кимна. Майстор Лемюъл ги бе последвал в къщата.

— Алма, познавам тези деца. Те не просто правят бели. Те са епицентърът на всички бели. Не им казвай нещо, за което после ще съжаляваш!

Тя му махна разсеяно и се обърна към децата. Посочи Пакостник, който изскимтя и се скри зад стола на Кал.

— Ние изследваме обсебените от Хаоса. Виждам, че водите вълк със себе си, при това млад. Врагът вражда Хаоса както в хора, така и в

зверове, но ако хората губят интелекта и речта си, животните реагират другояче. Продължават да се размножават. Днес обсебените не знаят заповедите на Макар, понеже досега не е имало такъв.

Тя погледна към Аарън.

— Пакостник слуша Кал, а не мен — рече Аарън, — а Кал не е Макар.

— Това е много интересно — отвърна Алма. — Как намери Пакостник, Кал?

— Бе навън на снега — отговори Кал и почеса Пакостник по врата. — Спасих живота му.

Тамара го погледна невярващо, сякаш мислеше, че Пакостник е щял да се оправи и без него.

— Пакостник е роден обсебен — каза Алма. — Няма подобни хора. Хората не издържат, когато бъдат обсебени от Хаоса. Затова той се вгражда в наскоро починали.

— Звучи отвратително — потрепери Аарън. — Като зомбита.

— Отвратително е — съгласи се Алма. — Има стара алхимическа поговорка: всяка отрова е лек, зависи само от дозата. Врагът изцери смъртта, но лекарството се оказа по-лошо дори от нея.

— Майстор Милагрос казва същото — присви очи Джаспър. — Преподавали ли сте в Магистериума?

— Да. По същото време, по което майстор Джоузеф бе там и експериментираше с магията от бездната. Мнозина бяхме там. Помогнах в някои от експериментите — отвърна Алма.

Тамара я погледна иззад чашата с лимонада.

— Виждали сте как Константин вгражда Хаоса в хора и животни? Защо някой би направил нещо подобно?

— Ордент на Безредието — прошепна Кал. Явно бяха част от него. В книгата се казваше, че изследвали обсебени от Хаоса животни. Къде другаде биха ги намерили освен в горите около Магистериума? Те бяха създателите на Алкахеста!

— Виждам, че си чувал за нас — усмихна се Алма. — Питал ли си се някога какво са искали да постигнат майстор Джоузеф и Константин Мадън?

— Искали са да направят така, че никой да не трябва да умира — отговори Кал.

Всички го изгледаха странно.

— Явно си внимавал в час — каза през зъби Аарън.

— Всички сме същества от енергия — обясни Лемюъл. — Когато енергията ни свърши, умираме. Хаосът е извор на безкрайна енергия. Ако така бъде вграден в човек, че да не му навреди, би бил безкраен източник на енергия. Той или тя никога няма да умрат.

— Но това е невъзможно — каза Аарън. — Да бъде вграден безопасно в човек, имам предвид.

— Това се опитваме да разберем. Работим с животни, понеже животните реагират различно на Хаоса. Твоят вълк има хаос в себе си, роден е с него, но има собствен характер, чувства, нали така? Жив е като теб самия — рече Алма.

— Ами... да — съгласи се Кал.

— И няма да побеснее и да ни разкъса, нали? — намеси се Джаспър.

— Кой знае? — отвърна майстор Лемюъл.

Изглежда по-щастлив тук, отколкото беше като учител в Магистериума, помисли си Кал. Половината му уста се изкриви, като че искаше да се усмихне.

— По дяволите! — смъкна се в стола си Джаспър.

— Но ако изучавате обсебени от Хаоса животни, значи ги хващате! В клетки ли ги държите? — огледа се Тамара.

Алма се усмихна и погледна Пакостник по начин, който Кал не хареса.

— Разкажете ми за мисията си. Каква работа имате?

— Нали не ви интересуваше къде отиваме? — обърна се Аарън към майстор Лемюъл.

— Мен не, за други не съм обещавал — рече Лемюъл и полуусмивката му се превърна в злобна ухилена гримаса. — Не е лесно да избягаш от Магистериума!

— Дрю го научи по трудния начин — промърмори Джаспър и майстор Лемюъл пламна.

— Дрю не е искал да избяга. Всичко, което ви е наговорил за мен, е лъжа!

— Знаем това — вдигна ръце Аарън в знак на примирие. — И ние сме на мисия, просто не всички в училище го знаят. Ако ни посочите най-близкия път към...

Отвън се чу врява. В стаята нахлу плешив мъж на средна възраст, който имаше дълга рошава брада.

— Алма, Лемюъл! Майсторите от Магистериума идват насам! Търсят някого!

— Значи не бягате, така ли, хлапе? — погледна ги самодоволно Лемюъл.

— Само за справка... тези хора ме отвлякоха, за да ги придружа на някаква глупава мисия... — каза Джаспър.

Тамара разтвори ръка. Джаспър спря да говори по средата на изречението и опита да си поеме въздух. Тя явно му бе взела гласа, съвсем буквално, заедно с въздуха, който дишаше. Възрастните не забелязаха, но Кал бе силно впечатлен.

— Спокойно, Андреас — меко каза Алма.

Кал скочи на крака. Сърцето му се бе качило в гърлото.

— Трябва да се махнем оттук — каза той.

Аарън се изправи зад него, също и Тамара. Само Джаспър остана седнал, задъхан и зяпнал останалите.

— Ще се скрием в гората — предложи Аарън. — Моля ви, само ни пуснете и няма да споменаваме за това място.

— Можем да направим нещо повече — отвърна Алма. — Можем да ви скрием! Но ще искаме нещо в замяна.

Погледът ѝ се спря на Пакостник.

— В никакъв случай — отсеке Тамара и постави ръка върху вълка, — няма да позволим да му направите... каквото там правите на...

— Обещавате ли да не го наранявате — намеси се бързо Кал, като я прекъсна. Не искаше да мисли за това как баща му бе оковал Пакостник, но видя жадния поглед, който Алма бе хвърлила на вълка. Трябваше да се съгласи, така че да спечели време, докато измисли начин да изкара всички от тази каша. Включително вълка.

— Кал, не можеш — възрази Тамара и зарови пръсти в козината на Пакостник.

— Разбира се, че може — отвърна Джаспър. — Мислиш, че му пука за някого или нещо! Хайде да се връщаме в Магистериума.

— Млъквай — заповяда Аарън. — Кал, сигурен ли си?

Алма обаче се изсмя.

— Не ме разбрахте. Не искаме Пакостник, макар да е интересен.
А Аарън.

— Е, не може да получите Аарън — отвърна Тамара.

— Без Макар имаме само теории, но не и начин да ги изпитаме. Знаем, че не можеш да останеш сега, Аарън, но ми обещавай, че ще се върнеш. Нека вълкът остане като заложник. После ще ни трябва само няколко часа от времето ти. Може би ще разбереш какво умееш да правиш, нещо повече от това да си защита срещу враг, с когото не воюваме. Може би тогава ще се присъединиш към нас.

Никой не отговори.

— Вълкът ще е добре — добави Алма.

— Хубаво — отвърна Аарън след дълга пауза. — Обещавам, че ще се върнем, но не може да задържите Пакостник. Не ви трябва заложник. Имате думата ми.

— Вярваме ти, Макарю, ала не чак толкова. Хайде, деца. Решавайте. Можем да ви скрием или да ви предадем на маговете. Трябва обаче да знаете, че те ще ни дадат Пакостник в замяна на вас четиримата.

Кал не се и съмняваше в това. Вече не.

— Хубаво. Остава предишната сделка. Но не експериментирайте върху него.

— Отлично, съгласна съм. Хайде, следвайте ме! — Алма изглеждаше видимо доволна.

Тя ги отведе през задния вход на колибата. Минаха по зелената ливада между сградите. Кал се почувства ужасно уязвим. Видя как сенки се плъзгат покрай дърветата около сечището и чу силни гласове.

Майсторите викаха имената им. Докато бързаше зад Тамара, видя, че тя беше притиснала Джаспър с ръка на кръста и му пречеше да избяга в противоположната посока. Кал си помисли, че чува гласа на майстор Руфъс. Сграбчи Пакостник и го дръпна да върви по-бързо. Вълкът го погледна така, сякаш подозираше, че ще се случи нещо лошо.

Ако побегнеха към гората, щяха да ги хванат. Единственият им шанс бе да последват Алма, тази страшна жена, която бе работила с Константин Мадън и Майстор Джоузеф, а сега искаше да експериментира с Пакостник. Тя вероятно бе достойна да се нарече черен лорд. А сега разчитаха на обещанието ѝ да ги скрие.

Кал въздъхна и продължи напред. Алма извади връзка с ключове от шафранената си рокля и отключи вратата към централната сграда.

Незабавно ги посрещнаха стряскащи звуци: лай, виене и плач. Сградата, в която бяха влезли, бе пълна с клетки с различни размери, а във всяка от тях имаше животни, обсебени от Хаоса — от кафяви мечки със завихрени очи до сиви лисици и дива котка, която изфуча точно когато Кал влезе в стаята.

— Това е най-ужасната зоологическа градина, която съм виждал — обади се Джаспър.

— Значи тук ги държите? — попита Тамара и постави ръка на устата си.

Алма отведе Кал до една от клетките.

— Прибери вълка си вътре. Бързо. Искам да ви скрия и после да се разправам с маговете.

— Откъде да знаем, че ще удържите на думата си? — попита Аарън, явно забравил добрите обноски.

— Виж какви същества имаме, Макарю — рече тя. — Те се намират трудно и се отглеждат още по-трудно. Ала ти си по-опасен от всичките. Не бихме те измамили. Трябва ни помощта ти.

Гласовете отвън се усилиха. Майстор Лемюъл спореше с друг маг.

Кал си пое дълбоко въздух, постави Пакостник в една клетка и позволи на Алма да го заключи. Тя взе ключа и го прибра в джоба си, след което ги отведе в друга стая, без прозорци и пълна с кутии.

— Останете тук, докато се върна. Няма да се бавя — увери Алма и затвори вратата.

Чуха ключалката да щраква, а след това и отдалечаващите се стъпки.

Тамара се завъртя към Кал и Аарън.

— Как можахте да я оставите да вземе Пакостник! Той е нашият вълк!

— Моят вълк — напомни й Кал.

— Вече не — вметна Джаспър, загледан в ноктите си.

— А ти — обърна се Тамара към Аарън, — как се съгласи на онази глупава сделка. И двамата сте идиоти.

— И какво друго можехме да направим? — вдигна ръце Кал. — Трябваше да ни скрият и те го сториха. Ако избягаме заедно с

Пакостник, докато спорят с майсторите, може да се изплъзнем, без да ни забележат. Така Аарън няма да трябва да се връща.

Аарън отвори уста да каже нещо, но Кал го сряза.

— Не ми казвай, че си дал дума. Това не се брой.

— Добре — отвърна Аарън.

— Няма да е лесно да измъкнем вълка ти. Вероятно клетките са с вълшебни ключалки — рече Джаспър.

— Прав е — съгласи се Тамара.

— Имам план — обяви Кал и надникна през ключалката на вратата. — Аарън, можеш ли да отвориш вратата?

— Все едно ме питаш дали мога да крада — отвърна Аарън. — Не мога.

— Но ти си Макар — възрази Кал. През ключалката видя претъпканата с клетки стая и Пакостник, който се бе свил в своята и гледаше нещастно.

— Не можеш ли да я отвориш по някакъв макарски начин?

Аарън го погледна, сякаш говореше пълни глупости. След това се завъртя и ритна вратата. Тя се отвори и увисна на пантите си.

— Ами и така става — коментира Кал.

Джаспър се напрегна, сякаш се канеше да избяга.

— Недей — обърна се към него Тамара, — моля те. Остани още малко с нас, става ли? Знам, че не е приятно, но е наистина важно.

Джаспър я погледна със странно изражение на лицето, като че е успяла да каже единственото нещо, което можеше да го убеди да не избяга и да не ги издаде. И това бе думичката „моля“.

— Че не е забавно, не е — каза той и се облегна на стената, като кръстоса ръце пред гърдите си.

Кал отиде до клетките. Както бе предположил Джаспър, катинарите бяха покрити с няколко алхимични символа, които не разпозна. И три ключалки.

— Тамара, какво означава това? — попита той.

Тя надникна над рамото му и присви очи.

— Защитено е от магия.

— О! — отвърна той. Вкъщи, по време на парада през май месец, бе освободил плъхове и мишки без магия, само с хитроумие. След като Аарън бе изритал вратата, за да ги вкара в главната зала, Кал почувства, че той трябва да отвори клетките.

Все някак.

Хвана двете решетки, стисна очи и дръпна колкото може.

— Това ли е планът ти? — отбеляза Джаспър и избухна в смях.
— Шегуваш се!

— Трябва ни ключ — каза Аарън и се усмихна хитро с ъгълчето на устата си. — Даже няколко ключа.

Една от мечките изрева и подаде лапа през решетките, удряйки във въздуха. Очите ѝ бяха оранжеви и пламтяха от магията на Хаоса. Аарън я погледна със зяпнала уста.

— Не съм виждал такава.

Кал не бе убеден дали говори за мечките по принцип, или само за тези, обсебени от Хаоса, които бе сигурен, че никой от тях не е виждал.

— Имам идея — рече Тамара и погледна с безпокойство към мечката. — Не може да използваме магия срещу ключалката, но...

— Какво? — завъртя се към нея Кал.

— Дай ми нещо метално. Каквото и да е.

Кал взе медна астролабия от единия чин, след което ѝ я подаде. Астролабията започна да се топи в ръцете ѝ. Но когато Кал се загледа по-внимателно, осъзна, че втечненият метал плава над тях! Той оформи нажежен мътен мехур, който потъмня и изстина на открития въздух, докато се носеше към клетката на Пакостник. Когато стигна там, три пипала течен метал се насочиха към ключалката.

— Прати студена вода — каза Тамара. Цялото ѝ тяло трепереше от напрежението.

Кал взе водата от паниците на животните, оформи я като топка и използва магия, за да я охлади.

— По-бързо — каза тя през стиснати зъби.

Той изпрати водата към остатъка от астролабията. Металът изсъска и водата се изпари в облак пара. Кал отскочи назад и падна несръчно върху една от клетките. Когато облакът се разпръсна, Тамара държеше троен ключ.

Пакостник изскимтя. Тамара натисна ключа в ключалката и го завъртя. Чуха се три щраквания — първо, второ и трето, които отекнаха във въздуха. Клетката се отвори и Пакостник изскочи от нея, като накара вратата да се завърти.

После още ключалки защракаха от вратите на клетките.

— Май не трябваше да отваряме и трите — каза Кал наред последвалото нервно мълчание.

Когато животните изскочиха от клетките си, Джаспър се разкрещя. Мечката излезе напред. Лисици, кучета, вълци и белки избягаха от затвора си.

— Вървете! — извика им Кал. — И нападнете... искам да кажа... разсейвайте майсторите! Накарайте ги да се махнат оттук!

— Да, разсейвайте ги — добави Тамара. — Разсейвайте ги!

Обсебените зверове се юрнаха към вратата, като почти не им обърнаха внимание. Аарън дръпна вратата точно навреме, за да ги пропусне. Отвън се чува викове, както и резове и писъци. Кал чу как хората тичат и крещат.

Пакостник скочи към Кал и го облиза, а Кал се наведе да го прегърне.

— Добър вълк — промърмори той. — Добър вълк.

Пакостник опря муцуна в него. Очите му блеснаха в жълто.

— Слез долу! — извика Тамара и се протегна да дръпне Джаспър, който се бе покатерил на бюрото и опитваше да отвори прозореца.

— Опитвам се да помогна! — възрази той.

Аарън се опря на отворената врата.

— Ами ако обсебените нападнат маговете? Ако някой бъде ранен? Не всички животни са като Пакостник!

— Не се безпокой за майсторите — рече Кал. — Тези животни не са в добра форма. Обзалагам се, че повечето ще избягат към гората при първа възможност.

— Както трябва да направим и ние — напомни му Тамара и се отправи към вратата, като мина покрай Аарън. — Да се махаме оттук!

Кал я последва с наведена глава, заровил пръстите на едната си ръка във врата на Пакостник. Аарън ги следваше най-отзад, като държеше Джаспър под око и го караше да върви пред него.

Излязоха на едно сечище и замръзнаха. Малкият лагер бе в пълен хаос. Майстори тичаха напред-назад и се опитваха да хванат обсебените от Хаоса, които търчаха във всички посоки. Огън и лед летеше навред във въздуха. Кал бе почти сигурен, че видя как майстор Рокмапъл бяга, преследван от обсебен голдън ретривър. Майстор Норт се завъртя и сияйна топка пламък се надигна от дланта му.

Алма внезапно изскочи от голямата дървена къща, в която им бе сипала лимонада. Около нея се виеше смерч. Тя протегна ръка и повей въздух се изстреля, за да събори майстор Норт. Огънят му се насочи към листата и клоните на дървото над него. То пламна, а Тамара хвана Кал за яката и го поведе от сечището в гората.

Всички бягаха: Тамара, Аарън, Джаспър и дори Кал, който куцукаше, но бе набрал добра скорост. Точно когато звуците от битката заглъхнаха, Кал чу глас:

— Казах на Алма, че си навлича беля на главата с вас — рече майстор Лемюъл и застана на пътя им, — но тя не ме послуша.

Аарън рязко спря, а останалите едва не се удариха в него. Майстор Лемюъл повдигна вежди.

— Ще ви кажа само едно — добави той, — пък вие, ако искате, ми вярвайте. Мразя майсторите от Магистериума повече и от вас. Не желая да се докопат до това, което те искат. Ясно?

Те кимнаха в унисон.

Посочи тесен поток, който се виеше между дърветата. Кал осъзна, че тук е много красиво. При други обстоятелства би го оценил по-добре.

— Следвайте потока, докато стигнете магистралата — каза Лемюъл. — Няма по-бърз път. Но от този момент нататък сте сами.

Настъпи тишина. Накрая Аарън каза:

— Благодаря.

Типично за Аарън, помисли си Кал, докато тичаха покрай потока. Ако някой удареше Аарън по главата, той щеше да му благодари, когато спре.

Вървяха покрай потока половин час в мълчание, преди Джаспър да заговори.

— Какъв е планът сега? Не е като да сме в безопасност, след като стигнем магистралата — отбеляза Джаспър. — Няма автобуси, нямаме и кола...

— Но имаме план — прекъсна го Тамара.

— Сериозно? — обърна се Кал към нея.

— Винаги имам план — повдигна вежди тя, — понякога дори цяла схема. Трябва да се поучите от мен.

— Дано планът е добър — засмя се Аарън. — След толкова хвалби.

Тамара извади телефона от чантата си, провери го, а после продължи да върви.

[1] Измислен метал, чиято радиация предизвиква слабост у Супермен. Синоним на ахилесова пета (слабо място). — Б.р. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

При вида на магистралата Кал потрепери, спомняйки си последния път, когато я бе прекосил в търсене на Аарън. Помнеше болката в краката си, докато се мъчеше да върви по-бързо, паниката при мисълта, че Аарън е в опасност, и откритието, че той не е човекът, за когото се е мислел.

Джаспър приклепна и погали Пакостник по главата, когато вълкът се приближи до него. За миг не изглеждаше такъв кретен. После видя, че Кал го гледа, и се намръщи.

Кал седна на земята, загледан в колите, които профучаваха от време на време по магистралата. Тамара пишеше нещо на телефона си. Не бе сигурен дали търси нещо за пътуването им, или просто пише на приятелите си у дома. Аарън се мръщеше, гледайки към далечината, досущ като герой от комикс. Можеха да му направят играчка, която да гледа така.

Кал се запита как ще го погледне Аарън, когато разбере, че е бил лъган, и то за много неща. Продължаваше да се чуди за това, когато лъскава черна лимузина спря пред тях. Прозорецът се смъкна и Стибънс, икономът на Тамара, свали тъмните си очила, за да разкрие светлосините си очи.

— Качвайте се — каза той, — трябва да свършим с това бързо.

Джаспър се качи на задната седалка.

— Вода! — извика той и грабна една бутилка от поставките за чаши, след което я изпи на един дъх.

— Кучето не може да се качи — добави Стибънс, — ще изцапа с прах седалките, а ноктите му може да одерат кожата.

— Колата не е твоя — напомни му Тамара и потупа възглавницата до себе си. Вълкът скочи в автомобила и след това се завъртя, сякаш се съмняваше в решението си.

Кал го последва и Пакостник се настани на скута му. Бе му трудно да си представи, че някога вълкът се е побирал под ризата му. Сега беше почти толкова голям, колкото бе самият Кал.

Аарън седна отпред.

— Предполагам, че ще работим по обичайния начин — обърна се Стибънс към Тамара. — Кой е адресът?

Кал му го каза, макар да не знаеше номера, само името на улицата. Стибънс въведе локацията в своя GPS, който не изглеждаше особено вълшебен.

След което потеглиха.

— Какъв е обичайният начин? — прошепна Джаспър на Тамара.

— Стибънс се състезава с колите на нашите — отговори тихо тя, — аз го покривам.

— Наистина? — попита Джаспър и погледна към мъжа на предната седалка с нещо като уважение.

Докато се возеха, Кал задряма до прозореца и главата му се заудря в стъклото. Караха по макадам.

Премигна. Веднага разбра къде е.

— Спри тук — каза той.

Стибънс спря колата и присви очи:

— Тук? — попита той, но Кал вече бе отворил вратата. Пакостник излезе и започна да тича в кръг, очевидно щастлив от това, че е свободен. Хлапетата излязоха и Стибънс тръгна назад с лимузината. Вероятно бе доволен, че се е отървал от тях.

— Шегуваш ли се? — попита Джаспър, когато видяха колите. — Това е автоморга.

Кал се намръщи, но Тамара сви рамене.

— Има право, Кал.

Кал опита да си представи познатата местност през техните очи. Изглеждаше зле. Като паркинг в безредие. Колите бяха струпани една до друга. Някои бяха паркирани, а други просто стоварени където има място. Ръжда бе плъзнала по каросериите им, прояждайки лъскавия някога хром. Високи треви растяха около тях, красноречив знак за това колко дълго са били изоставени.

— Държи повечето коли за части — каза Кал.

Чувстваше се неудобно. Винаги бе смятал баща си за ексцентрик. Трябваше обаче да признае, че да има толкова ръждясали коли, бе повече от ексцентрично. Алистър никога нямаше да може да използва всичките тези автомобили, дори за части, тъй като бяха ръждясали, но продължаваше да ги събира.

— Хубавите коли, които смята да реставрира, са в хангара.

Тамара, Аарън и дори Джаспър погледнаха с надежда там, накъдето сочеше Кал, но мрачната сива сграда не им вдъхна доверие.

Хладен вятър повя през паркинга. Джаспър потрепери пресилено и се сви в якето си, след което театрално потърка ръце, сякаш изкачваха Еверест и го бе страх да не замръзне.

— Млъквай, Джаспър — нареди Кал.

— Нищо не съм казал! — възрази Джаспър.

— Наистина ли смяташ, че баща ти се крие тук? — вдигна помирително ръка Аарън.

— Това не е място, на което много хора биха го потърсили — обясни Кал, макар да не бе сигурен в нищо.

— Това е сигурно — отвърна многозначително Тамара. Тя погледна към близката селска къща до дърветата: сива сграда с наклонен, закърпен покрив. — Не мога да повярвам, че някой му е позволил да се отнесе така със собствеността му.

— Тя е стара — каза Кал. — И нейната къща не е много по-добра. А и той плаща наем.

— Мислите ли, че може да е останал там? — попита Аарън с надежда. Прозорците светеха подканващо. — Имам предвид, че може би го е оставила в някоя свободна стая.

— Не — поклати глава Кал. — Когато дойде тук, винаги остава на тавана на хамбара. Там има чаршафи и туристическа печка, а също и консерви с храна. Но може да го е видяла, обикновено се обажда.

— Да питаме — предложи Аарън. — Бабата може да е от тези, които винаги черпят със сладки.

— Не е — отвърна Кал. Не помнеше госпожа Тисдейл да е готвила каквото и да било.

Аарън изглеждаше разочарован. Джаспър продължи да гледа ядосано и да се вира в небето с надеждата да го спаси я хеликоптер, я въздушен елементал, а защо не и елементал, карац хеликоптер.

— Хайде — подкани той и тръгна към къщата.

Кракът не просто го болеше, чувстваше се така, все едно костите му горят. Стисна зъби, докато се катереше по предните стъпала. Не искаше да се издаде, че го боли, не и пред Джаспър.

Аарън го настигна и похлопа на вратата.

Чу се тътрене и вратата се откряна, като разкри чорлава сива коса и светлозелени ярки очи.

— Да не сте амбулантни търговии? — изкудкудяка старицата.

— Госпожо Тисдейл, аз съм, Калъм Хънт. Търся татко. Той тук ли е? — попита Кал.

Вратата се отвори по-широко. Госпожа Тисдейл носеше рокля на квадратчета, стари ботуши и сив шал.

— Че какво би търсил тук? — сопна се тя. — Няма да го продавам за части, я?

Веднага щом тя се показа, Пакостник се разлая като луд, като че искаше да откъсне ръката на госпожа Тисдейл.

— Не се е прибирал от дни — каза Кал и хвана Пакостник за нашияника. Мъчеше се да се престори, че държи вълка под контрол. — Помислих си дали...

— И маговете не могат да го намерят — добави Тамара, — а го търсят.

Всички я погледнаха смаяни.

— Тамара! — скара й се Аарън.

— Какво? — сви рамене Тамара. — Тя е магьосница, вижда се с просто око. Домът й смърди на магия.

— Права е — съгласи се Джаспър.

— Престани да се подмазваш, Джаспър — предупреди го Кал.

— Не се подмазвам, ти просто си глупав — отвърна Джаспър. — И имаш чудовище за домашен любимец.

Госпожа Тисдейл огледа Пакостник, Тамара и Кал.

— Предполагам, че е по-добре да влезете, но без вълка.

— Какво ти става? — обърна се Кал към Пакостник.

Вълкът изскимтя, но после погледна госпожа Тисдейл и отново изръмжа.

— Хубаво — рече накрая Кал и посочи едно място на ливадата. — Стой там и ни чакай.

Пакостник седна с нежелание, като не спираше да ръмжи.

Промъкнаха се в къщата, от която се носеше миризма на прах и котки. Въпреки това не бе неприятно. Не искаше да се съгласява с Джаспър, но му бе хубаво да е на топло. Тя ги отведе в кухнята, където остави чайник на печката.

— Сега ми кажете защо не трябва да се обаждам в Магистериума да си приберат бегълците.

— Защото татко не би искал. — Кал не бе сигурен какво друго да каже.

— И понеже сме на мисия — допълни Тамара, но този път не прозвуча убедително.

— Мисия? Да намерите Алистър? — Госпожа Тисдейл свали пет чаши от сервиза си.

— Той е в опасност — каза Аарън.

— Вие сте напуснали маговете, нали? — обади се Джаспър. — Като бащата на Кал.

— Това няма значение — отговори госпожа Тисдейл и се обърна към Кал: — Татко ти е загазил, нали?

— Трябва да го намерим — закима Кал. — Ако знаете нещо...

Видя я да омеква.

— Дойде миналата седмица и остана няколко дни в хамбара. Плати за месеци напред, което не е в стила му. Но сега нямам представа къде е. Не ми харесва, че вие, деца, сте съвсем сами! — Тя погледна остро към Джаспър. — Може и да съм напуснала маговете, но това не значи, че съм прекалено горда, за да не звънна в Магистериума.

— Може ли да останем в хамбара и да се върнем на сутринта? — предложи Кал.

Госпожа Тисдейл въздъхна и се предаде.

— Ако обещаете, че няма да създавате проблеми...

— А в къщата? — обади се Джаспър. — Защо да не останем в къщата? Тук е топло и не е злоещо.

— Хайде, Джаспър — хвана го за ръката Аарън.

Джаспър го последва тихо, сякаш примирен с мисълта, че дори госпожа Тисдейл не е на негова страна.

В нощния въздух колите напомняха на Кал злоещи скелетоподобни същества, прилични на динозавърски кости в земята. Пакостник тичаше тихо зад тях. Светлите му очи не спираха да се обръщат към къщата, а езикът му се провесваше, като че е гладен.

Другите изглежда чувстваха нещо подобно. Тамара се огледа трепереща и призова малка огнена топка. Тя затанцува по пътя към

хамбара пред тях и освети пръснатите регистрационни номера, гуми и кутийки, пълни с болтове.

Кал се зарадва, когато стигнаха хамбара. Боядисаната му червена врата бе заключена с тежко метално резе. Отблизо бе лесно да види, че металът е бил смазан наскоро. Аарън повдигна резето и вратата се откряна.

Старият хамбар бе познат на Кал. Това бе мястото, където почиваха хубавите коли, всяка от тях скрита под лъскава мушама. Тук той и татко му прекарваха повечето си време, когато пристигнеха. Кал си взимаше няколко книги или своя „Гейм Бой“^[1] и се качваше на тавана, докато баща му човъркаше колите отдолу.

Това бяха хубави спомени, но в момента му се струваха кухи като корубите на колите отвън.

— Да вървим горе — каза той и тръгна по стълбата.

Стъпи с крака си на долното стъпало и едва не падна, поразен от болката. Сподави стона си, но видя съчувствения поглед на Аарън. Не посмя да се обърне към Джаспър, но се протегна да се издърпа с ръце, като гледаше да не стъпва на болния крак. Останалите го последваха.

В плевника бе тъмно и Кал премигна няколко пъти. Не виждаше нищо, докато Тамара не се появи с огнената топка, танцуваща над главата ѝ като електрическа крушка в анимационен филм. Нямахше какво толкова да се види: бюро, туристическа печка, две тесни легла със завивки, сгънати по краищата. Всичко бе невероятно подредено и ако госпожа Тисдейл не им бе казала противното, Кал не би предположил, че Алистър е бил тук наскоро.

Джаспър се просна на едно от леглата.

— Ще ядем ли? Знаете ли, сигурно има закон срещу това да ме отвличате и да ме държите гладен.

Тамара въздъхна, след което погледна с надежда към Кал.

— Има печка. А храна?

— Да, малко. Основно консерви.

Кал бръкна под кревата на баща си за кошниците, които държеше там. Имаше консерви с ravioli, бутилки с вода, говеждо, сгъваем нож, вилици и две големи вафли.

Кал седна на едно от леглата с Тамара, докато Джаспър им се мръщеше от другото. Аарън лесно отвори няколко консерви с ravioli и ги стопли на печката, която запали с магия. Тамара разгърна картата

на околността, която бе намерила сред нещата на Алистър, и сбърчи замислено нос.

— Можеш ли да прочетеш това? — попита Кал и надникна над рамото ѝ, след което се протегна към картата. — Мисля, че това е път.

— Не е път, а река — плесна го по ръката тя.

— Всъщност е магистрала — каза Джаспър. — Дай ми това.

И протегна ръка.

Тамара се поколеба.

— Къде искате да идете всъщност? — попита Джаспър.

— Ако трябва да съм честен, вече не знам — отвърна Кал.

— Ако баща ти не е тук, явно е отишъл някъде — рече Аарън и донесе топлите консерви с ravioli.

Те ги поеха внимателно, като увиха плат около ръцете си, за да не се изгорят. Кал им раздаде вилици и започнаха да се хранят. Джаспър направи гримаса още на първата хапка, но после захвана да тъпче макарони в устата си.

— Може би ще успеем да накараме госпожа Тисдейл да ни каже нещо — обади се Кал, но почувства хлад в стомаха си. Алистър определено бягаше, но къде ли бе отишъл? Нямаше близки приятели, които Кал да познава, или други скривалища.

Аарън и Тамара си шепнеха нещо, а Джаспър бе хванал картата и я изучаваше. Кал избута полуизядените ravioli и стана на крака, като се отправи към бюрото на Алистър, след което отвори главното чекмедже.

Както и очакваше, там бе пълно с ключове за леки автомобили. Основно единични, закачени за кожени табели, които показваха марката на колата: „Фолксваген“, „Пежо“, „Ситроен“, „Мини Купър“. Повечето бяха покрити с прах, но не и ключът за автомобил „Астън Мартин“. Кал го вдигна от бюрото. Това бе една от любимите коли на баща му, преди още да я оправи. Със сигурност не бе работил по нея, докато се криеше, за да спаси живота си. Или?

Може би Алистър бе планирал да я кара?

Това бе добра кола за бягство, бърза на завоите, може би способна да изпревари маговете. Ако бе така, Кал смяташе, че има вероятност баща му да я е поправил. Щеше да е невъзможно някой от тях да я кара, но това бе най-малкият му проблем. Отиде с въздишка до

стълбата и започна мъчно да слиза надолу. Поне докато останалите бяха на тавана, можеше да се тутка и охка колкото си иска.

— Кал, къде отиваш? — обади се Тамара.

— Може ли да пратиш светлината долу? — помоли Кал.

— Не можеш ли сам? — въздъхна тя. — Способен си да левитираш пламъци точно като мен!

— Ти си по-добра — заяви Кал, като се надяваше да е прозвучал убедително.

Тя изглеждаше подразнена, но изпрати надолу огнената сфера, която увисна във въздуха като полилей и от време на време пускаше някоя искра.

Кал дръпна мушамата от астъна. Колата бе синьо-зелена и боята ѝ блестеше. Кожените седалки бяха почти напълно здрави. Подът също изглеждаше във форма. Според татко му това бе първото нещо, което поддаваше на ръждата.

Кал се покатери до мястото на шофьора и вкара ключа, за да запали. Намръщи се. Трябваше да се протегне, за да стигне газта или спирачката. Аарън вероятно можеше да се справи, той бе по-висок. Кал завъртя ключа, но нищо не се случи. Стариият двигател отказа да запали.

— Какво правиш?

Кал подскочи и едва не удари главата си в тавана на колата. Приведе се от отворената врата и видя как Аарън е застанал до седалката на шофьора. Изглеждаше любопитен.

— Оглеждам това-онова — отвърна Кал. — Не съм сигурен какво търся. Татко обаче си е играл с тази кола, преди да тръгне.

— Това е яка кола — рече Аарън, завъртя се и подсвирна. — Пали ли?

Кал поклати глава.

— Виж жабката. Доведеният ми баща държеше всичко там — добави Аарън.

Кал се протегна и отвори жабката. За негова изненада, тя бе пълна с писма. И то не какви да е. Алистър бе един от малкото възрастни, които продължаваха да водят кореспонденцията си с ръчно написани писма вместо електронна поща. Затова Кал не се изненада.

Това, което го изненада, бе подателят. Той отвори едно писмо и погледна в края му, към подписа. Подпис, който накара стомаха му да

се преобърне.

Майстор Джоузеф А. Уолтър.

— Какво има? — попита Аарън.

Кал погледна към него. Явно шокът бе изписан на лицето му, понеже Аарън отстъпи от колата и извика на останалите:

— Кал намери нещо!

— Не съм — отвърна Кал. С мъка се измъкна от колата. Писмата бяха натъпкани под мишницата му. — Нищо не съм намерил.

— Какво е това тогава? — Зелените очи на Аарън изглеждаха объркани.

— Лични неща. Записки на баща ми.

— Кал.

Това бе Тамара, застанала на прага на плевнята. Кал видя Джаспър зад нея.

— Баща ти е търсен за криминално престъпление. Няма лични неща.

— Тя е права. Всичко може да е важно — каза Аарън със съжаление.

— Хубаво — рече Кал. Искаше му се да е по-умен. Искаше му се той да се бе сетил за скривалището на баща си, а не Аарън, та да не се налага сега да споделя тези писма с останалите. — Но аз ще ги чета, а не някой друг.

Остави писмата под мишница и се покатери по стълбата. Аарън бе по петите му. Джаспър бе разбрал как работят газовите лампи и таванът бе осветен. Кал седна на едно от леглата, а останалите се покатериха на другите.

Бе му странно да види почерка на майстор Джоузеф. Бе тънък и разкривен. Подписваше всяко писмо с името, фамилията и инициала си по средата. Писмата бяха почти дузина, като първото бе пристигнало преди три месеца.

А вътре пишеше смущаващи неща.

Има начин и двамата да постигнем това, което желаем. Искаш да върна сина ти от света на мъртвите. Ние искаме да върнем Константин Мадън.

Ти не разбираш пълната мощ на Алкахеста. Винаги сме гледали в различни посоки, Алистър, но сега ти си този, който е изгубил прекалено много. Представи си как Сара се завръща при теб. Представи си как си връщаш всичко, което си изгубил.

Открадни Алкахеста и ни го върни. Тогава мъките ти ще престанат.

Във всичко това нямаше никакъв смисъл. Алистър щеше да използва Алкахеста, за да го убие, нали? Ако искаше да унищожи Врага на Смъртта.

Кал си спомни удивлението, изписано върху лицето на баща му, когато се удари в стената, чувството на ярост. А ако грешеше за Алистър? А ако Алистър не бе лъгал за това, че не иска да убива Кал?

Но ако Алистър искаше да се отърве от него и да си върне душата на истинския син, това бе също толкова лошо. Може би не желаше да убие Кал, но това да върне душата му в Константин Мадън си звучеше направо като убийство.

— Какво? — Тамара се бе навела така до леглото, че едва не падна. — Кал, какво пише?

— Нищо — отвърна мрачно Кал, сви най-опасното писмо и го прибра в джоба си. — Как да отглеждаме бегонии.

— Лъжец — каза Джаспър обвинително и грабна едно от писмата на леглото. Започна да чете на глас и очите му се ококориха. — Чакай малко... тези наистина не са за бегониите.

Беше ужасно. Тамара и Аарън определено не му бяха повярвали, но предателството, изписано на лицата им, бе почти толкова ужасно, колкото и самодоволството на Джаспър. И по-лошото — те прочетоха всичко. Ред след ред безумици. За радост, нито едно от писмата не подсказа, че в него живее душата на Константин Мадън. Какво ли щяха да си помислят, ако намереха писмото в джоба му?

— Значи наистина има Алкахеста и смята да го даде на Врага? — Джаспър изглеждаше много уплашен. — Мислех, че е обвинен

несправедливо.

— Виж това — рече Тамара. — Алистър явно се е съгласил, понеже майстор Джоузеф пише как ще се свърже с него и как ще се срещнат. Ще стане след два дни!

— Трябва да се върнем в Магистериума — заяви Аарън — и да кажем на някого. Кал, вярвах на това, което каза за баща си, но може би си бъркал.

— Не можем да рискуваме Алкахестът да попадне в ръцете на Врага — каза Тамара. — Аарън може да загине. Разбираш това, нали, Кал?

Кал погледна към огъня, горящ в лампите. Дали напълно не бе пропуснал какво се случва с баща му? Бе решил, че той е добър човек, заел страната на Магистериума и майсторите, готов да спре Константин Мадън на всяка цена. Но сега изглеждаше, че баща му може и да е лош човек, застанал на страната на майстор Джоузеф, способен на всичко, за да върне душата на детето си. Това не бе толкова зле в дадена перспектива. Но ако Алистър вземеше решение да се присъедини към майстор Джоузеф, какво бе моралното задължение на Кал? Да го остави или да го спре?

Главата го заболя.

— Не искам нищо лошо да се случи на Аарън — каза Кал. Това бе единственото, в което бе сигурен. — Никога не съм го искал.

Аарън изглеждаше нещастен.

— Вижте, няма да стигнем доникъде тази нощ — рече той. — Късно е и всички сме уморени. Ако поспим час-два, ще измислим нещо на сутринта.

Погледнаха към двете легла. Всяко от тях бе достатъчно голямо да побере един възрастен и две деца.

— Взимам това — обяви Джаспър. Той посочи Тамара и Кал. — И Аарън, защото ти си зловещ, а ти си момиче.

— Мога да спя на земята — предложи Аарън, загледан в изражението на Тамара.

— Това помага само на Джаспър — отвърна сърдито Тамара и отиде на лявото легло. — Всичко е наред, Кал, просто ще спим на завивките. Не се тревожи.

Кал помисли дали и той като Аарън не трябва да предложи да спи на пода, но не искаше. Кракът го болеше, а и знаеше, че в хамбара

има плъхове.

— Хубаво — отговори и се качи внимателно зад нея. Беше странно.

На другото легло Джаспър и Аарън опитваха да си поделят една възглавница. Чу се сподавен вик, все едно някой е ударен. Кал избута възглавницата на леглото до Тамара и положи главата си върху извитата си ръка.

Затвори очи, но не можа да заспи. Бе неудобно да лежи на единия край на леглото и да внимава дори пръстите му да не докоснат Тамара. Не му помагаше и това, че всеки път щом затвореше очи, виждаше думите в писмото на майстор Джоузеф.

— Кал?

Той отвори очи. Тамара го гледаше от няколко сантиметра с големите си тъмни очи.

— Защо си толкова важен? — прошепна тя.

Почувства топлия ѝ дъх по бузата си.

— Важен ли? — повтори той.

Джаспър бе захъркал.

— Всички тези писма от майстор Джоузеф — започна тя. — Мислех, че ще са за Аарън. Той е Макар. Но те са за теб. „Кал е най-важен.“

— Ами... предполагам заради татко. Нали съм важен за него — заекна Кал.

— Не звучеше като нещо подобно — възрази тихо Тамара. — Кал, можеш да ми кажеш всичко, нали знаеш?

Кал не знаеше какво да отговори. Още се чудеше, когато Пакостник започна да вие.

[1] Електронна игра. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Тихо, Пакостник! — скара му се Кал, но вълкът продължи да лае, показвайки муцуната си през процепа на портите на хамбара, докато драскаше дървото с лапи.

— Какво си видял, момчето ми? — попита Аарън. — Има ли нещо навън?

Тамара направи крачка към вълка.

— Може би баща ти се е върнал.

Сърцето на Кал бясно затупка. Той изтича до вратата, през която Пакостник подаваше нос си, и я дръпна назад, като отвори хамбара за студения въздух навън.

Пакостник се стрелна покрай него. Нощта бе притихнала. Луната бе сиво петънце в небето. Кал трябваше да присвие очи, за да види как вълкът се стрелка между измачканата трева към редицата потрошени коли. Изглеждаше изгърбен и неестествен в мрака.

— Какво има? — обади се Джаспър. Звучеше уплашен и сочеше навън.

Аарън пристъпи напред. Всички се бяха събрали пред портите на хамбара около Кал. Кал погледна накъдето сочеше Джаспър. Първо не видя нищо. После, докато гледаше по-внимателно, забеляза как нещо се прокрадва покрай една от колите.

Тамара ахна. Нещото се надигна, като че с всеки изминал миг се увеличаваше, подувайки се пред очите им. Блестеше на лунната светлина — чудовище от лъскав метал, тъмно и мазно, сякаш повърхността му бе полята с масло. Очите му бяха като огромни фарове, блестящи в тъмнината.

А устата... Кал се ококори, когато огромната му челюст зейна, разкривайки метални като на акула зъби, а след това се склочи около гюрука на един стар ситроен.

Колата издаде ужасен скърцащ звук. Създанието се отметна назад и я погълна. След това преглътна и колата изчезна в огромната му паст. След миг вече я нямаше, а съществуването нарасна.

— Това е елементал от метал. Вероятно събира сили от тези трошки — каза нервно Тамара.

— Трябва да се махнем, преди да ни забележи — отбеляза Джаспър.

— Пъзльо. Това е избягал елементал — скара му се Кал. — Не е ли наша работа да се погрижим за него?

Джаспър разпери ръце и се огледа.

— Това няма нищо общо с нас. Трябва да защитаваме хора, но не ми се умира заради автоморгата на баща ти. Ще му е по-добре без всички тези коли, стига да не го екзекутират поради съюзяване с Врага, което е доста вероятно. А сега е време да се махаме!

— Млъквай. Просто млъкни — каза Аарън.

Той вдигна ръка. Металната гривна заблестя и Кал видя как нещо като сянка се надига от дланта му и почти поглъща ръката му.

— Спри! — възкликна Тамара и хвана Аарън за китката. — Не си обучен да използваш бездната както трябва. А и елементалът е прекалено голям. Помисли каква дупка ще трябва да отвориш, за да се отървеш от него.

— Тамара... — Аарън изглеждаше ядосан.

— Хора, разбирам, че спорите, но мисля, че то ни забеляза — намеси се Джаспър.

Беше прав. Подобните на фарове очи грееха към тях. Тамара пусна Аарън и съществото тръгна срещу им. После неочаквано се завъртя към него.

— Какво се очаква да правим? — настоя тя.

Кал бе прекалено изненадан от това, че го питат за инструкции, и не можа да отговори. За щастие, Аарън го направи.

— Трябва да защитим госпожа Тисдейл. Ако това нещо просто е попаднало тук, ще изяде няколко коли и ще се махне. Ако ли не, трябва да сме готови.

— Металните елементали са редки — рече Джаспър и сграбчи раницата на Тамара. — Не знам много за тях, но съм наясно, че не обичат огъня. Ако тръгне към нас, ще вдигна огнен щит, става ли?

— И аз мога да го направя — сопна се Тамара.

— Няма значение кой го прави! — реагира Аарън подразнен. — Да вървим!

Всички хукнаха към къщата. Кал бе най-отзад, но не само защото кракът го болеше, а и понеже се тревожеше за Пакостник. Искаше да го извика, да е сигурен, че вълкът е добре, но се безпокоеше, че така ще привлече вниманието на елемента. А не бе сигурен, че може да надбяга съществото, ако се стигнеше дотам. Тамара, Аарън и Джаспър вече го изпреварваха.

Съществото не спираше да се движи — понякога скрито от колите, понякога ужасно явно. Не бързаше, а напредваше като котка, дебнеща жертвата си. Идваше бавно и нарастваше с всяка хапка метал.

Когато Кал приближи дома на госпожа Тисдейл, разбра, че нещо не е наред. От къщата излизаше светлина. Не само от прозорците, а от цялата предна страна. Вратата и част от стената липсваха. Дървета и жици висяха от дупката, която бе останала.

— Госпожо Тисдейл! — извика Аарън и изтича нагоре по стълбите. — Госпожо Тисдейл, добре ли сте?

Кал го последва, въпреки че кракът го болеше. Мебелите бяха разхвърляни, а масата за кафе бе на трески. Двойно столче гореше в ъгъла. Госпожа Тисдейл лежеше на пода, а на гърдите ѝ имаше ужасна драскотина. В кръвта блещукаха парчета метал.

— Госпожо Тисдейл? — каза Аарън и падна на крака.

Очите ѝ се отвориха, но тя изглежда не можеше да фокусира погледа си.

— Деца... деца, те са по петите ви — изхриптя тя с ужасна мъка.

Кал помнеше това-онова за лечебната магия. Бе видял как Алекс я използва, за да излекува счупения глезен на Дрю, като се позова на сковаващите и лековити сили на земята. Приведе се до Аарън и се опита да призове каквото може. Ако успееше да я изцери, навярно магията му можеше да помогне повече, отколкото Алистър смяташе. Може би бе по-добър, отколкото Алистър мислеше.

Може би беше добър.

Той натисна внимателно с пръсти над ключицата ѝ, като насочи енергия към нея. Опита се да си представи как тя идва от земята, да си я въобрази като проводник. Но след миг тя избута ръката му.

— Много е късно за това — рече госпожа Тисдейл. — Вие все още можете да се измъкнете. Но трябва да бягате. Кал, аз имах вина за нощта, когато изгуби Пакостник. Аз го оковах. Знам какъв е залогът.

Кал се отдръпна от нея, залитайки.

— За какво говори тя? — попита Тамара. — За какво говорите, госпожо Тисдейл?

— Това е само елементал. Може да се отървем от него. Можем да ви помогнем — каза Аарън.

Той погледна объркан към Тамара и Джаспър.

— Може би трябва да се обадим за помощ на Магистериума...

— Не! — извика старицата. — Знаете ли кое е това същество? Нарича се Аутомотонес, дъвен и ужасен звяр, пленен от маговете на Магистериума преди стотици години. — Кръв изби по крайчеца на устата ѝ. Пое си накъсана глътка въздух. — Щом е тук, значи маговете са го пуснали по петите ти. За да те убият!

Кал потрепери и си спомни лекцията на майстор Руфъс за елементалите под Магистериума. Колко са ужасяващи.

Как нищо не може да ги спре.

— За да убие Алистър, имате предвид? — попита Джаспър.

— Нахлу в къщата — изсъска тя. — Искаше да му кажа къде сте. Не Алистър. Вие, четиримата.

Очите ѝ се спряха на Аарън.

— По-добре ще е да бягаш, Макарю.

Лицето на Аарън се вцепени от изненада.

— Да бягам от Магистериума? А не от Врага?

Устата ѝ се изкриви в странна усмивка.

— Никога не ще успееш да надбягаш Врага на Смъртта, Аарън Стюарт — заяви тя и макар да изглеждаше, че говори на Аарън, гледаше към Кал.

Той отвърна на помъжняващия ѝ поглед.

— Внимавайте! — изпищя Тамара.

Металното чудовище Аутомотонес се спусна към къщата през разрушената стена. Вече бе наистина огромно. Протегна плоските си ръце и счупи покрива, издълбавайки дупка между стълбите и долния под, за да намери място за себе си. Кал извика и падна настрани, като едва се отърва от един падащ скрин. Той се строши на пода, а дрехите се разпръснаха.

Внезапно във въздуха се появи огнен щит, подобен на стена от живи пламъци. Той овъгли пода и подпали останките от тавана. Джаспър държеше огъня с огромно усилие, а Аутомотонес изрева и изщрака с масивните си челюсти.

— Върви — каза Джаспър на Кал. — Бягай! Ще ви настигна.

Кал съжали, че го е нарекъл страхливец. Изправи се от пода и тръгна с олюляване към края на къщата.

Аарън и Тамара го последваха. Тамара призова огнена топка, която засия в ръката ѝ. Погледна назад към Джаспър и плитките ѝ се разлюляха.

— Хайде, Джаспър — извика Аарън. — Сега!

Джаспър освободи огнената стена и се затича към тях, а металният елементал тръгна подире им. Тамара хвърли своята огнена топка към устата на чудовището. Олюлявайки се, точно тогава Джаспър излизаше на двора с Кал.

Бе видимо изтощен от огнения щит, който бе издигнал. Направи няколко крачки по ливадата и се просна. Кал пристъпи към него, но не знаеше какво да стори. Нямаше как да носи Джаспър и да тича. И сам едва бягаше, без да носи друг човек.

Тамара изтича по ливадата, следвана от Аарън. Зад тях бе Аутомотонес, който махаше с лапи към пламъците около себе си. Огънят на Джаспър явно бе обхванал част от мебелите и сега завесите, а вероятно и стените горяха. Цялата селска къща се бе превърнала във факла.

— Джаспър! — Кал се протегна към ръката на Джаспър и опита да го изправи.

Джаспър стана на крака и след това изкрещя от ужас. Кал се завъртя и видя металния елементал да се извисява над тях, закривайки лунния сърп. Ръцете му се протегнаха надолу, подобни на огромни рачешки щипци от блестящ метал. Щипци, които щяха да се сключат около Кал и Джаспър и да ги прережат на две половини.

Кал си спомни ужасната работилница от миналото лято, гнева, който бе изпитал, начина, по който бе погледнал към Алистър и просто го бе избутал. Сега опита да призове целия си запас от гняв, страх и ужас, които задържаше, и ги изблъска към Аутомотонес.

Изчадиято полетя назад и нададе звук като от ръждясала кола, която бива смачквана. Шумът се превърна в гневно ръмжене и Аутомотонес се обърна към Тамара и Аарън. Аарън застана пред нея и вдигна ръка, но чудовището го изблъска, сякаш е досадна муха, и сграбчи Тамара, след което я вдигна във въздуха.

— Тамара! — възкликна Кал и се затича към елемента. И за миг забрави, че е ужасяващ, огромен и смъртоносен. В ума си видя как металните щипци се сключват около Тамара и я смазват в хватката си. Смътно осъзна, че Аарън също тича и крещи, че Тамара се мъчи да не изпищи, приквещена от създанието. Внезапно Аутомотонес получи спазъм и се спъна. Тамара се измъкна от хватката му и падна на тревата.

Елементалът започна да се гърчи и Кал видя, че Пакостник е скочил на гърба му. Ноктите и зъбите му, подсилени от магията на Хаоса, разкъсаха металната плът. Звукът от трошене на метал изпълни въздуха.

Съществуването обаче се отърси и Пакостник изгуби равновесие. Краката му замахаха отчаяно във въздуха. За миг увисна на зъбите си, а после падна и полетя със скимтене към къщата, към пламъците.

Кал пренебрегна елемента и се съсредоточи върху вълка, призовавайки въздушна магия. Концентрира се около оформянето на мека вятърна възглавница, която да хване Пакостник. Смътно чу как елемента скърца близо до него; смътно осъзна, че застрашава останалите заради домашния си любимец. Но не му пукаше.

Пакостник падна в магията на Кал като в мрежа и подскочи леко, разперил лапи и въртейки очи. Кал бавно свали вълка до земята, внимателно, внимателно...

И тогава елемента го удари. Почувства се като отнесен от гигантска вълна. Чу как Тамара крещи името му. После полетя назад, като се удари в земята с такава сила, че шокът мина през цялото му тяло. Завъртя се, изплю пръст и трева, след което видя металния елемента да се извисява над него. Изглеждаше огромен колкото небето, скрито от туловището му. Кал опита да се изправи на нозе, но болният му крак поддаде и той падна обратно на тревата. Видя как Тамара тича към тях в далечината, като върти огнени въжета в ръцете си, но знаеше, че тя е прекалено далеч, за да пристигне навреме. Аутомотонес вече се спускаше към него, разтворил зъбатата си пасть.

Кал заора с ръце в пръстта и се опита да стигне земната магия в нея, но нямаше време. Надуши мириса на метал и ръжда, когато елемента отвори уста да го погълне.

— Спри!

Елементалът отметна глава назад. Кал се извърна и видя Аарън да седи зад него с протегнатата ръка. На дланта му сияеше облак маслена тъмнина, който се завихряше нагоре. Имаше такова изражение на лицето си, каквото Кал не помнеше да е виждал преди. Очите му грееха като въглени, а гримасата, разкривила лицето му, смущаващо приличаше на усмивка.

Масленият мрак излетя от ръката на Аарън и влетя право в гърлото на Аутомотонес. За миг нищо не се случи. После съществото започна да вибрира, а металът се заудря в метал. Кал зяпна. Елементалът изглеждаше като че го смачкват с огромна невидима ръка. Металната му повърхност се всмука навътре. Отвори паст и Кал видя, че мазната тъмнина ври и кипи в него. Осъзна какво се случва. Елементалът се разпадаше навътре, всяка става, всеки винт, всяка плоча и всеки двигател потъваха в бездната, която Аарън бе метнал в гърлото му.

Някой постави ръка върху рамото на Кал. Аарън го изправи на крака. Страховитото изражение бе изчезнало от лицето му, сега беше просто мрачен и гледаше как Аутомотонес надава последен вопъл, преди да изчезне в облак мрак, който се размаза във въздуха.

— Какво стана с него? — попита притичалият Джаспър. — Къде е сега? Мъртъв ли е?

Кал погледна назад към горящата сграда и съсипаните коли. Не му пукаше къде е отишъл Аутомотонес. Важното бе, че всички са в безопасност.

— В бездната е и няма да се върне — отговори Аарън с равен глас.

— Хайде, трябва да се отдалечим от пожара — каза Тамара.

Започнаха да си проправят път към хамбара. Пакостник тичаше пред тях. Въздухът се изпълни с дим, а сиянието на пламъците зад тях освети небето, като че беше ден.

— Това, което трябва да направим, е да се върнем в Магистериума — рече останалият без дъх Джаспър. — Да им покажем какво сме разбрали. Бащата на Кал е бил в директен контакт със слугите на Врага, забравихте ли? Ще им занесе Алкахеста. Трябва ни помощ.

— Няма да се върнем в Магистериума — заяви Аарън. Гласът му бе все така равен. Кал имаше чувството, че той съдържа това, което му е

на сърце, и го стъпка. — Те пуснаха това нещо подире ни.

— Подир Алистър, имаш предвид — поправи го Тамара. — Нали не вярваш на онази старица?

— Вярвам й.

— Тя няма причини да лъже — съгласи се Кал.

— Ако те не са го пратили, защо нападна госпожа Тисдейл? Защо нападна първо нас? Трябва да е получило инструкции да не ни наранява.

— Може би са решили, че ако не могат да ни върнат, по-добре е да сме мъртви, отколкото в ръцете на врага — каза Джаспър. Те всички го погледнаха изненадани. — Това е в стила на Асамблеята — сви рамене той.

— Мислех, че искаш да се върнеш — рече Кал.

— Искам, обаче вие сте се оплели като патета в кълчища — завъртя очи Джаспър към Кал, сякаш е идиот, изражение, което Кал познаваше твърде добре. — Колкото по-дълго време сме далеч, толкова по-убедени ще бъдат, че трябва да минимализират загубите си. Първо ще елиминират Аарън, после и нас като свидетели и това ще е просто трагедия. Ако Константин Мадън се добере до Аарън, може да го убие или да му промие мозъка. Навярно се боят от това. Може би ги е страх, че ако Аарън се присъедини към Константин, ще изгубят войната.

— Без Аарън ще изгубят войната! — извика Тамара. — Той е нашият Макар.

Стигнаха хамбара. Лицето на Джаспър изглеждаше като изсечено от камък на трептящата светлина.

— Мисля, че не разбираш нищо от сметките им.

— Достатъчно — намеси се Кал и се обърна към останалите. — Вие се върнете в училище. Мисля, че мога да спра баща си, стига да го открия навреме. Трябва да говоря с него. Длъжен съм да опитам. Това обаче става прекалено опасно за вас.

Никога няма да разберат, помисли си той. Татко иска сина си обратно. Той смята, че ако даде Алкахеста на майстор Джоузеф, той ще може да ме оправи. Да ме направи отново Калъм Хънт. Но майстор Джоузеф лъже и се опитва да го подмами. Вероятно ще го убие веднага щом се добере до Алкахеста.

Кал обаче не можеше да им каже нищо от това.

„Никога не ще успееш да надбягаш Врага на Смъртта.“

— Няма начин — заяви Тамара и сви ръце над гърдите си. — Не е безопасно за теб, за никого от нас. Дори не знаеш накъде е тръгнал Алистър.

— Всъщност мисля, че знам — каза Кал и отвори вратата на хамбара, след което влезе с куцукане вътре.

Останалите, дори Пакостник, зачакаха на прага, докато той не се върна с писмата на майстор Джоузеф. Когато го направи, вдигна едно на светлината.

— Под имената на майстор Джоузеф има номера — рече той. — Във всяко едно от писмата.

— Да, вероятно датата — предположи Джаспър.

— 45. 1661.67.2425 — прочете числата Кал.

— Това не е дата, освен може би на Марс — каза Тамара и приближи.

— Това са координатите — обясни Кал. — Дължина и ширина. Така татко програмираше GPS-а в колата. Съобщава ти как да откриеш нещо. Джоузеф казва на баща ми къде е.

— Значи знаем накъде отиваме. Само ни трябва нещо, в което да въведем координатите — обобщи Аарън.

— Тук — каза Тамара и взе телефона. След това докосна екрана, но той не се включи. — Ох! Батерията му е свършила!

— Компютър в интернет кафене ще свърши работа — сети се Кал и стисна писмата. — Но няма никакво „ние“. Сам ще се оправям.

— Знаеш, че няма да те оставим сам — отвърна Аарън и вдигна ръка, за да спре възраженията на Кал. — Виж, докато се върнем на училище, баща ти вече ще е стигнал при майстор Джоузеф. Може да няма време да правим каквото и да било дори да убедим маговете, че знаем какво приказваме.

— А ако последваме Джоузеф и си вземем Алкахеста, ще се върнем като герои — добави Тамара. — Освен това те вече изпратиха чудовище подире ни. Докато не сме сигурни, че можем да им се доверим, единственият път е напред.

Кал погледна към Джаспър.

— На теб не ти трябва да идваш.

Стана му гузно, че е въвлякъл Джаспър в това.

— Напротив — отвърна Джаспър, — ако чудовищата са по петите ни, аз съм там, където е Макарът.

— Как може маговете от Магистериума да са добрите, щом пращат чудовища да ни убият само защото сме избягали? — попита Аарън. — Ние сме деца!

— Не знам — отговори Кал. Започваше да се тревожи, че „добри“ всъщност няма. Само хора с по-къси или по-дълги списъци на черни лордове.

Тамара въздъхна и прокара ръка през косата си.

— В момента трябва да намерим град, откъдето да си вземем нови дрехи и някаква храна. Изглеждаме така, сякаш сме се подпалили и после сме се отъркаляли в калта. Набиваме се на очи.

Веднага щом Тамара го спомена, Пакостник започна да се въргала в калта. Но Кал трябваше да признае, че тя е права. Бяха мръсни, и то не като актьорите, на които слагаха артистични петънца по бузите. Униформите им бяха скъсани, кървави и изцапани с мазна елементална слуз.

— Предполагам, че трябва да вървим — каза Джаспър. Звучеше обезсърчен.

— Няма да вървим. Ще караме. Тук има триста коли — отсече Аарън.

— Да, но повечето са изядени, а останалите не работят — напомни Кал. — А за тези, които работят, нямаме ключове.

— Е, хайде — вметна Аарън, — баща ми не е в затвора просто така. Ще видя дали мога да запаля някоя от тези.

Тръгна към редиците с коли с уверена стъпка.

— На това му се вика Макар — рече Джаспър. — Бърз и яростен.

— Мислех, че баща ти е избягал — обърна се Кал към Аарън, докато тичаше зад него — и че не знаеш къде е.

— Никой не иска да признае, че баща му е в затвора — сви рамене Аарън.

В момента идеята за баща в затвора не звучеше на Кал като най-лошото нещо, но знаеше, че не бива да го казва.

Кал помогна на Аарън да избере най-малко потрошената кола, която си спомни Алистър да е купувал — „Морис Майнър“ в изумруденозелен цвят, който контрастираше на червените кожени седалки. Това бе една от най-новите коли на Алистър, произведена през 1965 година. За разлика от много други не ѝ трябваше нов двигател.

— Но не е бърза — предупреди Кал, — ще трябва да караме с под 60 км/час, дори на магистралата. Няма GPS. Може би е щял да инсталира такъв, но не е имал възможност.

— Какво ще стане, ако вдигнем над 60 км/час? — попита Тамара.

— Може да гръмне — сви рамене Кал. — Не знам.

— Велико — коментира Джаспър. — А някой от вас, тиквеници, може ли да шофира?

— Аз не — отговори Аарън и се сви под седалката, като режеше жици с ножа на Кал и ги увиваше в нова комбинация.

— Какъв е смисълът да знаеш как се краде кола, без да можеш да я караш? — тежко въздъхна Джаспър.

— Добър въпрос — промърмори Аарън и подаде глава изпод седалката. Изглеждаше потен и леко притеснен. — Оплачи се на татко. Той не можа да ме научи, преди да го опандизят.

— Карала съм колички за голф — намеси се Тамара. — Колко различно може да бъде?

Двигателят заръмжа под опитните ръце на Аарън.

— Аз ще шофирам — рече Кал. Горедолу знаеше как става от баща си. Вече имаше достатъчно голям проблем, задето кара нерегистрирана, незастрахована кола. Това, че няма книжка, не беше сериозен проблем. Освен това той бе Врагът на Смъртта, престъпник и бунтовник. Колко му бе да наруши закона за движение по пътищата? Щеше да е само върхът на айсберга.

Пакостник излая, сякаш да се съгласи с него. Той бе заел предната седалка до шофьора и не смяташе да я отстъпва на никого.

Аарън се приведе до гюрука. Изглеждаше изтощен. Погледна към Кал, но очите му сякаш не можеха да го фокусират.

— Странно, а? Всички очакват да бъда герой, а баща ми е осъждан престъпник.

— Е, моят баща открадна вълшебен артефакт, така че не съм в позиция да те съдя — усмихна се Кал.

Аарън обаче сякаш не го забеляза.

— Просто... не знам. Константин Мадън е бил зъл Макар. Може и аз да стана такъв. Може би е в кръвта ми.

Кал поклати глава, толкова изненадан от мисълта, че не знаеше как да отговори.

— О, не... Не мисля, че си такъв.

— Хайде. Скачайте в колата — подкани Тамара. — Аарън, добре ли си?

Аарън кимна и се настани нестабилно на задната седалка.

Джаспър и Тамара качиха куфара с останалите си неща. За щастие, откакто бяха станали от леглото, за да се борят с Аутомотонес, раниците им стояха на сигурно място в хамбара.

Сега от Кал се искаше просто да не катастрофира. Алистър го бе пускал да шофира преди старите коли, когато ги товареше, или да обикаля фермата, за да паркира някоя нова придобивка.

Но това не бе същото, като да шофираш сам.

Кал се изправи и нагласи шофьорската седалка, като така я издърпа напред, че обувките му да стигат педалите. *Газ*, каза си той. *Спирачка*.

След това оправи огледалата, както Алистър винаги постъпваше с всяка нова кола. Надяваше се да вдъхне доверие у Аарън, Тамара и дори Джаспър, че знае какво върши. Но познатите движения го накараха да се сети за баща си, при което го обзе чувство на паника и безпомощност.

Никога нямаше да бъде човекът, когото баща му обичаше. Този човек бе мъртъв.

— Да вървим — каза Джаспър и се качи на задната седалка. Тамара го последва. Очевидно бяха решили да оставят Пакостник за навигатор. — Дано знаеш какво правиш.

— Знам — увери Кал, пусна ръчната спирачка и насочи колата по пътя.

Автомобилът определено имаше нужда от ново окачване. Всяко друсване на пътя хвърляше децата във въздуха. Освен това харчеше газта много бързо и на Кал му стана ясно, че ще им се налага да спират няколко пъти за гориво.

На задната седалка Аарън заспа. Явно друсането не му пречеше. От време на време подскачаше, но така и не се събуди.

— Добре ли е? — попита Кал.

Тамара докосна челото на Аарън с опаката страна на китката си.

— Не знам. Не е трескав, но се е изпотил.

— Може би е похабил твърде много магия — предположи Джаспър. — Казват, че цената на бездната е висока.

Отне им двацет минути да стигнат покрайнините на някакъв малък град. Кал зареди с газ, а Тамара и Джаспър платиха на бензиностанцията.

— Смятате ли, че продавачът е забелязал колко странно изглеждате? — попита Кал, когато се върнаха. Все пак носеха обгорени, кални дрехи, а и бяха деца на не повече от тринайсет, прекалено малки, за да шофират.

— Гледаше телевизия. Според мен не му пукаше за нищо друго, освен да си платим — сви рамене Джаспър.

— Да вървим — подкани ги Тамара и се качи на задната седалка до спящия Аарън, — преди да се сети за това.

Тамара използва картата, за да насочва Кал през града, докато не видяха затворен магазин за спортни стоки с огромен паркинг. Кал бавно и внимателно спря на свободното място. Аарън още спеше. Тамара се прозя.

— Може би трябва да го оставим да почива — каза тя.

— Аха — отвърна сънено Джаспър, — права си. Аз съм буден и нямам проблеми, но магията на Хаоса е изтощителна за Макарите.

Кал завъртя очи, но и той бе уморен като останалите. Позволи си да дремне малко, като се приведе покрай таблото и опря глава в Пакостник. Когато се събуди, Аарън бе буден и Тамара го питаше добре ли е. Лимонена слънчева светлина се процеждаше през прозореца.

— Не знам — отвърна Аарън, — особено ми е. Замаян съм.

— Може би трябва да хапнеш — предложи Кал и се протегна.

Аарън се ухили, когато Джаспър и Тамара слязоха от колата.

— Звучи като добра идея.

— Стой тук, момче — рече Кал на Пакостник и го почеса зад ушите. — И да не лаеш. Ще ти взема сандвич.

Остави прозореца отворен, ако случайно на Пакостник му трябваше свеж въздух. Надяваше се никой да не се опита да открадне колата, най-вече заради безопасността на крадеца. Нямаше човек — дори да е крадец на коли, подготвен да срещне гнева на обсебен от Хаоса вълк.

По улицата имаше няколко магазина, включително такъв за дрехи втора употреба, който Тамара посочи ентусиазирано.

— Перфектно — каза тя, — можем да си вземем нови дрехи. Аарън, ако не се чувстваш готов...

— Ще се оправя — увери я той. Още изглеждаше изтощен, но успя да се ухили.

— Каквито и дрехи да носим, няма как да останем незабелязани с тази бричка — каза Джаспър, винаги готов да убие настроението.

— Можем да ѝ купим шал — предложи му Кал.

Магазинът бе пълен със стари и употребявани дрехи, а също и с безполезни джунджурии, които Кал разпозна от посещенията на баща му при антикварите. Една шевна машина бе преправена на касов апарат, зад който стоеше жена с къса бяла коса и пурпурни котешки очила.

Тя ги погледна и повдигна вежди.

— Какво е станало с вас, четиримата?

— Кални борби — обясни Аарън, но не звучеше много уверен.

Тя направи гримаса, сякаш не му вярва или просто е отвратена, че са в магазина ѝ, че цапат всичко с кал и пипат със саждените си пръсти. А може би и двете.

На Кал не му отне много време да намери перфектния костюм. Дънки като тези, които бе носил у дома, и морскосиня риза, на която пишеше „Аз не вярвам в магии“, освен това имаше и смачкана фея в долния десен ъгъл.

Аарън се разсмя, когато я видя.

— Нещо не е наред с теб — каза той.

— Ти пък изглеждаш, като че отиваш на йога — отвърна Кал.

Аарън бе избрал сиви панталони и риза със символа на ян и ин. Тамара си бе намерила черни дънки и дълга копринена туника, която може би някога е била рокля. Джаспър бе изровил отнякъде кафяви панталони, леко сако и тъмни очила.

Всичко това струваше двацет долара, което накара Тамара да се намръщи, докато броеше. Джаспър се приведе покрай нея и се усмихна на жената с котешки очила по възможно най-чаровния начин.

— Бихте ли ни казали къде можем да намерим сандвичи? — попита той. — И интернет?

— „Битс и Байтс“, два блока надолу по централната улица — обясни тя и посочи изоставената от тях купчина кални зелени

униформи. — Предполагам, че тези мога да ги изхвърля. Що за дрехи са това изобщо!

Кал погледна почти съжалително към дрехите. Униформите потвърждаваха, че те са ученици от Магистериума. Сега вече имаха само гривните.

— За карате. Затова се оцапахме. Играхме карате — отговори той.

— В калта — намеси се Аарън, който държеше на историята си.

Тамара ги изведе от магазина, дърпайки ги за ризите. Централната улица бе почти изоставена. Няколко коли минаваха в двете посоки, но никой не ги погледна.

— Карате в калта? — Тамара погледна мрачно към Аарън и Кал. — Не можете ли да измислите нещо по-добро?

Спря пред един банкомат.

— Трябва да изтегля малко пари.

— Могат да те проследят чрез картата. Сещаш се, по интернет — каза Джаспър.

— Полицията може, но не и Магистериумът — отвърна Аарън.

— Откъде знаеш?

— Трябва да рискуваме. Парите ни свършиха с изхарчването на тези двайсет долара, а ще ни трябват още за газ и храна — настоя Тамара.

Но ръката ѝ потрепери, когато взе парите и ги прибра в портфейла си.

„Битс и Байтс“ се оказа магазин за сандвичи, оборудван с компютри, на които можеш да си платиш за интернет. Цената бе долар на час.

Аарън отиде да си купи сандвичи, докато Кал се включи. Написа „дължина“ и „ширина“ в „Гугъл“, което го отведе до страница, изчисляваща и двете според адреса. Натисна бутона за търсене и въведе числата, които имаше. Сетне затаи дъх.

Картата бързо намери мястото, макар да нямаше адрес, свързан с него. Само думите: Монумент Айлънд, Харпсуел, Мейн. Според картата нямаше пътища и къщи. Съмняваше се да има и ферибот. Дори по-лошо. Когато написа посоките, компютърът му каза, че с кола пътят дотам е петнайсет часа. Петнайсет часа!

А Алистър имаше преднина. А ако вече бе там? А ако бе взел самолет?

За миг ужасна паника обхвана Кал. Екранът пред него примигна. Светлините потрепериха. Джаспър му се ухили.

— Може би някой е подранил с Портите на Контрола — каза той под носа си.

— Спокойно — рече Аарън и постави ръка върху рамото на Кал, за да го успокои.

Кал се изправи, опитвайки да си поеме дъх.

— Трябва да...

— Какво? — попита Аарън и го погледна особено.

— Да принтирам посоките — довърши Кал.

След това тръгна към регистратурата.

— Имате ли принтер?

Момичето на касата кимна.

— Три долара на страница, ако обичате?

— Може ли? — обърна се Кал към Тамара.

— Това е необходим разход. Давай — въздъхна тя.

Кал принтира картата. Сега и тримата го гледаха особено.

— Нещо не е наред, нали? — настоя Аарън.

— В Мейн е. На петнайсет часа път с кола — отвърна Кал.

Аарън го погледна над сандвича си с шунка и сирене.

— Сериозно?

— Можеше и да е по-лошо — обади се Джаспър и изненада Кал.
— Пак добре че не е в Аляска.

Тамара се завъртя и погледна към Кал. Кафявите ѝ очи бяха много сериозни.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това?

— Сигурен съм, че трябва — каза той.

Тя отхапа от сандвича си.

— Ами яжте тогава. Бая път ни остава до Мейн — рече тя.

* * *

Следобеда излязоха от колата и оставиха раниците най-отзад. Кал изведе Пакостник и му даде два сандвича с пилешко и после

наклони бутилка вода така, че да може да пие от нея. Обсебеният вълк яде и пи с изненадваща изисканост.

Кал шофираше, Тамара му бе навигатор, а Джаспър и Аарън поставиха глави върху пухкавия гръб на Пакостник и задрямаха. Джаспър явно бе много уморен, за да спи върху обсебено от Хаоса животно. Така минаха цели часове.

— Знаеш, че могат да ни арестуват и за прекалено ниска скорост, нали? — попита Тамара. Топлата ѝ джинджифилова бира стоеше на поставка до нея. Разплиташе косите си и ги решише на вятъра, идващ от отворения прозорец. Тамара почти винаги държеше косата си на плитки и Кал бе изненадан да види колко е дълга, черна и лъскава, стигаща до кръста.

Той натисна малко повече газта и колата се разклати напред. Когато стрелката на скоростомера започна да се качва нагоре, автомобилът потрепери.

— Ох, май трябва да рискуваме с ченгетата — каза Тамара.

Той ѝ се усмихна, след което попита:

— Смяташ ли, че от Магистериума са изпратили онова чудовище подире ни?

— Не мисля, че майстор Руфъс би го направил — поколеба се Тамара, след което заговори бързо. — Но не съм сигурна за другите. Нещо не е както трябва. Кал, ако знаеш нещо, би ни казал, нали?

— Какво имаш предвид?

— Нищо — отсече тя. Пръстите ѝ отново сплетоха косата ѝ на една плитка.

Кал се съсредоточи върху пътя, линиите и разстоянието между останалите коли.

— Горивото е на свършване. Кога е следващата бензиностанция? — попита той.

— Кал — повтори Тамара. Сега играеше с гривната си. Искаше му се да се успокои. — Ако има тайна, която би искал да споделиш, няма да кажа на никого.

— Като за татко? — попита Кал и веднага съжали. Очите на Тамара се разшириха, а после се изпълниха с гняв.

— Знаеш защо го направих — рече тя. — Той опита да открадне Алкахеста! Застрашаваше Аарън! А нещата се оказаха дори по-лоши от очакваното. Нямам е добри намерения.

— Не всичко е свързано с Аарън — каза Кал, от което се почувства дори по-лошо. Аарън не бе виновен за това кой е. Кал се радваше, че той спи. Русата му коса почиваше върху козината на Пакостник.

— За какво е тогава, Кал? Подозирам, че знаеш — попита Тамара.

Гърлото на Кал се стегна. Не знаеше дали иска да се разкреци на Тамара, или да си признае всичко, за да не го държи в себе си завинаги. Внезапно колата потрепери.

— Кал, намали! — извика Тамара.

— Намалил съм. Може би трябва да спра... — възрази той.

Внезапно и без предупреждение майстор Руфъс се появи на предната седалка между Кал и Тамара.

— Ученици — каза той с много недоволно изражение на лицето, — може ли да обясните какво правите?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Кал и Тамара извикаха. Колата се разлюля, когато ръцете на Кал изпуснаха волана. Това накара Тамара да изкрещи още по-силно, а врявата събуди Джаспър и Аарън, които също се развикаха. Пакостник се разляя. Въпреки цялата шумотевица майстор Руфъс остана в центъра на колата. Изглеждаше подразнен и... прозрачен. Това бе върховният шок. Кал удари спирачки и колата спря по средата на пътя. Внезапно всички спряха да крещят. Майстор Руфъс обаче остана прозрачен.

— Мъртъв ли сте? — попита с треперещ глас Кал.

— Не е мъртъв — отвърна Джаспър, като дори успя да прозвучи надменен и подразнен, макар да бе видимо ужасен. — Обажда се от етерен телефон. Така изглежда в този край на връзката.

— О! — Кал отбеляза мислено, че това, което винаги бе наричал торнадофон, всъщност си имаше друго име. Представи си как майстор Руфъс държи стъклената делва в скута си и гледа злобно.

— Значи сте някъде другаде, а не тук? — попита той Руфъс.

— Няма значение къде съм. Това, което има значение, е, че вие, деца, сте направили голяма пакост — каза майстор Руфъс — и заради това сте попаднали в голяма беда. Калъм Хънт, вече ходиш по тънък лед. Аарън Стюарт, ти си Макар и имаш отговорности, а отговорностите включват отговорно поведение. А от теб, Тамара Раджави, очаквах повече.

— Майстор Руфъс — отвори уста Джаспър с най-подмазвачески тон, — трябва да знаете, че никога не бих...

— А що се отнася до теб, Джаспър де Уинтър — прекъсна го майстор Руфъс, — може и да съм бъркал за теб и да си по-интересен, отколкото предполагам. Но четиримата трябва да се върнете незабавно в Магистериума.

Джаспър изглеждаше ужасен, вероятно по няколко причини едновременно.

— Вие в Магистериума ли сте? — попита Кал.

Майстор Руфъс изглеждаше силно подразнен от въпроса.

— Там съм, Калъм. След като прекарах почти два дни да ви търся, един от вас явно е изгубил защитата си срещу следене. Виждам, че сте в някакво превозно средство. Спрете го, кажете ми къде сте и ще изпратя магове да ви приберат.

— Не мисля, че мога да го направя — отговори Калъм и сърцето му бясно затупка.

— И защо не? — Веждите на майстор Руфъс потръпнаха от зле прикрито раздражение.

Кал се поколеба.

— Защото сме на мисия — обясни бързо Тамара. — Ще си върнем Алкахеста.

— Аз съм Макар — рече Аарън, — трябва да защитавам хората, а не обратното, да съм им в тежест. Казаха ми, че не мога да успея сам, затова Кал е тук, за да ми бъде противотежест. Тамара е тук, понеже е умна и изобретателна. А Джаспър е...

— Да ни забавлява? — промърмори Кал под носа си.

— И аз съм твой приятел, идиот такъв! — изригна Джаспър. — А също и съм умен!

— Както и да е — каза Аарън в опит да спаси положението. — Ние сме отбор и ще върнем Алкахеста. Не пращайте други елементали подире ни.

— Други елементали подире ви? — Майстор Руфъс прозвуча искрено объркан. — Какво имаш предвид, за бога?

— Знаете какво имам предвид — отвърна Аарън с равния си глас, който използваше, когато е ядосан, но не искаше да го покаже. — Всички знаем. Аутомотонес едва не ни уби и дойде от Магистериума. Вие сте го пуснали, за да ни хване.

Сега вече майстор Руфъс изглеждаше шокиран.

— Това е някаква грешка. Аутомотонес е тук и е наш затворник. Така е от векове.

— Няма никаква грешка. Другите магове може да не са ви казали, понеже ние сме вашите чираци. Но е истина. Аутомотонес уби една жена и изгори къщата ѝ — обясни Тамара.

Гласът ѝ потрепери.

— Това са лъжи — заяви майстор Руфъс.

— Не лъжем — настоя Аарън, — но вероятно това означава, че ни имате точно толкова вяра, колкото и ние на вас.

— Значи са ви излъгали — продължи майстор Руфъс. — Не знам и все още не мога да разбера защо. Но е по-важно от всякога да се върнете в Магистериума. Това е единственото място, където мога да ви защита.

— Няма да се върнем — изненадващо се обади Джаспър и се обърна към Кал: — Затвори телефона.

Кал се загледа в призрачния Руфъс.

— Не знам как.

— Земята! — извика Тамара. — Земята е обратното на въздуха!

— Ами да. Аз, тъъ...

Кал се протегна и извади Мири от колана си. Металът имаше вълшебните свойства на земята.

— Съжалявам — каза той и заби ножа в призрачния Руфъс. Тамара изпищя. — Не съм го убил, нали? — попита Кал и погледна шокираните лица на останалите. Само Пакостник изглеждаше спокоен. Бе заспал отново.

— Не, просто повечето хора използват силата на земята, за да прекъснат връзката. Но това явно е прекалено за чудак като теб — отвърна Джаспър.

— Не съм чудак — възрази Кал и прибра ножа.

— Но си малко странен — отбеляза Аарън.

— А кой е изгубил защитния си камък? — настоя Кал. — Кой е забравил да го премести в новите си дрехи?

Тамара простена от раздразнение.

— Ето как са ни намерили маговете! Джаспър, ти си бил, нали?

Джаспър вдигна възмутено ръце.

— Значи за това е бил камъкът? Никой не ми е казал!

— Сега не е моментът да се безпокоим за това — рече Аарън. — Направили сме няколко грешки. Важното е да се скрием от маговете доколкото можем.

Кал понечи да подкара колата по пътя, когато осъзна, че двигателят е изгаснал.

Аарън трябваше отново да увива жиците. Затаиха дъх, тъй като ако автомобилът изгаснеше, нямаше какво друго превозно средство да ползват. След няколко мига обаче Аарън отново го подкара.

Тамара нямаше повече камъни, затова се редуваха да носят тези, които имат, така че маговете да не засекаат правилния човек.

Кал кара през остатъка от деня и през нощта, като остави другите да спят на смени. Кал обаче не спа. При всяка почивка той пиеше още и още кафе, докато не се почувства така, все едно главата му ще се отвинти и ще падне.

Пейзажът се промени и стана по-планински. Въздухът захладня и боровите дръвчета заеха мястото на черниците и дряноревите.

— Мога да покарам малко — предложи Тамара, когато излезе от една бензиностанция в Мейн. Зората се бе пукнала и Кал се хвана неведнъж, че шофира само с едно отворено око.

Аарън си беше взел кифла и вафла, които в момента превръщаше в странен захарен хотдог. Кал одобри това, а Джаспър ядеше бретцели и зяпаше.

— Не — отпи Кал от кафето си. Едното му око потръпна, но той не му обърна внимание. — Ще се справя.

Тамара сви рамене и даде указанията на Джаспър. Бе негов ред да бъде навигатор.

— Отказвам — заяви Джаспър и погледна внимателно Кал. — Трябва да поспиш. Иначе ще паднеш в някоя пропаст и всички ще умрем, задето си отказал да дремнеш. Така че си дремни!

— Ще навия будилник — предложи Тамара.

— А аз ще се разтъпча. Хайде, легни на задната седалка — рече Аарън.

След като стана дума, Кал наистина се почувства замаян.

— Хубаво, но само за двайсет минути — прозя се той. — Татко казваше, че това е идеалното време за дрямка.

— Аз ще разходя Пакостник едно хубаво — предложи Тамара. — До след малко!

Кал се покатери на задната седалка. Но като затвори очи, видя как тези на майстор Руфъс се ококорват, когато извади Мири и намушка образа му. Изражението му напомни на Кал за погледа на баща му точно преди да го забие с магия в стената.

Макар и изтощен, Кал не можа да накара мозъка си да спре да повтаря тези изображения отново и отново.

А веднага щом успя да ги изтика от ума си, други заеха мястото им. Неща, които не се бяха случили, но бяха възможни. Съкрушеното

лице на Аарън при новината кой е Кал в действителност, яростта в погледа на Тамара, самодоволството на Джаспър, задето е бил прав за Кал през цялото време.

Накрая се предаде и излезе от колата. Лъчите на зората галеха тревата, а от далечината идваше птича песен. Аарън, Тамара и Пакостник ги нямаше, но Джаспър седеше на една стара маса за пикник. От пръстите му хвърчаха искри. Той подпали една шишарка и се загледа как изгаря.

— Трябваше да спиш — каза Джаспър.

— Зная, но исках да поговоря за нещо с теб, докато другите ги няма — отвърна Кал.

— Зад гърба на приятелите си? — присви очи Джаспър. — Това ще е интересно.

Кал седна на масата за пикник. Вятърът се бе усилил и навираше кичурите от косата му в очите.

— Когато стигнем целта на картата, се надявам баща ми да е там и Алкахестът още да е в него. Но трябва да говоря с него. Сам.

— За какво?

— Той би ме послушал, но не и ако смята, че група чираци ще го нападнат. Не желая Аарън да приближава, ако случайно баща ми наистина опита да го нарани. Искам с Тамара и Аарън да останете назад, поне докато не приключи разговора си.

— И защо ми казваш това? — попита Джаспър. Изглеждаше пълен с подозрения, но не и неубедим.

Кал не можеше да каже истината, че му е по-лесно да излъже него, отколкото приятелите си.

— Понеже на теб ти пука повече за Аарън, отколкото за мен.

— Вярно е — потвърди Джаспър. — Той е Макар. А пък ти... — Той погледна любопитно към Кал. — Не знам ти какъв си.

— Ставаме двама — кимна Кал.

Преди Джаспър да отвърне каквото и да било, Тамара и Аарън се появиха измежду дърветата, а Пакостник тичаше весело до тях.

— Защо е толкова радостен? — попита Кал и стана от пейката.

— Изяде една катеричка — отвърна неодобрително Тамара.

Когато Кал тръгна към колата, се наведе и погали Пакостник по главата, след което му прошепна:

— Добро куче, с ловен инстинкт. Но ядем само катерици, не и хора, нали?

— Не е прекалено рано да изградим характера му — рече Аарън.

— Това смятах и аз — съгласи се Кал.

Заедно с Тамара натикаха съпротивляващия се Пакостник на задната седалка. Джаспър и Тамара се качиха след него, а Аарън седна на мястото на навигатора.

В мига, в който се настаниха, вратите на колата се заключиха едновременно.

— Какво става? — попита Тамара. Опита да отвори вратата си, но не можа. Никоя от вратите не се помръдваше.

— Запали колата, Аарън!

Аарън се пресегна през Кал за жиците и опита да я запали. Нищо не се случи. Двигателят не запали. Пробва отново. Отново. Пот потече по гърба на Кал. Какво ставаше?

— Опитах да използвам метална магия, но вместо това искрите удариха ръката ми! — извика Джаспър.

— Явно има защитно заклинание — каза Тамара.

Нещо профуча пред прозореца. Кал извика и Аарън отскочи назад, като изпусна жиците. Два огромни въздушни елемента се появиха пред колата. Единият приличаше на шестокрак кон, но два пъти по-голям от нормалните коне. Другият напомняше бронтозавър с криле. И двата бяха оседлани и яхнати от магове — майстор Рокмапъл бе върху коня, а майстор Милагрос върху бронтозавъра.

— Яката загазихме — рече Джаспър.

Майстор Милагрос слезе от шестокракия кон и тръгна към колата. Вдигна ръце и разпери пръсти. От дланите му тръгнаха нишки метални жици. Те се увиха в предната част на колата, която бе запечатана за секунди.

Докато правеше металната магия, Милагрос погледна през прозореца към децата. Поклати неодобрително глава, но на Калъм му се стори, че намира цялата работа за смешна.

Тя се завъртя, без да каже и дума, и тръгна обратно към елементалите. След това подхвърли металното въже на Рокмапъл и се качи обратно на елемента си, като върза своето за седлото.

— Боже мой, трябва да се махаме оттук — каза Тамара.

Опита да отвори вратата, но колата вече се издигаше във въздуха като кошница под балон. Всички в нея извикаха, когато карти, празни кенчета и опаковки от вафли изхвъркнаха от жабката и поставките си и зашумоляха в колата.

— Какво правят? — опита се да надвика вятъра Кал.

— Връщат ни в Магистериума, какво мислиш? — извика в отговор Джаспър.

— Ще летим до Вирджиния? Някой нормален няма ли да забележи?

— Вероятно използват въздушна магия, за да скрият гледката — предположи Тамара. След това извика, когато колата се завъртя над гората отдолу.

Кал видя километри зелена гора под себе си.

— Във филмите хората се правят, че им е лошо, за да ги пуснат тъмничарите им — каза Аарън. — Може би някой от нас ще опита да повърне или да започне да плюе пяна от устата си.

— Все едно сме бесни? — попита Кал.

— Нямаме време да спорим — каза Тамара и бръкна в чантичката си, очевидно изпаднала в паника. Измъкна малка бутилка течен сапун. — Имам сапун за миене. Бързо, Джаспър, изпий го и ще почнеш да плюеш пяна.

— Изключено — отсече Джаспър. — Аз съм Де Уинтър. Моят род не се пени!

Аарън погледна към въздушните елементи, които теглеха колата като шейна, като че преосмисляше собствения си план.

— Не съм убеден, че ще ни чуят дори да извикаме.

— Я чакай малко — завъртя се Кал на седалката. — Цял живот съм гледал как татко работи по колите. Знаете ли кое пада лесно? Подът. Погледнете надолу. Ръждясал е, нали? Трябва само да го изритаме.

За миг го загледаха втрещени. После Тамара започна да рита пода. Пакостник се метна на седалката и изскимтя, когато Аарън прескочи седалката на навигатора, за да помогне. След три ритника ботушът му продупчи пода.

— Става! — възкликна Джаспър, най-вече от изненада.

Още няколко ритника и успяха да свалят пода на колата. Тамара погледна първо към Кал, а после и към Аарън.

— Готови ли сте? — попита тя.

— Пакостник е с мен — отвърна Кал.

— А кой е с мен? — попита Джаспър.

Кал не му обърна внимание, хвана вълка и раницата си и скочи в празнотата под колата си. В следващия миг му се стори, че вижда как Аарън изблъсква Джаспър през дупката. После Аарън се появи, падайки във въздуха.

Кал използва въздуха, за да запреде невидима вълшебна мрежа около и под себе си. Падането му се забави, а Пакостник спря да лае, докато не се спуснаха плавно към дърветата надолу. Кал се удари в земята гърбом, но не силно. Пусна Пакостник, който се завъртя на крака и облещи очи. Кал не бе сигурен къде са и се прокле наум, че в паниката е забравил картата. После обаче осъзна, че нямаше да може да намери мястото им. Дори да разполагаха с нея, щеше да е безполезна.

Пакостник изскимтя зад него и погледна към небето, сякаш имаше риск всеки момент да полети отново. Излая, когато Тамара се спусна грациозно. Тъмната ѝ плитка се носеше над главата ѝ. Тя стъпи на един паднал клон, ухилена до ушите.

— Това бе невероятно — каза тя. — Винаги съм смятала, че харесвам най-много огнената магия, но въздухът...

Бам!

Джаспър се удари в купчина борови иглички. След миг Аарън се приземи до него със скръстени ръце и гневно изражение на лицето.

— Остави ме да падна — изпъшка Джаспър.

— Не съм! — опита да се защити Аарън. — Каза, че може да се справи сам! Каза, че ще е добре!

— На мен ми изглежда добре — обади се Кал.

Тамара го изгледа кръвнишки и изтича до Джаспър, който опита да се изправи.

— Ох — простена той и отново падна, — ох, ох, ох.

Тамара се приведе над Джаспър, който реши да се възползва от вниманието.

— Болката — рече той. — Агонията.

— Аарън, имаш ли аптечка в раницата? — попита Тамара.

— Да, но я забравих — отвърна Аарън и погледна към небето. — Колко време ще мине, преди да се усетят, че теглят празна кола?

— Вероятно не много — рече Тамара. — Трябва да се скрием.

— Да — потвърди Аарън. — Тамара, Джаспър, отдръпнете се. — Той протегна ръка и хвана Кал за китката. — Кал, остани.

Озадачен, Кал остана, а Тамара, Джаспър и Пакостник се отдалечиха на няколко крачки. Аарън изглеждаше изтощен, а Кал подозираше, че всички са така. Ефектите от употребата на въздушна магия започнаха да го застигат със спадането на адреналина, който му помагаше да върви напред. Една двайсетминутна дрямка нямаше да помогне. Чувстваше се, все едно ще рухне.

Аарън си пое дълбоко въздух и вдигна ръката, която не държеше китката на Кал. Пръстите му заблестяха с тъмен блясък. Мракът се плъзна като киселина по земята и я разтвори.

Кал почувства дърпането, което означаваше, че Аарън тегли от него, за да накара Хаоса да работи. Очите му бяха затворени, а пръстите му се вкопчиха в кожата на Кал.

— Аарън? — попита Кал, но Аарън не реагира. Пръстта се завихри като водовъртеж под краката им. Бе трудно да види какво става, но силата разтърси земята. Тамара се хвана за Джаспър, за да не падне.

— Аарън! — За пръв път Кал си представи как бе загинал Джерико, братът на Врага. Константин вероятно бе използвал толкова много от магията си, че бе забравил за брат си, докато не бе станало прекалено късно.

Аарън отскубна хватка от ръката на Кал. Беше се задъхал. Пръстта на обезпокоената земя започна да се утаява, а Кал и останалите видяха, че Аарън е откъснал парче земя и е образувал дупка, скрита от близката зелениясала скала.

— Направи ни пещера от мръсотия! — възкликна Джаспър. — Хм.

Потната коса на Аарън бе залепнала за челото му. Когато погледна към Джаспър, Кал помисли, че сериозно се чуди дали да не го запрати в бездната.

— Нека си починем, Кал, знам, че бързаш да стигнем до Алистър, но всички сме уморени. Тази въздушна магия ни изцеди — каза Тамара.

Наистина изглеждаше малко посивяла, както и Джаспър.

— Да се скрием, докато не възвърнем силите си.

Кал искаше да възрази, но не може. Бе прекалено уморен. Изпълзя до пещерата и падна на земята. Щеше му се да се завие с нещо... това бе последната му мисъл, преди да заспи така бързо, все едно са го ударили по главата.

Когато се събуди, слънцето залязваше в оранжев блясък. Тамара дремеше до него, заровила ръка в козината на Пакостник. От другата ѝ страна Аарън се въртеше със затворени очи. Джаспър също бе заспал, свил якето си на възглавница под главата.

Кал чу шумолене пред пещерата. Запита се дали не е някакво животно. Докато ровеше в торбата си, намери полуизядена вафла и набързо я довърши. Не бе сигурен колко време е почивал, но се чувстваше по-буден от самото начало на мисията. Обзе го странно спокойствие.

Трябва да ги оставя, помисли си той.

Бяха стигнали достатъчно далеч. Никога не бе имал такива приятели, готови да рискуват всичко, за да му помогнат. Не искаше да им се отплати, като ги отведе към гибел.

Но тогава Кал чу ново шумолене, този път по-близо. Не прозвуча като животно, а като стадо, което се движеше тихо и бавно през храстите.

Кал бързо преосмисли плана си.

— Тамара, събуди се — прошепна той и я мушна с крака си, — навън има нещо.

Тя се завъртя и отвори очи.

— Хм?

— Навън — повтори бавно той. — Нещо.

Тя мушна Аарън, а той събуди Джаспър. И двамата започнаха да се прозяват и да охкат, задето са ги събудили.

— Нищо не чувам — оплака се Джаспър.

— Да проверим — прошепна Аарън. — Хайде.

— А ако са маговете? — попита тихо Тамара. — Не може ли да се свием?

— Ако дойдат тук, няма да има къде да избягаме — поклати глава Кал. — Буквално ще сме опрени до стената.

Никой не отрече това. Взеха си нещата, дръпнаха Пакостник и излязоха от пещерата. Нощта се спускаше.

— Ти си полудял, навън няма нищо — каза Джаспър.

Но после всички го чува — шумолене, което се носеше отвсякъде.

— Сигурно маговете са ни намерили — рече Аарън. — Може би ще успеем...

Но не маг излезе пред тях, а човек, обсебен от Хаоса, с безизразно лице и очи, които се въртяха с цветовете на калейдоскоп, докато се взираха в тях. Бе огромен и облечен с дрипави черни дрехи. Когато го погледна по-внимателно, Кал осъзна, че това са останките от униформа. Разкъсана, кална и окървавена униформа.

Над сърцето му имаше емблема, но в сумрака Кал не можа да я разчете.

Джаспър бе побелял като платно. Никога не бе виждал обсебен преди, осъзна Кал.

Кал нямаше време да се ужаси, тъй като отляво се появи още един. Завъртя се, стиснал Мири в ръка, когато трети се показа из храсталаците отдясно. А после четвърти, пети, шести, всичките бледи и с хлътнали очи. Тълпа обсебени, които идваха от всички страни.

Армията на Врага ги превъзхождаше.

— К-какво ще правим? — простена Джаспър. Бе сграбчил една пръчка от гората и я размахваше. Тамара оформяше огнена топка между ръцете си. Не трепереха, ала на лицето ѝ бе изписана паника.

— Зад мен — нареди Аарън. — Всичките.

Джаспър застана бързо зад него. Тамара още изработваше топката си, но вече бе зад Аарън. Повечето обсебени се бяха събрали в далечния край на поляната и ги гледаха с въртящи се очи. Мълчанието им бе злоещо.

— Няма — каза Кал. Не се страхуваше. Не знаеше защо. — Не можеш. Аз съм твоята противотежест и знам, че не си отпочинал достатъчно. Скоро използва магията на Хаоса. Прекалено рано е да я ползваш отново.

— Трябва да опитам — стисна челюсти Аарън.

— Прекалено много са — възрази Кал, когато армията тръгна към тях. — Хаосът ще те погълне.

— Ще ги взема със себе си — каза мрачно Аарън. — По-добре така, отколкото с Алкахеста, нали?

— Аарън...

— Съжалявам — изрече Аарън и изтича към тях, стъпвайки по боровите иглички.

Тамара вдигна очи от огнената топка и извика:

— Аарън, наведи се!

Той се приведе, а тя метна огнената топка, която прелетя над главата на Аарън, приземи се сред обсебените и избухна. Някои от тях пламнаха, но въпреки това продължиха напред. Израженията на лицата им не се промениха, дори на тези, които паднаха в пламъци.

Сега вече Кал се уплаши. Повече от всеки друг път.

Аарън приближи първата редица на вражеската армия. Вдигна ръка, а Хаосът се завъртя в дланта му като малък ураган. Той се стрелна напред...

Обсебените стигнаха Аарън. За миг го погълнаха и стомахът на Кал се сви. Видя Аарън, неподвижен и озадачен.

Обсебените го заобикаляха, без дори да го докосват, както водата в потока се разделя около някоя скала.

Минаха покрай Аарън и Кал чу учестеното дишане на Джаспър и Тамара. Обсебените вървяха към тях. Може би искаха да убият слабите, преди да стигнат до Аарън. Кал бе единственият въоръжен, макар да не знаеше дали Мири може да помогне. Запита се дали няма да умре в опит да защити Тамара, Джаспър и Аарън. Поне щеше да е героично. Може би щеше да докаже, че баща му бърка.

Обсебените го стигнаха. Аарън опита да си проправи път напред и да се приближи до приятелите си. Първият обсебен — огромният мъж с гривни на шипове — спря пред Кал.

Кал стисна дръжката на Мири. Поне щеше да падне в бой.

Обсебеният заговори. Гласът му прозвуча като скърцане на ръждясала панта.

— Господарю — рече той и спря въртящите си очи върху Кал, — чакахме те толкова дълго.

А после коленичи пред Кал. Това направи и следващият обсебен. И последващият. И това продължи, докато всички не коленичиха.

Аарън остана прав сред тях и погледна невярващо към Кал.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Господарю — каза водачът на обсебените (или поне Кал предполагаше, че е такъв), — да убием ли Макара за вас?

— Не — Кал бързо отвърна ужасен, — просто останете където сте. Стойте на място — добави той, сякаш говореше на Пакостник.

Никой от обсебените от Хаоса не мръдна. Аарън направи няколко крачки към Кал. Ботушите му стъпиха на боровите иглички. Проправи си внимателно път сред коленичилата армия.

— Какво става тук? — попита Джаспър.

Кал усети ръка на рамото си. Завъртя се и видя, че е Тамара. Гледаше към обсебените, след което откъсна поглед от тях и го спря на Кал.

— Кажи ни какво означава това — настоя тя, — кажи ни какъв си ти за тях.

Беше в гласа ѝ. Дори да не знаеше отговора, подозираше го. Кал смяташе, че Тамара ще се ядоса, когато разбере. Но не беше ядосана. Изглеждаше невероятно тъжна, което бе по-лошо.

— Кал? — попита Аарън. Вече бе само на няколко крачки от него, но изглеждаше така, сякаш е безкрайно далеч. Озърташе се неспокоен и опитваше да не гледа към обсебените наоколо, останали на колене в очакване на нови заповеди.

Кал ги погледна. Някои от тях бяха млади, а други стари, но никой не бе под четиринайсет. Никой не бе по-млад от тях.

— Разсърди ми се, когато те излъгах — поклати глава Тамара, — не ни лъжи сега.

Настъпи ужасна пауза. Джаспър зяпаше, все още стиснал пръчката си (като че можеше да се защити с нея). Аарън обаче гледаше към Кал с надежда, сякаш очакваше той да оправи нещата. Това бе най-лошото.

— Аз... съм Врагът на Смъртта — рече Кал.

Обсебените от Хаоса издадоха странен звук, подобен на тежка въздишка. Сториха го едновременно. Никой от тях не мръдна, но

въпреки това бяха доказателство за ужасните думи на Кал.

— Аз съм Константин Мадън. Или поне това, което е останало от него.

— Това е невъзможно — каза бавно Аарън, все едно смяташе, че Кал си е ударил главата прекалено силно. — Врагът на Смъртта е все още жив и воюва с нас!

— Не, това е майстор Джоузеф — отвърна Кал и продължи с разказа за това, което знаеше, но не искаше да разбира. — Врагът на Смъртта загинал по време на Студеното клане и вкарал душата си в тялото на бебе. — Той преглътна. — Това бебе съм аз. Душата ми е тази на Константин Мадън. Аз съм Константин.

— Значи си убил истинския Калъм Хънт и си заел мястото му — обвини го Джаспър. В дланта му се разпали пламък, който се плъзна по пръчката, докато не избухна на върха ѝ. Това вероятно бе най-добрата огнена магия, която Джаспър бе правил, но той почти не я забеляза. — Бързо. Трябва да го унищожим, преди той да унищожи всички ни и да убие Макара... Аарън, трябва да бягаш!

Аарън остана точно където си беше и гледаше към Кал със смесица от неверие и тъга.

— Но това е невъзможно — изрече накрая той, — ти си най-добрият ми приятел.

Водачът на обсебените се изправи на крака. Другите повториха движенията му като армия от марионетки и тръгнаха към Джаспър, като обиколиха Кал, сякаш не беше там.

— Чакайте. Всички да спрат! — извика Кал.

Нищо не се случи. Воините с мъртви очи продължиха напред. Не бяха бързи, но вървяха неумолимо към Джаспър, който отказваше да отстъпи. Огънят в ръката му все още гореше, а погледът му бе на човек, решен да умре в битка. Не приличаше на онзи Джаспър, който се бе оплаквал по време на цялото пътуване и бе мрънкал за една драскотина. Този Джаспър изглеждаше безстрашен.

Но Кал знаеше, че това няма да му помогне. Колкото и безстрашен да беше, не можеше да спре стотици обсебени.

Кал бе ужасен, когато му се подчиниха, сега се ужаси, че не го слушат.

— Спрете! — изкрещя той и гласът му отекна във въздуха. — Вие, които сте родени от бездната на Хаоса, спрете! Заповядвам ви!

Те спряха. Джаспър се бе задъхал, а Тамара бе застанала до него. Светлината блестеше в дланта ѝ. Аарън също бе отишъл до тях. Сърцето му прескочи един удар.

Приятелите му бяха застанали срещу него.

— Не знаех — каза Кал и чу молбата в собствения си глас. — Когато се върнах в Магистериума, просто не знаех.

Всички го загледаха. Накрая проговори Тамара:

— Вярвам ти, Кал.

Кал преглътна и продължи:

— През по-голямата част от времето ми се струваше невъзможно. Никога не съм искал да нараня някого. Но Джаспър, ако ми посегнеш, обсебените ще те убият. Не знам дали мога да ги спра.

— И кога научи? — настоя Аарън. — Кога разбра кой си? Какъв си?

— На боулинга миналата година — отговори Кал. — Майстор Джоузеф ми каза, ала аз не исках да му повярвам. Татко обаче винаги е подозирал.

— Затова избухна така, когато не те изхвърлиха от Магистериума — обади се Джаспър. — Знаел е, че си зъл. Знаел е, че си чудовище.

Кал потрепери.

— Затова е искал майстор Руфъс да окове магията ти — добави Аарън.

Кал не осъзнаваше колко му се е искало Аарън да възрази на Джаспър, докато той не пропусна да го направи.

— Вижте, тук е частта, която не можех да обясня, понеже в нея нямаше никакъв смисъл преди това. Баща ми не иска да нарани Аарън с Алкахеста. Исква да го използва, за да поправи мен.

— Да те поправи? — попита Джаспър — Трябва да те убие.

— Може би — съгласи се Кал, — но той определено не заслужава да умре за това.

— В такъв случай какво искаш, Кал? — попита Аарън.

— Същото, което винаги съм искал! — извика Кал. — Да намеря Алкахеста и да го върна на Колегиума! Да спася баща си! Да не крия повече отвратителни тайни!

— Но не искаш да победиш Врага на Смъртта — рече Джаспър.

— Аз съм Врагът на Смъртта! — извика Кал. — Вече сме победили Врага! Аз съм на ваша страна!

— Сериозно? — поклати глава Джаспър. — Значи, ако искам да си тръгна, няма да наредиш на обсебените да ме спрат?

Кал се поколеба за известно време. Тамара и Аарън го гледаха. Накрая Кал каза:

— Не, ще те спра.

— Така си и мислех.

— Прекалено близо сме до края — опита да обясни Кал. — До баща ми. Той все още притежава Алкахеста и ще го даде на майстор Джоузеф. Но майсторът няма да го използва, за да ме убие. Той ме иска жив. Ще убие баща ми, ще убие Аарън. Кой знае какво ще направи после. Трябва да приключим с това.

Той ги загледа. Искаше му се да го разберат. След един много дълъг момент Тамара кимна леко.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Кал се обърна към обсебения:

— Отведи ни при майстор Джоузеф — нареди той. — Отведи ни там, не наранявай никого, не предупреждавай, че идваме.

Обсебените тръгнаха напред и обградиха Кал. Аарън, Тамара и Джаспър бяха подкарани напред като стадо. Вървяха по тесен път, обкръжени от подобни на трупове тела. Кал си спомни рисунките на разделящото се Червено море. Нямахше накъде да идат освен в посоката, в която искаха родените в Хаоса. А темпото определяха те.

Маршируваха в тъмната гора, потънали в мъртвешка тишина, стъпвайки върху боровите иглички. Пакостник вървеше щастлив подире им, забързан за вкъщи с останалите от вида си. С всяка крачка Кал усещаше как потъва в ужасна самота. След това нямахше как да се върне в Магистериума. Нямахше да има повече приятели, нямахше да учи при майстор Руфъс, да яде лишеи в трапезарията, да играе със Селия в Галерията. Поне Пакостник можеше да дойде с него, макар Кал да не знаеше къде могат да идат.

Вървяха дълго време, толкова, че Кал усети ужасна болка в крака. Усети как забавя ход и множеството обсебени намалява темпото, за да не го остави зад себе си.

Все пак той определяше ритъма.

Аарън застана до него.

— А щеше да си моя противотежест — каза той.

Чак сега когато го изговори в минало време, Кал усети колко е искал да го направи.

— Не знаех — отвърна той, — не и когато предложих.

— Не искам да се бия с теб — продължи Аарън. Джаспър и Тамара вървяха напред и Тамара му говореше нещо. — Не искам, но това ще стане, нали? Такава е съдбата ни. Да се избием взаимно.

— Нали не вярваш, че искам да те убия? — попита Кал. — Ако съм възнамерявал, можех да го направя. Докато спиш. Милион пъти досега. Да те обезглавя!

— Убедителен си — промърмори Аарън. — Тамара!

Тя изостана, за да поговори с тях. Джаспър продължи да върви напред. Няколко обсебени крачеха до него.

— Защо каза онова нещо преди малко? — попита Аарън. — Че вярваш на Кал.

— Понеже опита да се измъкне от Магистериума — отговори Тамара. — Не искаше да идва. Ако знаеше, че е Константин Мадън, щеше да опита да спечели майсторите на своя страна и да ги наблюдава. Вместо това вбеси всички. Освен това — добави тя — Константин Мадън е имал легендарен чар, а Кал — никакъв.

— Благодаря — отвърна Кал и направи гримаса заради болката в крака си. Не бе сигурен колко дълго може да продължи без почивка. — Стопли сърцето ми.

— Освен това — продължи Тамара — има неща, които не можеш да изиграеш.

Преди Кал да успее да я попита какво има предвид, кракът му се спъна в един корен и той падна на колене. Обсебените заковаха рязко на място, а тези пред Джаспър се обърнаха и го спряха, като поставиха ръце на гърдите му.

Кал изпъшка и се завъртя в опит да се изправи. Един от обсебените го вдигна с лекотата, с която Кал можеше да вдигне котка. Бе унизително и — което бе още по-унизително — облекчаващо.

— Ще ви носим по пътя — каза обсебеният.

— Това не е добра идея — рече Кал. — Ами другите...

Един от обсебените сграбчи Тамара и я метна на рамо.

Тя започна да се мята в хватката му.

— Кал! — извика в паника.

Двама изправиха Аарън на крака, а пети издигна ритация и пищящ Джаспър във въздуха.

— Ще носим всички ви — заяви обсебеният на Кал, но това сякаш не успокои никого. — Ще се движим по-бързо по този начин.

Кал бе толкова изненадан, че не даде никакви заповеди дори когато обсебените от Хаоса ускориха крачка. Първо започнаха да скачат, а после и да бягат, като Пакостник ги следваше. Тичаха, тичаха... Изминаха такова разстояние, каквото Кал не можеше да си представи, че е способен да извърви.

Той очакваше, че отблизо обсебените ще вонят на гнило. Все пак се предполагаше, че са мъртви, съживени от магията на Хаоса. Но мирисът им напомняше повече на гъби. Не бе неприятен, просто странен.

На Аарън му бе неудобно. Тамара изглеждаше колкото развълнувана, толкова и ужасена. Но изражението на Джаспър бе неразгадаемо за Кал. Можеше да бъде уплашен, отчаян или да не изпитва нищо.

— Кал, какво правят те? — извика му Тамара, а Кал сви рамене.

— Носят ни. Опитват да помогнат.

— Това не ми харесва — рече Аарън и прозвуча като страдащ от морска болест.

Обсебените ускориха темпото още повече, пришпорвани от магията. Минаха покрай дървета, газеха изпадали листа, оставиха зад гърба си камъни и потоци, храсти и бурени. А после — също така рязко, както и бяха започнали — обсебените спряха.

Кал бе спуснат на крака върху пясъка на плажа. Лунният сърп над тях хвърли сребрист отблясък по водата.

Обсебените се събраха, а пътят между тях се стесни, докато вървяха към плажа. Кал чу океана и вълните. Три лодки бяха вързани за колове във водата и се клатеха с течението. Когато присви очи, успя да съзре земя в далечината, видима само защото прекъсваше лунното отражение.

— Островът на Злото? — попита Джаспър.

Кал изсумтя, защото се изненада, че Джаспър е казал нещо. Вероятно бе сериозен, прецени Кал, тъй като времето не му се струваше подходящо за шеги.

— Обсебени от Хаоса, как да мина от другата страна? — запита Кал.

След тези негови думи трима от обсебените потънаха в морето. Първо до глезени, после до кръста, след това до врата, а накрая изчезнаха напълно под водата.

— Чакайте! — извика Кал, но те си бяха отишли. Дали не ги бе убил? Можеха ли изобщо да умрат?

След миг бледи ръце се надигнаха от морето и развързаха въжетата, държащи лодките. След това, дърпани от невидими ръце, лодките заплаваха към брега. Обсебените се надигнаха от дълбините, а както винаги лицата им останаха безизразни.

— Хм — рече Аарън.

— Предполагам, че трябва да се качваме — каза Тамара и скочи в една от лодките. — Аарън, влизай в лодката с Кал!

— Че защо? — заинати се Джаспър.

Тамара погледна обсебените.

— Така Макарът няма да се удави, преди Кал да ги спре.

Джаспър отвори уста да възрази и пак я затвори.

Кал седна внимателно в лодката. Аарън го последва. Джаспър се настани във втората лодка. Тамара взе Пакостник и отиде до третата.

Обсебените ги отведоха до морето.

Кал бе шофирал често с Алистър, но единствените лодки, на които се бе качвал, бяха фериботите. Прекарваха ретро коли или други антикварни предмети от далечна страна, поръчани от Алистър. И малките лодки в тунелите на Магистериума.

Кал никога не се бе спускал толкова ниско във водата, нито бе излизал в открито море. Вълните във всички посоки изглеждаха черни, а пръските им се усещаха ледени по бузите му и бяха толкова солени, че му загорча в устата.

Бе уплашен. Обсебените от Хаоса бяха ужасяващи, а фактът, че му се подчиняваха, не ги правеше по-малко чудовищни. Приятелите му искаха да се махнат от него, може би да го наранят. А тепърва го очакваха баща му и майстор Джоузеф. И двамата бяха непредвидими и опасни.

Аарън седеше свит на носа на лодката. Кал искаше да му каже нещо, но предположи, че каквото и да е то, няма да се приеме добре. Обсебените вървяха под водата и теглеха лодките. Кал виждаше

главите им над вълните. Накрая земята пред тях се превърна в остров — малък, не по-широк от няколко километра, покрит с дървета. Обсебените издърпаха малкия съд на плажа само с влажните си ръце. Кал слезе от лодката, следван от Аарън, и се присъедини към Тамара и Джаспър на брега. Тамара държеше Пакостник за нашияника, а той лаеше и напираше към Кал. Всички гледаха как обсебените излязоха на вълни по брега като удавените пирати от приказките за призраци.

— Господарю — рече водачът им, когато всички се събраха. Застана близо до Кал като бодигард. — Гробницата ви.

Първоначално Кал помисли, че не е чул добре. „Вече сте у дома си“, сякаш искаше да каже съществува за миг. Но после изрече съвсем друго.

Кал скочи от лодката и едва не падна на пясъка.

— Гробницата?

Аарън го погледна особено.

— Следвайте ме — каза водачът на обсебените и тръгна през дърветата. Остатъкът от армията му го обкръжи. От телата им капеше вода. Насочиха Кал и останалите по една пътека. Не беше осветена, но бе широка, с бели камъни, които отразяваха светлината с краищата си.

Запита се какво ще стане, ако накара обсебените от Хаоса да ходят в редичка. Дали щяха да го направят? Налагаше ли им се? Все още с тази мисъл в главата, започна да си представя други странни и весели неща, които би могъл да накара обсебените да вършат. Да танцуват, да подскачат на един крак. Представи си как цялата армия на Врага на Смъртта напредва на куц крак.

Налудничав смях се изплъзна от устата му. Тамара го погледна обезпокоена.

Няма нищо по-зловещо от това черният лорд да ти се изсмее, помисли си той и сподави последвалия порив неуместен истеричен смях.

Точно тогава пътят рязко зави и той видя огромната сграда от сив камък. Изглеждаше стара и обрулена от годините и морския въздух. Две врати, изработени с очертанятия на полумесец, съставяха входа. Високо над едната от тях имаше чукало, оформено като човешка глава. На прага бяха издълбани думи на латински:

Ultima forsan. Ultima forsan. Ultima forsan.

— Какво ли означава това? — запита се Кал на висок глас.

— Означава следното, Господарю: „Времето е по-близо, отколкото си мислиш“ — преведе водачът.

— Мисля, че означава нещо за последния час, но латинският ми не е добър — каза Тамара.

Кал я погледна объркан.

— Означава, че „времето е по-близо, отколкото си мислиш“.

— Правилно — погледна го изненадан Джаспър. — Така е.

— Кал, защо питаш, след като вече знаеш? — обади се Аарън.

— Защото не знаех, докато той не ми каза — отвърна подразнен Кал и посочи водача на обсебените. — Не го ли чухте?

Отново настъпи ужасна тишина.

— Кал — попита бавно Тамара, — да не искаш да кажеш, че тези отвратителни неща ти говорят? Знам, че ти им приказваш нещо, но не съм чула да отговарят.

— Главно той отговаря. — Кал посочи към водача, който изглеждаше безстрастен. — Да, чувам ги как говорят. Вие не го ли чухте на сечището, когато ме нарече „господарю“?

Тамара поклати глава.

— Не различавам думи, само сумтене и пъшкане — обясни тихо тя.

— И странни звуци като сподавени писъци — добави Аарън.

— На мен ми звучи като съвършен английски — отвърна Кал.

— Това е, защото си като тях — излая Джаспър. — Душите им са празни и в тях няма нищо. Нито пък в теб. Ти си просто Врагът.

— Врагът е направил тези същества — каза Аарън и прибра ръце в джобовете. — Трябвало е да ги разбира, понеже са му служили. А ти ги разбираш, защото...

— Съм него — довърши Кал. Не бе нещо ново, само поредното отвратително доказателство. — Толкова съм зловец, че ми става зловец от самия мен — промърмори той.

— Господарю, гробницата ви очаква! — каза водачът.

Очевидно очакваше Кал да го последва до огромния мавзолей и да влезе вътре. А Кал трябваше да го направи. Това беше целта им. Там

майстор Джоузеф щеше да срещне Алистър.

Кал изправи рамене и се отправи към вратата. Пакостник се затича до него. Очевидно се чувстваше добре. Зад Пакостник тръгнаха Аарън, Тамара и Джаспър.

— О, божичко — произнесе Тамара с ужасен глас.

Отне му миг, за да разбере на какво реагира. Това, което бе възприел като чукало във формата на глава, бе истинска, отсечена човешка глава, закачена на вратата като еленова.

Бе на момиче, което не изглеждаше много по-възрастно от останалите. Момиче, което явно бе убито наскоро, тъй като почти нямаше вид на мъртво, ако не бе фактът, че кожата в основата на врата бе грубо разкъсана. Махагоновата ѝ коса, развята от вятъра, се вееше около странно познатото ѝ лице.

Сълзи потекоха от очите на Тамара и се стекоха по бузите ѝ. Тя ги избърса с опакото на ръката си, но иначе не изглеждаше да забелязва, че падат.

— Не може да бъде — каза тя и приближи вратата.

Кал чувстваше, че сякаш е виждал лицето на момичето и преди. Но къде?

Може би на тържеството у семейство Раджави? Може би бе приятелка на Тамара? Но защо щяха да поставят главата ѝ тук като някакъв трофей?

— Верити Торес — рече Джаспър толкова тихо, че прозвуча като шепот. — Така и не намерили тялото ѝ.

Кал се смая от това колко изгубен изглежда Аарън, треперещ в тънката си риза. Загледан в Макара, загинал в битката за Магистериума. Ако бе живял поколение по-рано, това можеше да е той и главата му щеше да е закачена като ужасно предупреждение.

— Не — премигна Аарън, все едно можеше да накара гледката пред очите му да изчезне. — Не е възможно да е тя. Не е възможно.

Кал се чувстваше така, сякаш ще повърне.

Тогава очите на главата се отвориха и разкриха млечнобели кълба без зеници и ириси.

Тамара извика, а Джаспър постави ръка върху устата ѝ.

Мъртвите устни се раздвижиха и от тях излязоха следните думи:

— Тъй както името ми означава истината, ви уверявам, че аз съм всичко, което е останало от Верити Торес. Тук спят мъртвите и мъртви

бдят над тях. Желаете ли вход, ще ви задам три гатанки. Отговорите ли вярно, ще влезете вътре.

Кал погледна безпомощно към другите. Надяваше се фактът, че е Константин Мадън, да им позволи да влязат в сградата, но главата на Верити Торес явно не го разпознаваше.

— Гатанки — каза с треперещ глас Тамара, — добре. Можем да отговорим на гатанките.

— Как наричате онуй, що не е зад вас? — попита момичето със странен глас, който не съответстваше на начина, по който се движеше устата му.

— Това не е смешно, шегата е неуместна — рече Кал.

— За какво говориш? Какъв е отговорът? Отпред? — попита Аарън.

— Напред^[1] — отвърна Тамара, която изглеждаше още по-ядосана. — Схващаш ли?

Верити Торес се изсмя подигравателно. Смехът обаче не стигна до очите ѝ, които останаха бели и празни.

— Кой ти стори това? — попита внезапно Аарън. — Кой?

— Трябва да е бил майстор Джоузеф — отвърна Тамара. — Константин вече е бил напуснал бойното поле. Бил е в пещерите на Студеното клане...

— ... зает да краде телата на останалите — прекъсна я Джаспър. Още докато изговаряше думите, Кал бе облекчен, че Константин Мадън нямаше как да е свършил това. Бе прекалено зает да се преражда в Калъм. Разбира се, бе сторил други ужасни неща, но не и това.

— Това не беше истинска гатанка — обяви главата, като пренебрегна въпроса на Аарън, — а само упражнение.

— Трябва да се махнем от това място — каза Джаспър, заеквайки от ужас. — Да вървим.

— Да вървим къде? — настоя Аарън. — Зад нас има стотици обсебени — добави и изправи рамене. — Питай.

— Значи започваме — рече Верити. — Какво има начало, но не и край, ала слага край на всичко.

— Смъртта — отвърна Кал. Тази гатанка бе лесна и той бе доволен. Да си добър в гатанките, не бе в списъка на черните лордове.

Чу се изщракване и едно от резетата на вратата се плъзна назад.

— А сега и втората гатанка. Тя е следната: ще те изтощя, но ще скърбиш, щом отлети. Можеш да ме убиеш, ала никога не ще умра.

Самият Враг, помисли си Кал, но това не е добър отговор, нали?

Размениха погледи. Този път отговори Тамара.

— Времето — каза тя.

Още едно изщракване.

— А сега последната — заяви Верити: — Вземи ме и ще спечелиш или изгубиш повече от всички останали. Що е то?

Настъпи тишина. Умът на Кал запрепуска. Ще спечелиш или ще изгубиш. Спечелиш или изгубиш...

Гатанките винаги бяха за нещо повече от това, което изглеждаше на пръв поглед. Любов, смърт, богатство, слава, живот. Не се чуваше нито звук, само далечното пъшкане на обсебените или дишането на самия Кал. Докато остър, но треперещ глас не разтърси тишината.

— Рискът — каза Джаспър.

Главата на Верити Торес въздъхна недоволно, а ужасните очи се затвориха. Чу се последното изщракване и вратата се отвори. Кал не можеше да види нищо освен сенки зад нея. Потрепери внезапно. Стана му по-студено, отколкото му е било през целия му досегашен живот.

Рискът.

Погледна пак към Аарън и Тамара, пое си дълбоко въздух и мина през прага.

Гробницата бе слабо осветена от камъните по стената, които напомниха на Кал за светещите скали в Магистериума. Избра коридор, който водеше към нещо, наподобяващо пет зали.

Обърна се назад и погледна към събралите се ужасни, взиращи се фигури с въртящи се очи. Лидерът им спря погледа си на Кал.

— Останете тук, деца на Хаоса — опита се да каже с твърд глас Кал. — Ще се върна.

Сведоха глава като един. Кал с тревога видя, че и Пакостник е сред тях. Вълкът му също бе свел глава. Заля го вълна от тъга. Дали Пакостник не бе останал с него само защото бе принуден да го направи? Защото е създаден така? Идеята бе прекалено тежка за Кал.

— Кал? — извика Тамара. Бе минала половината път по коридора, следвана от Аарън и Джаспър. — Трябва да видиш това.

Той погледна назад към армията. Дали не се държеше глупаво, задето не извика поне един от тях да го защити? Посочи водача.

— Освен теб. Ти ела с мен.

Опита се да избута Пакостник от мислите си и закуцука в мавзолея. Лидерът на обсебените го последва, а Кал видя как вратите се затварят внимателно зад него и блокират остатъка от света.

Водачът се завъртя и погледна изпитателно към Кал в очакване на инструкции.

— Трябва да ме последваш — каза Кал. — Защити ме, ако някой опита да ме нарани.

Водачът кимна.

— Имаш ли си име?

Обсебеният поклати глава.

— Добре — рече Кал, — ще те наричам Стенли. Странно е да нямаш име.

Стенли не реагира, затова Кал се обърна и слезе надолу по коридора. Мина половината път, когато Тамара отново извика името му.

— Кал! Трябва да дойдеш и да видиш това!

Кал изтича да я настигне. Намери я с Аарън и Джаспър, скрита пред една ниша. Когато двамата със Стенли приближиха, се изместиха, за да разкрият гледката пред Кал. В нишата имаше мраморна плоча... а върху нея лежеше мъртво момче с тъмнокафява коса. Очите му бяха затворени, а ръцете изпънати до тялото. Тялото му бе отлично запазено, но бе очевидно мъртво. Кожата му бе побеляла като восък, а гърдите му нито се издигаха, нито спадаха. Все едно някой го е облякъл в бели погребални дрехи, но още носеше гривната, отбелязваща, че е студент в Медната година.

Зад него на стената бе изписано името му. Джерико Мадън. До тялото имаше асортимент от странни предмети. Парцалива завивка стоеше до купчина тетрадки и прашни томове, малка светеца топка, почти изчерпала заряда си, златен нож и пръстен, на който бе отбелязан знак. Кал обаче не го разпозна.

— Разбира се — прошепна Тамара. — Врагът на Смъртта не би построил гроб за себе си. Не е смятал, че ще умре. Построил го е за брат си. Това са даровете за погребението.

Аарън гледаше втрещен, а Кал не можа да отговори. Почувства как нещо в него се пречупва, копнеж към някого, който се бе надявал да изпита, когато видя отпечатъка на майка си в Коридора на Завършилите. Връзка с любовта, семейството и миналото. Не можеше да спре да гледа към момчето на плочата и да си спомня историите, които бе чул. Това бе братът, който Константин искаше да възкреси и чиято загуба го бе накарала да експериментира с бездната и да създаде обсебените; братът, чиято смърт го бе направила Враг на самата смърт.

Кал се запита дали ще обича някого толкова много, че да изостави всичко заради него, да е готов да изгори света, за да си го върне.

— Били са толкова млади — каза Аарън. — Джерико е бил на нашата възраст. Верити — съвсем малко по-голяма. Константин на двайсет и няколко, не повече.

Ала Войната на Маговете ги бе погълнала като огън. Бе ужасно да го мисли, но в същото време Кал не бе чувал никой да изрича името на Константин с такова състрадание.

И разбира се, бе го направил Аарън. Той на всекиго съчувстваше.

— Тук — рече Джаспър и се отдалечи надолу по коридора, загледан към друга ниша. Странните сияещи топки по стените хвърляха зловеща светлина по лицето му.

— Ето някого, когото познаваме.

Кал разбра кой ще е това, преди още да стигне. Мършаво момче с кафява права коса и лунички, затворило очи завинаги.

Дрю.

Спомни си тялото на Дрю последния път, когато го беше виждал. Начина, по който майстор Джоузеф го бе омагьосал, за да затвори раните, макар Дрю вече да бе мъртъв. Тялото изглеждаше изцерено, макар душата да я нямаше.

И той имаше погребални дарове, сгънати дрехи и любими игри, статуетка на кон и снимка с една ръка около усмихнатия майстор Джоузеф и още някого, който бе изрязан от нея. Кал се канеше да вземе снимката и да я погледне по-внимателно, когато чу далечни и приглушени гласове под тях.

— Чухте ли това? — прошепна той, стана и се отдалечи от тялото на Дрю надолу по коридора.

Стълби слизаха в сумрака. Изглеждаха като изсечени в скалата. На Кал му отне миг, преди да разбере, че са направени с магия.

Времето е по-близо, отколкото си мислиш.

Кал слезе надолу по стълбите. Другите го последваха малко по-внимателно. Стигна долните стъпала и огледа пещерната, сенчеста стая. Мракът долу бе по-дълбок, а светещите скали по стените — по-разпръснати. А после го видя. Последното тяло: на Константин.

Лежеше на мраморна плоча, кръстосал ръце над гърдите си. Имаше тъмнокафява коса и остри черти. Щеше да е красив, ако не бяха следите от изгаряне, които покриваха дясната половина от лицето му и слизаха надолу към яката. Не бяха толкова лоши, колкото Кал си представяше, не и след историите за обгореното лице на Врага и маската, която носеше. Константин изглеждаше нормален. Ужасяващо нормален. Можеше да е всеки от улицата. Който и да е.

Кал приближи още малко. Стенли застана зад него.

— Какво видя? — прошепна Аарън от горната част на стълбището.

— Шшт — прошепна в отговор Кал и застана до тялото на Константин. — Стойте тук.

Стори му се, че чува гласове от стените. Дали това не бяха призраци, или въображението му играеше номера? Вече не бе сигурен. Не можеше да откъсне очи от тялото.

Това съм аз, помисли си той. С това лице израснах, преди да се превърна в Калъм Хънт.

Замая се. Олюля се назад към стената в някаква сенчеста ниша. Тъкмо тогава една скрита врата се отвори. Майстор Джоузеф влезе в стаята, следван от бащата на Кал. Сърцето на Кал бясно затупка. Бяха закъснели. Вече не можеха да спрат Алистър!

[1] Игра на думи — разделено Ahead (отпред) се чете като A head (глава). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Майстор Джоузеф изглеждаше така, както го помнеше Кал от последния път. Същият жезъл, същата униформа, същият безумен блясък в погледа.

— Хубаво е, че си взел Алкахеста — каза той на Алистър. — Знаех си, че ще е по-добре да работим заедно. Все пак искаме едно и също нещо в крайна сметка.

Но Алистър от своя страна изглеждаше изтощен. Дрехите му бяха изцапани, носеше стари дънки и смачкан анорак. Лицето му бе небръснато.

— Не искаме едно и също. Аз просто искам сина си обратно.

Сина си. За миг, когато Кал видя баща си, почувства облекчение. Усещане за семейство. Сега обаче се чувстваше така, сякаш са изтръгнали сърцето му. Знаеше кого иска баща му и това не бе той.

Погледът на майстор Джоузеф се премести към гъстите сенки, в които стояха Кал и Стенли. Кал замръзна и опита да бъде колкото се може по-неподвижен. Дори не искаше да диша, за да не го забележат. Аарън и другите явно бяха усетили, че нещо не е наред, тъй като останаха скрити на стълбите. Както правеше винаги, Стенли последва примера на Кал и също замръзна.

Алистър проследи погледа на майстор Джоузеф, отправен към неясната светлина, където бяха Стенли и Кал.

— Обсебени от Хаоса. Не бива да ги оставяш просто така.

— Всяка гробница има нужда от пазачи — каза майстор Джоузеф. Може би бе нормално обсебените да щъкат из гроба на Константин.

— Момчето ти е мъртво, но може да възкръсне. Ти отгледа Константин, който беше и отново ще бъде най-великият маг на нашето време, може би и на всички времена. Върне ли тялото си, той ще може да привлече душата на сина ти обратно в нейното тяло. Ако наистина си успял да поправиш Алкахеста, трябва ни само Калъм.

— Трябва ми демонстрация, че Алкахестът няма направо да го убие — рече Алистър. — Казах ти, че няма да ти го доведе, докато не съм сигурен, че ще е безопасно.

— Не се безпокой — отвърна майстор Джоузеф. — Сторих така, че Калъм да се присъедини към компанията ни.

Алистър направи крачка към майстор Джоузеф. Кал видя, че той носи в лявата си ръка Алкахеста, който проблесна, когато раздвижи пръсти. Изглеждаше точно като на картинката.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е напуснал Магистериума, за да те намери, разбира се. Да те спаси от гнева на маговете. Знам къде би отишъл, затова му оставих диря, която да го отведе право при нас. Дори пратих ескорт, който да гарантира, че ще е в безопасност. Но ти обещавам, Алистър, погрижил съм се за безопасността му. За мен той означава повече, отколкото означава за теб.

Сърцето на Кал бясно затупка. Замисли се за думите, дължината и ширината, внимателно изписани във всяко писмо, точната дата на срещата, така направена, че да имат време да стигнат за нея. Кал смяташе, че е имал късмет, че е бил с крачка пред възрастните. Но всъщност бе марионетка в ръцете на майстор Джоузеф.

За миг Кал си изпусна нервите. Все пак бе само едно дете. Приятелите му бяха деца, макар едното от тях да бе новият Макар. А ако се бяха надценили? Ако не можеха да помогнат?

Алистър заговори и за миг Кал дори не можеше да се съсредоточи.

— Уверявам те, че грешиш — каза Алистър. — За мен Калъм значи много повече, отколкото означава за теб. Стой настрана от него. Не знам дали е най-великият маг на своето поколение, или на някое друго, но е добро момче. Никой не го е изкривил така, както ти направи с братята Мадън. Помня ги, Джоузеф. Помня какво направи с тях.

Кал усети как го заболява сърцето. Алистър не звучеше така, като да мрази Кал, макар да бе дошъл да го размени за сина си.

— Спри да размахваш Алкахеста. Знаеш, че не може да ме нарани — заяви майстор Джоузеф и надигна жезъла си. — Много ми се иска да можех да използвам магията на Хаоса, но нямам, уви, тази

възможност, тъй че е излишно да ме заплашваш с него. Единствената причина обсебените да ме слушат, е, че Константин заповяда така.

— Не съм тук, за да заплашвам теб, Джоузеф — отвърна Алистър и направи крачка към тялото на Константин Мадън.

— Хубаво — намръщи се майстор Джоузеф. — Достатъчно. Дай ми Алкахеста. Искам да те наградя, но не мисли и за момент, че бих се поколебал да те убия, ако се съпротивляваш. А и е доста удобно да загинеш в гробница. Няма да трябва да те погребвам.

Алистър направи внимателно още една крачка към тялото. Майстор Джоузеф вдигна ръка и дузина тънки нишки като от сребро се изстреляха от мрака. Те се увиха около Алистър и го оплетоха така, както паякът омотава муха, преди да я изяде. Алистър извика от болка и опита да освободи покритата си с ръкавица ръка.

Кал трябваше да направи нещо.

— Спри! — извика той. — Остави баща ми на мира! Стенли, направи нещо! Хвани го!

Както майстор Джоузеф, така и Алистър замръзнаха, когато стана ясно, че са объркали застаналия в основите на стълбите Кал за обсебен.

Стенли тръгна към майстор Джоузеф, но заповедта на Кал бе толкова неточна, че дори не бе сигурен какво може да направи обсебеният.

Майстор Джоузеф определено не изглеждаше объркан. Той пренебрегна Стенли, като че не беше там.

И се усмихна.

— Слизаме — прошепна Аарън.

Кал обърна глава, без да иска, и видя как Тамара, Джаспър и Аарън идват надолу по стълбите. Даде им знак да останат назад.

— А, Калъм, радвам се, че дойде навреме — рече майстор Джоузеф. — Виждам, че си довел и приятели, макар че не мога да разпозная кои. Това верният Макар ли е? Каква приятна изненада.

Стенли почти бе стигнал мястото, където седеше майстор Джоузеф.

Можем да спечелим войната, помисли си Калъм. Ако наредя на Стенли да те убие, войната свършва.

Дали? Можеше ли да свърши, ако Врагът е все още жив?

— Кал? — каза Алистър ужасен. — Бягай оттук!

Тамара и Джаспър се препънаха на последната стълба. И двамата бяха изумени при вида на тялото на Врага и това кой стои до него. Аарън опита да мине покрай тях, но Тамара и Джаспър застанаха на пътя му.

— Пуснете ме! — възрази Аарън и изпъна врат, за да види накъде гледат.

— Никакъв шанс — прошепна яростно Тамара. — Бащата на Кал държи Алкахеста. Това нещо може да те убие.

— Татко е прав. Трябва да си вървите — увери ги Кал. — Отведете Аарън на сигурно място.

Видя нерешителността, изписана на лицата им. Той също се разкъсваше: не искаше да ги застрашава, но и не знаеше дали ще е толкова смел без тях.

— Вижте! — възкликна Джаспър.

Стенли бе стигнал до майстор Джоузеф. Сграбчи го за китките и ги извъртя зад гърба му, така че да го хване в капан.

Майстор Джоузеф не мръдна. Държеше се, като че това не се случва. Все едно не го държат пряко волята му. Все едно Кал не го бе обезвредил. Вместо това погледна през стаята, а пламтящите му очи хванаха Кал като в капан.

— Няма нужда от това, Калъм — каза майстор Джоузеф. — Константин, аз съм твоят най-верен слуга.

— Чух да казваш това на баща ми — отвърна Кал. — И не съм Константин.

— А ти чу какво отговори баща ти. Какво бе готов да направи. Единственият ти истински дом е тук. С мен.

Кал застана до мястото, където седеше баща му. Алистър се бореше с нишките, които го бяха оплели, а ръкавицата стоеше на ръката му. Потрепери, когато видя Кал да го приближава.

— Кал! — излая той. — Стой надалеч от мен!

Кал се поколеба. Дали баща му бе уплашен? Дали мразеше Кал?

— Ще го развържем — промърмори Тамара и двамата с Джаспър отидоха да помогнат на Алистър.

— Направете каквото казва Кал. Вървете си! — извика Алистър, когато Тамара се наведе да огледа сребърната нишка, която го бе омотала. Бе вълшебна и без възли. Кал се надяваше да знае как да я развърже, понеже той нямаше идея.

— Вземете го със себе си! Никой от вас не е в безопасност, най-малкото Кал.

— Имаш предвид... най-малкото Аарън. Дай ни Алкахеста — каза Джаспър, практичен както винаги. — Дай ни го и ще си излезем заедно. — Постави ръка върху тази на Тамара. — Не го пускай, докато не ни го даде.

Фокусът на майстор Джоузеф остана върху Кал.

— Смяташ, че беше смешно? — попита той. — Главата на Верити Торес? Загадките? Ти измисли дизайна на това място, на входа. Разбира се, не нейната глава щеше да пази тогава, но импровизацията си я биваше, не мислиш ли?

На Кал не му беше смешно. Бе толкова зарадван, когато реши гатанките. Но явно го бе сторил, понеже на него му се бе струвало, че отрязаните глави са забавни.

— Дай Алкахеста на Джаспър, татко — извика Калъм, изгубил търпение.

Но Алистър извърна глава, все едно не искаше да поглежда към Кал. Притискаше Алкахеста до тялото си и се отскубна, когато Тамара опита да го докосне.

— Оставете ме! — извика той. — Махнете се оттук! Вземете Кал и Макара със себе си!

Аарън застана до тялото на Константин Мадън и го загледа потресен. Кал закуцука към него. Можеше да си представи какво си мисли Аарън: че това бяха ръцете, убили Верити Торес и отнели живота на хиляда магове. Ръцете на Макар. Като самия Аарън.

— Врагът загина преди тринайсет години — каза Аарън. — Как може да изглежда така, все едно изобщо не е мъртъв? Как може всички да изглеждат така?

— Мислиш ли, че това е обикновена гробница? — рече Джоузеф.

— На такава прилича — отвърна Кал. — С телата и всичко останало.

— Това беше твоята последна крепост срещу смъртта — продължи майстор Джоузеф. — Тук се научи да използваш бездната, за да пазиш телата мъртви, но недокоснати от времето. Тук спаси тялото на брат си, за да го възкресиш отново. Тук използвах магията, за да опазя твоето тяло...

— Това не е моето тяло! — изкрещя Кал. — Какво трябва да стане, за да се откажеш! Не помня нищо! Никога не съм бил тук преди! Не съм този, който искаш да бъда, и никога няма да се превърна в него!

— Години ми отне да усъвършенствам магията ти — усмихна се широко майстор Джоузеф. — Когато работихме с Хаоса заедно, зад гърба на учителя ти. Имаше навика да се ядосваш и да ми крещиш по този начин. *Не съм този, който искаш да бъда.* Така ми каза тогава. Върна ли душата в тялото ти, мисля, че ще си спомниш повече. Може би този живот ще ти се струва като сън. — Опита да тръгне напред, но Стенли го дръпна назад. — Но дори никога да не си спомниш нищо, не можеш да промениш природата си, Константин.

— Не го наричай така — каза Аарън с леден глас. — Хората се променят непрекъснато. А това е болно. Цялото това нещо е болно. Константин Мадън е поставил душата си в тялото на Кал, това добре. Никой не може да го промени. Остави Кал на мира. Нека мъртвите да си останат мъртви.

— Изречено от някого, който сякаш не е преживял истинска загуба — изкриви лице майстор Джоузеф.

Аарън се завъртя. Кал го бе виждал такъв само няколко пъти. Вече не бе Аарън. Бе Макарът, господарят на Хаоса. Дланите му почерняха.

— Познавам загубата — рече той. — Ти не знаеш нищо за мен.

— Но познавам Констан... Кал — настоя Джоузеф. — Не искаш ли да върнеш майка си обратно, Кал. Не искаш ли тя да живее отново?

— Не смей да говориш за Сара!

Беше Алистър. Или бе разкъсал металните въжета, или Тамара и Джаспър го бяха пуснали. Каквото и да бе станало, още носеше Алкахеста.

Затича се към Кал.

В този ужасен миг Кал разбра, че ще умре. Спомни си веригите, които баща му бе подготвил в основата на собствената им къща, спомни си думите, които майстор Джоузеф бе показал на Кал, издълбани в леда от ръцете на собствената му майка с острието, което Алистър бе хвърлил към него.

УБИЙ ДЕТЕТО.

Най-накрая, след тринайсет години, Алистър щеше да го направи. Кал не мръдна. Щом собственият му баща го мразеше

толкова, щом бе готов да отнеме живота му, може би наистина бе прекалено ужасно чудовище, за да продължи да живее. Може би трябваше да умре.

Всичко се забави около Кал. Аарън, Тамара и Джаспър тичаха към него, но бяха прекалено далеч, за да го стигнат. Майстор Джоузеф се мъчеше да се освободи от обсебения и му крещеше.

— Заповядвам да ме пуснеш — чу Кал думите на майстор Джоузеф. За негова изненада, Стенли наистина го пусна. Старият маг се стрелна към Кал и се хвърли върху него, за да го защити от собствения му баща. Коленете на Кал омекнаха и той падна на земята, притиснат от майстор Джоузеф.

Но Алистър не спря. Мина покрай Кал и майстор Джоузеф и се спря пред тялото на Врага на Смъртта.

— Джоузеф, наистина ли смяташе, че можеш да ме изкушиш да предам собствения си син? Веднага щом разбрах, че се опитваш да натикаш душата му в трупа на този злодей, осъзнах какво трябва да направя.

С тези думи вдигна Алкахеста — красив и сияен на ярката светлина — и замахна здраво надолу, забивайки покритата си с метал ръка в сърцето на Константин Мадън.

Майстор Джоузеф изкрещя и изблъска Кал, който се закашля и застана зяпнал на колене.

Светлина блесна под кожата на Врага на Смъртта. Там, където сияеше, тялото започна да почернява като овъглено. Алистър зави от болка, когато Алкахестът поаления от жегата. Продължи да крещи, когато ръката му се освободи, цялата покрита с червени изгаряния.

— Татко — рече Кал и се изправи на крака.

Стаята се изпълни със смрадлив пушек, от който очите му засмъдяха.

— Не, не! — извика майстор Джоузеф, вдигна жезъла си и се хвърли към тялото на Константин. Измъкна Алкахеста, виейки от болка, когато ръката му сграбчи горещия метал. Но не спря. Вместо това завъртя жезъла си. От него експлодира магия, която обкръжи Врага и се опита да спре силата, която поглъщаше тялото на Константин. Енергията запраща в стаята, докато той повтаряше заклинанието си отново и отново.

Кал закуцука напред и после замаян се спря. Пред очите му притъмня. *Какво става с мен?*, помисли си той и падна на колене. Не изпита болка, но тялото му се разтнесе, все едно го унищожаваша заедно с Константин.

— Бягай, Кал! — извика Алистър, стиснал горящата си ръка. — Махни се от гробницата!

— Аз... не мога — изпъшка Кал и после около него се появиха фигури.

Аарън, Тамара и Джаспър.

Някой опита да му помогне да се изправи, но краката не го слушаха.

— Вървете — прошепна той, — вървете без мен.

— Никога.

Една ръка стисна неговата. Осъзна, че това е Аарън.

— Какво става с него? — уплашеният шепот на Джаспър бе заглушен от крясъка на майстор Джоузеф. Гърдите на Константин спаднаха навътре като пукнат балон.

— Хванете Макара и приятелите му! — кресна майстор Джоузеф на Стенли. — Убийте всички освен Калъм!

Обсебеният тръгна към него. Кал чу уплашения писък на Тамара и усети ръцете ѝ около себе си. Всички се опитваха да го отведат до стълбите, но той бе като от олово. Изсули се от хватката им и падна на пода пред стълбите.

После всичко изчезна, а гласовете на приятелите на Кал заглъхнаха. Можеше само да продължи да диша, докато мракът не се издигна пред очите му, истинска чернота, която бе виждал да излиза само от ръцете на Аарън, тъмата от бездната. Хаосът го изпълни и разкъса мислите му, чувствата му бяха погълнати от силата, надигаща се в него.

Бавно и полека Кал отново започна да диша. Вдигна глава. Лицето му бе мокро.

Стаята бе потънала в Хаос. Стенли се бе подчинил на заповедта на майстор Джоузеф и бе нападнал приятелите на Кал. Сега се извисяваше над Тамара, която отстъпваше и призоваваше огън. Метна го, но той само одраска обсебения. Остави следа от изгорено по гърдите на Стенли, но той сякаш не забеляза.

Аарън скочи на гърба на Стенли и стисна врата на обсебения с ръка така, сякаш се мъчеше да го обезглави. Джаспър използваше магия от земя и въздух, за да хвърля прах в очите на Стенли. Той се мяташе насам-натам, но изглеждаше повече подразнен, отколкото ранен.

Алистър и майстор Джоузеф се бореха за Алкахеста. Майстор Джоузеф го удари през лицето с жезъла си. Алистър отстъпи окървавен.

— Остави го на мира! — извика Кал и запълзя обратно към баща си.

Майстор Джоузеф изрече някаква дума и Алистър падна на пода.

Тялото на Константин бе обгорено, а гърдите му бяха хлътнали и почернели. Кал видя потъмнелите кости на ребрата да се подават през овъглената кожа. Заля го нова вълна магия, която го обездвижи. Чувстваше се така, като че гледа нещо нереално, случващо се на огромно разстояние.

— Кал — гласът на Тамара срязва мъглата в ума му, — трябва да направиш нещо, Кал. Кажи на обсебения да спре.

— Нещо не е наред с мен — прошепна Кал, а пред очите му затанцуваха петна. Напрежението в него продължаваше да се разширява в опит да се изплъзне от контрола му.

Не знаеше какво е, но чувстваше, че ще го разкъса.

Тамара стисна ръката му по-силно.

— Всичко с теб си е наред — рече тя, — винаги е било наред. Ти си Калъм Хънт. Сега кажи на онова чудо да спре да ни напада. То ще послуша теб, а не майстор Джоузеф. Можеш да го спреш.

Така Кал вдигна ръка. Искаше да спре Стенли с жест, да накара водача на обсебените да престане. Но когато вдигна ръка, натискът в него пречупи контрола му като експлозия на забавен кадър. Погледна шокиран, когато пръстите му се разтвориха. За пръв път през живота си Калъм Хънт призова Хаоса на този свят.

Мракът изригна от дланта му. Сенките се надигнаха, обкръжиха Стенли с въжета от тъмнина. Обсебеният се обърна с измъчен поглед към Кал и момчето долови усещане за предателство в очите му. Стенли запищя и Кал разбра всеки от писъците като думи, които се забиха в мозъка му.

— Господарю, ти ме създаде. Защо ме унищожаваш?

Сенките се свиха навътре и заличиха Стенли от света на живите.

Мракът плъзна пипалата си в търсене на плячка. Протегна се към останалите — към Тамара, към Джаспър, към майстор Джоузеф, който се завъртя на пети и избяга, стиснал Алкахеста, изчезвайки през скритата врата, от която бе дошъл с Алистър. Алистър опита да го спре, но бе твърде късно. Вратата се затръшна и се заключи зад Джоузеф.

Кал не можеше да спре магията на Хаоса. Тя потече от него като река и той усети как изтича с нея. Спомни си какво е да лети без противотежест, да забрави човешките грижи.

Почувства ръката на Аарън на гърба си. Тя го прикова на едно място, накара го да се съсредоточи.

— Калъм, достатъчно.

И това някак позволи на Кал да изключи потока. Не можа да го спре, но престана да тече като кръв. Огледа се разтреперан. Хаосът, който бе освободил, се бе превърнал в живи сенки, които разкъсваха краищата на стаята.

Тъмнината се пръсна неумолимо и изяде стените на гробницата, колоните, които държаха покрива, сдъвка хоросана, който скрепяваше тухлите в подземната стая, докато те не се охлабиха и не започнаха да падат.

— Трябва да се махаме от това място! — рече Алистър, извърна се от вратата, през която се бе измъкнал майстор Джоузеф, и се насочи към основата на стълбите, като даде знак на останалите да го последват. — Идвайте всички!

Тамара стана на крака и издърпа Кал със себе си. Заедно с Джаспър и Аарън, тя и Кал се затичаха към Алистър и стълбите. Наблизо се срути част от тавана и по земята започнаха да падат камъни, които се пръскаха в краката им. Отдръпнаха се и едва не се удариха в петното разширяваща се сянка. Джаспър извика и отскочи назад.

Мракът се стрелна към него. Аарън протегна ръка и лъч черна светлина просия от дланта му. Той удари сянката и я погълна. Кал погледна изумен към Аарън.

— Хаосът спира хаос — обясни Аарън.

— Но аз не владея магията на Хаоса — прошепна Кал.

— Изглежда я владееш — отбеляза Аарън. В гласа му се чу нещо като мрачно веселие, а може би и по-лошо.

Лицето на Тамара бе изцапано със сажди.

— Поглъща цялата гробница. Аарън, можеш ли да го удържиш, докато се измъкнем?

— Мисля, че да — отвърна Аарън и огледа сенките. Пълзящата магия се задълбочи, изсмуквайки всичко в бездната. — Но Кал пушна много енергия на Хаоса. Не знам.

— Върви — рече Кал. Почувства се по-добре без Хаоса в главата си, заглушаващ мислите му. Все още обаче усещаше как нещо трепти в него, нещо, което преди не бе там.

— Калъм — отвори уста Алистър, но Кал го прекъсна.

— Татко, искам да ги изведеш оттук. Веднага.

— Ами ти? — попита Тамара. — Да не си помислил да останеш.

Кал погледна Тамара в очите и поиска тя да му повярва, поне този път.

— Няма. Върви. Ще ви настигна.

Тамара явно прочете нещо в лицето на Кал, понеже кимна. Джаспър вече се изнизваше покрай Алистър. Аарън изглеждаше не така сигурен, но магията на Хаоса вече поглъщаше стените около него и нямаше какво да стори. Стреляше с още и още магия, изблъсквайки бездната, докато се катереха по стълбите.

Кал имаше само няколко мига, преди Алистър да разбере, че не го следва.

Изтегли Мири от ножницата и отиде до мраморната плоча, където почиваха тленните останки на Константин Мадън.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Кал се изкатери по стълбите колкото се може по-бързо, проклинайки крака си, докато самите стени се разпадаха в нищото. Навсякъде наоколо мракът го преследваше, все едно искаше да го издърпа във вечната си прегръдка. Той бе освободил магията на Хаоса, но нямаше представа как да я спре.

— Кал — извика Алистър от коридора, вдигнал ръце, за да удържи тавана с магия. — Кал, къде си? Кал?

Изтича до баща си. Около тях се сипеха камъни, камъни, които щяха да го погребат, ако баща му не бе се върнал за него.

— Тук съм — рече той, останал без дъх. — Точно тук.

— Сега ще тръгнем заедно — каза Алистър. Протегна ръка и Кал видя, че обгорената му ръка е изцерена, макар и не изцяло, но мехурите вече представляваха само леко зачервена кожа. — Лековита магия — обясни Алистър, като видя изненадания поглед на Кал. — Хайде, подпри се на мен.

— Добре — каза Кал и остави баща му да го прегърне през рамо и да го изведе покрай телата на Дрю и Джерико, покрай смеещата се глава на Верити навън, на тревата, където стояха Джаспър, Тамара и Аарън. Аарън бе вдигнал и двете си ръце. Очевидно правеше каквото може, за да удържи магията на Хаоса, която опитваше да разкъса гробницата. В следващия миг видя Кал и Алистър да падат на колене и я пусна.

Мракът изригна като пепел от вулкан. Кал и Алистър се спряха. Кал се подпираше на баща си, загледан в магията на Хаоса, която поглъщаше лобното място на Врага на Смъртта. Мазна, гъста тъмнина покри сградата, а пипалата ѝ отвън се разтърсиха като бръшлян. Но докато гледаше, Кал осъзна, че това не е тъмнина, а нещо по-черно, което окото му пресъздаваше по възприемчив начин, понеже виждаше самото *нищо*. И там, където нищото докоснеше сградата, тя преставаше да съществува, докато не останаха загледани в гола,

изравнена земя, в мястото, където се бе издигала гробницата. Странният и ужасен смях на Верити продължи да ехти във въздуха.

— Отиде ли си? — попита Джаспър.

— Гробницата отиде там, където изпратих Аутомотонес — рече Аарън и го погледна уморен.

— Аутомотонес? — Алистър изглеждаше шокиран от изявлението. — Но той е пленен в най-дълбоките пропасти на Магистериума!

— Беше — отвърна Кал. — Магистериумът го пусна подире ни.

Алистър си пое дълбоко въздух, както постъпваше само когато е ядосан, изненадан или и двете. Направи няколко крачки встрани от групата. Очевидно опитваше да проясни мислите си. Кал вдигна раницата по-високо на рамото си. Бе изтощен.

Майстор Джоузеф се бе измъкнал, при това с Алкахеста, с предмета, който бяха опитали да опазят далеч от ръцете му. Армията обсебени бе изчезнала. Майстор Джоузеф явно им бе заповядал да го отведат обратно до брега. И вероятно бе взел всички лодки, за да им е гадно.

Внезапно Кал си спомни, че Пакостник бе с обсебените, че самият вълк е обсебен. Ако майстор Джоузеф можеше да командва останалите, вероятно можеше да командва и вълка.

— Пакостник! — извика той, а паниката накара сърцето му да се свие. — Пакостник!

Как можеше да остави вълка пред гробницата? Бе постъпил с Пакостник като с обикновено куче, а той бе много повече от това.

Кал се затича по пътя към плажа. Кракът го болеше и почти се бе разплакал, докато викаше вълка си. Това бе още нещо, за което не бе готов, още нещо, което не можеше да понесе.

— Кал! — извика баща му.

Момчето се обърна и видя уморения Алистър да върви с Пакостник по петите си. Кал се загледа. Обгорената ръка на баща му бе потънала в козината на вълка и по нея имаше пепел, но иначе не изглеждаше ранен.

— Добре е. Хукна, преди да успеем да ти кажем, но той опита да влезе в гробницата. Трябваше да го спрем. Не беше лесно.

— Баща ти го удържа — добави Аарън.

Пакостник направи няколко крачки към Кал. Кал вдигна ръце и Пакостник започна да се милва в тях, ближейки лицето му.

— Това е много по-трогателно, отколкото като видя мен — каза Тамара. Тя гледаше драскотините на Аарън и използва земната магия, за да изцери най-лошите наранявания. Вече бе излекувала окървавената устна на Джаспър.

Кал потупа Пакостник по главата.

— Трябваше да се сетя, че майстор Джоузеф не би те отвлякъл. Той обича само мъртви и шантави неща.

— Ние всичките сме шантави — напомни Тамара и огледа Аарън.

Бе използвал огромни количества от магията на Хаоса и макар все още да бе изправен, изглеждаше така, сякаш ще падне.

— Вече не кървиш, но не знам толкова целебна магия, за да разбере дали си навехнал, или си счупил нещо. Или...

— Никой ли няма да спомене нещо по въпроса за това, че Кал е Макар? — намеси се Джаспър.

Всички изглеждаха ужасени.

— Джаспър! — скара му се Тамара.

— Съжалявам — продължи Джаспър, — не знаех, че се преструваме, сякаш нищо не е станало. — След това се обърна към Кал: — Знаеше ли, че си Макар? О, чакай, забравих, че не мога да ти вярвам изобщо.

— Не е знаел — отвърна Алистър. — Магията на Хаоса бе заключена в тялото на Константин и след унищожението на тялото се е освободила. Явно се е качила за душата на Кал. Константин стана Макар заради опасността, заплашваща брат му. Джерико бе нападател от избягал елементал в пещерите, а Константин го накара да изчезне.

— Откъде знаете това? — присви очи Тамара.

Аарън, Тамара и Джаспър го зяпнаха.

— Понеже бяхме чираци в една и съща група — отвърна Алистър. — Бяхме петима. Сара, Деклън, Джерико, Константин и аз. Руфъс бе нашият майстор.

— Казаха, че Константин изкарал максималните оценки на изпитите — рече Джаспър. — Максималните.

— Бяхме най-добрите в нашата година — отвърна Алистър. Звучеше уморен и говореше за това, все едно се е случило преди

милион години.

— Били сте приятели с Константин? Добри приятели? — попита Аарън. Макар да бе окървавен, мръсен и изтощен, изглеждаше готов да ги защити всичките.

— Той, Джерико и Сара бяха най-добрите ми приятели — обясни Алистър. — Знаете как са чираците по групи.

— Като говорим за това — каза Тамара и погледна уплашено към Аарън, — трябва да разберем как да измъкнем нашата група от това място.

— Никак — промърмори Кал.

Тамара го изгледа накриво.

— С водна магия — заяви Алистър и тръгна надолу по плажа. — Съберете дърва. Ще си направим сал.

Внезапно целият плаж светна, все едно са го осветили с прожектор. Кал се олюля назад и се хвана за раницата, стиснал с пръсти презрамките. Чу как Джаспър изкрещява нещо, а после маговете полетяха над тях.

Майстор Норт, майстор Рокмапъл, майстор Милагрос и майстор Руфъс увиснаха във въздуха.

— Татко — извика Кал и изтича при баща си. — Ще те убият, трябва да вървиш. Ще опитаме да ги задържим!

— Не! — помъчи се да надвика вятъра Алистър. — Заслужавам наказание, задето взех Алкахеста, но не аз съм в голяма опасност...

— *Калъм* — каза майстор Руфъс. — *Тамара. Аарън. Алистър. Джаспър. Не се съпротивлявайте.*

С тези думи въздухът се завихри около Кал, удебели се и го повдигна към небето. Независимо от думите на майстор Руфъс Кал продължи да се съпротивлява.

— Сигурно сме били скрити от тях в гробницата — каза Тамара. — Явно така е била омагьосана като Магистериума, че да не могат да те проследят в нея. Но сега нея я няма и те са ни намерили.

— Не ни наранявайте — извика Джаспър. — Предаваме се!

Майстор Норт вдигна ръце и от облаците се появиха три въздушни елемента, подобни на змиорки. Бяха големи и спокойни, поне докато не отвориха огромните си челюсти. Видя как един поглъща Аарън в гушата си. След миг втори елементал се устреми към него със зинала паст.

— Ооох! — извика Кал и се търкулна вътре. Очакваше да се озове в стомаха на някакво същество, но мястото, където падна, бе меко, безформено и сухо. Така си представяше чувството да лежиш в облаците, макар да знаеше, че облаците са направени от вода.

Пакостник се търкулна към него. Изглеждаше ужасен. Обсебеният вълк зави и Кал опита да го успокои. Тогава се появи Алистър, все още вдигнал ръце, като че бе по средата на изричането на заклинание.

Елементалът се завихри и заплува в небето, следвайки маговете към Магистериума. Кал разбра къде отиват, тъй като виждаше през съществото. То бе облачно и плътно на някои места, а на други напълно прозрачно. Където и да го докоснеше обаче, елементалът изглеждаше здрав.

— Татко? — попита Кал. — Какво става?

— Мисля, че маговете са искали да бъдат сигурни, че няма да избягаме, затова са създали затвор вътре в елементала. Впечатляващо.

Алистър седна върху облачния стомах на съществото.

— Четиримата явно сте трудни за улавяне.

— Предполагам — рече Кал. Знаеше какво трябва да каже на баща си. Това, което искаше да сподели, откакто бе видял бележките на Алистър до майстор Джоузеф. — Съжалявам за станалото. Имам предвид... през лятото.

Алистър погледна към Пакостник, който опитваше да се изправи на лапи и се хлъзгаше. Кал проследи погледа му и си спомни, че не съжалява за всичко.

— И аз съжалявам, Калъм — отвърна Алистър. — Сигурно много си се уплашил от това, което видя в гаража.

— Страхувах се да не нараниш Пакостник — обясни Кал.

— И само това?

— Мислех, че ще използваш Алкахеста, за да изпробваш теорията си върху мен — сви рамене Кал. — Ако бях умрял, значи наистина съм бил...

— Разбрах те — прекъсна го Алистър. — Няма нужда да казваш повече. Не искаме да ни подслушат.

— Кога започна да подозираш?

Кал видя умората, изписана върху лицето на Алистър, когато той отговори:

— Отдавна. Може би още от момента, когато напуснах пещерата.

— Защо не каза нищо? Поне на мен?

Алистър се огледа, като че се притесняваше дали елементалът не ги подслушва.

— Защо да го правя? — отвърна той. — По-добре да не знаеш, помислих си. По-добре никога да не разбереш. Но сега не може да говорим за това.

— Сърдиш ли ми се? — попита притеснен Кал.

— За станалото в мазето? — попита Алистър. — Не, сърдя се на себе си. Подозирах, че майстор Джоузеф се е свързал с теб, страх ме беше, че вече те е оплел с пипалата си. Мислех, че ако узнаеш повече, ще се изкушиш от идеята за такава сила. После започна да пише и на мен. Страх ме беше от това, което иска да направи с теб. Но забравих колко уплашен трябва да си бил ти самият.

— Мислех, че ще те нараня — рече Кал и сведе глава върху меката част от елементала. Адреналинът го напускаше и на негово място остана само умората. — Мислех, че съм зъл като...

— Добре съм — каза Алистър. — Всичко е наред, Калъм. Хората не започват войни само защото са изпуснали нервите или магията си.

Калъм не бе сигурен, че това е истина, но бе прекалено изтощен, за да спори.

— Но не трябваше да идваш до гробницата, Калъм. Знаеш, нали? Трябваше да оставиш на мен да се оправя с това. Ако Джоузеф бе успял с плана си, кой знае какво щеше да ти направи.

Алистър потрепери.

— Зная — отвърна Кал. Ако душата му се върнеше в тялото на Константин, може би спомените за Калъм щяха да изчезнат. *Това, замисли се той, изглеждаше като участ, далеч по-лоша от смъртта.*

Но колкото по-надалеч летяха, толкова по-изтощен се чувстваше. Спомни си начина, по който Аарън бе използвал магията на Хаоса върху Аутомотонес.

Ще притворя очи за малко, каза си той.

Събуди се, защото го размърдаха. Носеха го на ръце над скалите около Магистериума, осъзна той. Премигна и се огледа наоколо.

Утринната светлина го заслепи. Предположи, че е време за закуска. Майстор Норт и майстор Рокмапъл бяха зад него и го наблюдаваха от местата си върху огромни въздушни елементали.

Изглеждаха сърдити и строги. Пакостник, Тамара, Аарън и Джаспър следваха майстор Руфъс надолу по пътя, който щеше да ги отведе към Магистериума. Алистър също ги следваше и носеше Кал по начин, по който не го бе правил, откакто Кал бе съвсем мъничък — с главата на Кал, подпряна на рамото му.

Раницата! Кал я грабна и осъзна, че баща му носи и нея на рамо. Въздъхна облекчено.

— Искаш ли да те сваля на земята? — попита Алистър с тих глас.

Кал не отговори. Част от него искаше да стъпи на несъвършените си крака. Друга част помисли, че това е последният път, когато баща му го носи.

Камъните отстъпиха място на тревисто петно зад Магистериума. Бяха пред две врати, изковани от мед. Чукалото бе направено по такъв начин, че извивките в метала изглеждаха като пламъци.

Над вратата бяха изписани думите: „Онзи, който не обича нищо, не разбира нищо“.

Кал си пое дълбоко въздух.

— Да — каза той.

Баща му го остави да стъпи на краката си и обичайната болка го прониза. Алистър му подаде раницата и Кал я метна на рамо.

— Никога не съм виждала тази врата — заяви Тамара.

— Това е входът на Асамблеята към Магистериума — отвърна майстор Руфъс. — Не съм и подозирал, че някой от вас ще има повод да я използва.

По времето, прекарано в Магистериума, Кал бе мислил много за него. В началото се боеше от училището, после го прие като дом, после като убежище от баща му, а сега вече като място, на което не бе сигурен, че има доверие.

Може би Алистър в крайна сметка бе прав. За всичко.

Майстор Руфъс потропа с гривна по портите и те се отвориха. Коридорът вътре не изглеждаше като останалите в Магистериума — с обичайните каменни стени и под. Този коридор бе направен от полирана мед. С всяка следваща крачка Кал разпознаваше символ на някой от елементите — въздух и метал, огън и вода, земя и хаос — с думи на латински, изписани под тях.

Руфъс стигна точка в стената, която изглеждаше като всички останали. Почука отново с гривната си и този път се отвори парче метал с размера на врата. То разкри стая, гола стая, направена от камък, с дълга каменна скамейка, опасваща стените.

— Ще изчакате тук — настоя той. — Майстор Норт и майстор Рокмапъл ще се върнат скоро, за да ви придружат до съвещателната зала. Асамблеята се е събрала да реши какво да прави с вас.

Тамара преглътна. Родителите ѝ бяха членове на Асамблеята. Джаспър изглеждаше ужасен. Дори Аарън бе притеснен.

— Ще взема Пакостник — каза Руфъс и вдигна ръка, преди Кал да успее да възрази. — Ще е в безопасност в стаята ти. Това е повече отколкото мога да кажа, в случай че дойде с нас. В Асамблеята не обичат животните, обсебени от Хаоса.

Щракна с пръсти и Пакостник изтича до него. Кал го погледна, сякаш се чувства предаден.

— Алистър, ела за миг — каза Руфъс.

Алистър изглеждаше изненадан, след което приближи Руфъс. Двата мъже взаимно се огледаха внимателно. Изражението на лицето на Руфъс се промени, но Кал сметна, че долавя в него нотка, подсказваща, че този Алистър, който той вижда, е различен от онзи, който виждаше Кал, когато погледнеше към баща си. Изглеждаше, като че вижда момче, може би на възрастта на Кал, с тъмна коса и пакостливи очи.

— Добре дошъл обратно в Магистериума, Алистър Хънт — рече Руфъс. — Липсваше ни.

Когато Алистър погледна към майстор Руфъс, в очите му нямаше гняв, но изглеждаше изтощен, от което стомахът на Кал се сви.

— На мен не ми липсваше — заяви той. — Виж, всичко е по моя вина. Нека децата се върнат в стаите си и аз да ида пред Магистериума. Не ме интересува какво ще правят.

— Хубав план — стана на крака Джаспър.

— Сядай, Де Уинтър — нареди майстор Руфъс. — Имаш късмет, че майстор Милагрос не е тук. Смяташе да те провеси над Бездънната яма.

— Над кое? — попита Кал.

Джаспър бързо седна, а майстор Руфъс се приведе да прошепне нещо на Алистър, което Кал не чу. Майстор Руфъс отстъпи назад с

Пакостник и отново почука с гривна по стената. Вратата се затвори и ги остави в стаята.

Кал си пое дълбоко въздух. Радваше се, че ще говори пред Асамблеята. Трябваше да остане, да обясни какво се е случило, преди някой друг да го направи. Да им покаже това, в което иначе не биха повярвали.

Кал погледна към Джаспър и се запита какво ли ще говори той пред Асамблеята. Щеше да спомене, че е отвлечен. Затова Кал трябваше да заговори пръв, преди стражите да го отведат. Джаспър го погледна замислено с тъмните си очи.

— Какво ще кажем? — попита той. — Тоест, ти какво смяташ да кажеш на Асамблеята?

— Ще признаем истината — отвърна Кал. — Ще им кажем всичко.

— Всичко? — Аарън като че се разтревожи.

Кал усети как стомахът му се свива още повече. Готов ли бе Аарън да излъже за него?

— Кал е прав — рече Алистър. — Мислете практично. Най-лошото, което можем да направим, е да си противоречим. Само ако говорим истината, ще разкажем една и съща история.

— Не знам защо ми е да слушам съвета на издирван престъпник — промърмори Джаспър.

— Всички сме търсени престъпници, Джаспър — сопна се Тамара и потупа Кал по рамото. — Всичко ще е наред.

— Да, успокой старата гад — отвърна Джаспър. — Той е твърде крехък, татко му го донесе на ръце.

— Млъквай — отсече Аарън. — Всеки път, когато се изнервиш, ставаш неприятен.

Кал погледна изненадан към Джаспър. Дали това бе истина? Съдейки по собствения си опит, Кал смяташе Джаспър за неприятен през по-голямата част от времето, но пък самият той знаеше какво значи устата да изпреварва разума. Самият той казваше много неща, преди да се замисли над тях.

Не искаше да смята, че има прилики с Джаспър, особено по отношение на това, което не харесваше у него.

Константин Мадън е бил чаровен, бе казала Тамара.

Вратата се отвори и майстор Норт влезе.

— Асамблеята ще ви приеме сега — рече той.

Бъди чаровен, каза си Кал. Ако си Константин, използвай го!
Бъди чаровен.

Станаха на крака и последваха майстор Норт надолу по медния коридор и през арката към една масивна кръгла стая. Кал я бе посещавал и преди, но скри изненадата си от съвпадението. Бе се промъквал в Магистериума, когато попадна на среща на маговете тук. Сега вероятно не бе най-добрият момент да разкрива, че е подслушвал.

Пещерата бе масивна и кръгла. Скъпоценни камъни украсяваха стените, оформяйки фигури на съзвездия. Центърът на стаята бе зает от масивна кръгла дървена маса с кухо ядро. Изглеждаше така, все едно е направена от дървесен ствол, но дървото явно беше огромно, по-голямо и от най-широката секвоя. Кал непреодолимо искаше да погали с пръсти повърхността му.

От едната страна седяха членове на Асамблеята в масленозелени костюми, които се редуваха с маговете от Магистериума, облечени в черно. Изглеждаха като шахматни фигури.

Майстор Норт махна с ръка и една секция от масата се вдигна като отрязано парче торта. После махна на Кал и останалите да седнат пред един процеп в кръга. След миг колебание Алистър влезе пръв, следван от децата. В мига, в който последният от тях — Джаспър, влезе в кръга, оформен от масата, секцията се затвори обратно на място. Кал и приятелите му бяха пленени в кръга на масата, напълно обкръжени от Асамблеята.

Кал огледа самодоволните изражения на възрастните. В интерес на истината... не всички бяха такива. Майсторите Руфъс, Норт, Рокмапъл и Милагрос изглеждаха напрегнати, а родителите на Тамара — притеснени. Освен учителите и семейство Раджави Кал разпозна само още един от маговете на Асамблеята: госпожа Таркин, мащехата на Алекс. Тя седеше като кралица, събрала сребрилата си коса на кок. Никой не се представи.

— Откъде да започнем изобщо — обади се възрастен човек в униформа на Асамблеята. — От времената на Константин Мадън не сме имали такива смущения, удари върху Магистериума и принципите, които той представлява, както се случи тази седмица.

— Никога не сме искали да нараним Магистериума — каза Тамара.

— Наистина? — Възрастният човек ѝ се нахвърли заради думите ѝ, както котката напада мишка. — Знаете ли колко деморализиращо бе за нашите чираци да разберат, че техният Макар е избягал от училище? Това не ти ли хрумна, Аарън Стюарт?

— Не съм избягал, маг Грейвс — възрази Аарън и се изправи.

Все още носеше дрехите от магазина, макар сега да бяха покрити с прахоляк и кал. Бе само едно тринайсетгодишно хлапе с нелепа прическа, изгубила формата си, но щом заговори, всички го загледаха. Кал видя, че израженията на лицата на маговете от Асамблеята се смекчиха. Искаха да чуят Аарън. Това бе качеството, което притежаваше Константин. Това имаше предвид Тамара, когато каза, че е бил чаровен.

— Това лято говорих с много магове от Асамблеята и други от нашата общност. Всеки от тях подчерта, че аз съм едничкото оръжие, което може да спре Врага. Стори ми се, че им дължа нещо повече от това да се крия в Магистериума, когато съм нужен другаде.

Настъпи кратка тишина, а после Грейвс се прокашля.

— Ентусиазмът ти е достоен за уважение, но ако наистина смяташе, че си необходим за залавянето на Алистър Хънт, защо не се справи с него, когато го хванахте? Защо той е още с вас?

Гняв започна да се разпалва в гърдите на Кал.

— Не е както си мислите — намеси се Тамара. — Трябва да изслушате цялата ни история.

— Тамара Раджави, считахме, че след случилото се със сестра ти би била по-внимателна — скара ѝ се майстор Норт.

Лицето на Тамара посърна, а Кал усети как гневът му се разпалва още повече.

— А ти, Калъм Хънт — продължи майстор Норт, — позволихме ти да учиш в Магистериума, макар да изкара жалки оценки. И ни се отплащаш така? Считай молбата си да бъдеш противотежест на Макара за отхвърлена. Радвай се, ако се разминеш само с това.

Майстор Руфъс бе стиснал юмруци, а Кал се чувстваше така, сякаш пие вряла вода.

— Нямайте никакво право да наказвате някого от нас — светнаха очите на Джаспър. — След като изпратихте елементал да ни убие!

— Джаспър! — ужаси се майстор Милагрос. — Не разбираш ли къде се намираш? Лъжите няма да ти помогнат.

— Но той не лъже — рече Кал. — Знаем, че на Магистериума не му пука за истината. Какво стана с майстор Лемюъл? Ако наистина не е наранил Дрю, защо не му позволихте да се върне? Защо е заточен сред някакви откачалки, които експериментират върху животни в гората?

— Той избра да не се върне, Кал — въздъхна майстор Руфъс и Кал прехапа език.

— Лъжите няма да помогнат на родителите ти да се върнат в Асамблеята — каза госпожа Раджави на Джаспър с притихнал глас, а после се обърна към Алистър: — Къде е Алкахестът? — настоя тя. — Защо го няма на масата?

— Майстор Джоузеф го взе — отвърна простичко Алистър и Кал направи гримаса. Вече знаеше кого да обвинява за това, че не е чаровен.

— Майстор Джоузеф — рече хладно госпожа Таркин, — дясната ръка на Врага на Смъртта? Същият, който го изкуши по пътя на злото?

— Вие, деца, сте оставили на този изменник да занесе Алкахеста на Врага? — стана на крака Грейвс. — Трябва да хвърлим Алистър в затвора, а вас с него!

— Врагът на Смъртта не притежава Алкахеста — заяви Кал. — Той не притежава нищо. Но не заради вас.

— Откъде знаеш какво има и какво няма Врагът? — присви очи Грейвс.

— Калъм... — предупреди го Алистър.

Но Кал нямаше намерение да спира. Бе се подготвил за този момент. Бръкна в раницата си и, сподавяйки гнева и отвращението си, извади отсечената глава на Константин Мадън за косата и я стовари на масата пред майстор Грейвс. Нямаше кръв, раната по врата на Константин изглеждаше като обгорена на мястото, където Кал я бе отрязал с Мири. Лицето на Врага бе изцапано със сажди, но се виждаше, че е на Константин Мадън.

— Защото татко го уби — каза Кал. — С Алкахеста.

Съветът замлъкна. Госпожа Таркин простена задавено и извърна глава. Майстор Руфъс изглеждаше шокиран, нещо необичайно за него. Съветник Грейвс имаше вид, все едно ще получи удар, а семейство Раджави гледаха към Тамара, все едно никога преди не са я виждали.

— Отрязал си главата му? — наруши тишината Аарън. Гласът му потрепери.

Кал подозираше, че не изглежда особено чаровен. Главата гледаше към Съветниците, те от своя страна също гледаха към нея със смесица от ужас и потрес, сякаш очакваха да ги заговори. Кал забеляза, че един оранжев бонбон и туфа козина са полепнали по бузата на Врага, но не искаше да привлеча внимание и да маха която и да било част.

— Мислех, че ще ни трябва доказателство — отвърна Кал.

— Но аз пипнах тази раница! — извика Тамара. — Това е най-гноусното нещо, което...

Алистър избухна в смях. Изглежда, че не можеше да се спре. Сълзи се стекоха по бузите му. Избърса очи и се опря на масата, омаломощен от собствения си кикот. Опита се да каже нещо, но нямаше сили дори да изрече думите.

Кал се бе надявал главата на Константин Мадън да не подлуди останалите. Или поне не баща му. Но всички изглеждаха малко или много полудели.

— Калъм — подхвана майстор Руфъс, който се възстанови пръв, — как Алистър е успял да убие Врага на Смъртта?

— Подмами майстор Джоузеф да ме отведе при Константин — отговори Кал, като внимаваше да не лъже. — После използва Алкахеста срещу Врага. А след това Константин бе мъртъв. — Кал не спомена, че е бил мъртъв още преди това. — Наоколо имаше глутница обсебени. Помогнахме да ги победим, а след това гробницата бе унищожена.

— А Алкахестът е изгубен? — попита майстор Милагрос.

Кал кимна. Бе сигурен, че Асамблеята има още въпроси, но бяха твърде шокирани, за да го прекъснат.

— Смятаме, че майстор Джоузеф се е измъкнал при падането на гробницата.

Смехът на Алистър най-последно заглъхна.

— Какво стана с тялото на Врага? — попита майстор Норт.

— Изчезна с остатъка от гробницата. Хаосът го... ъъ... погълна.

Майстор Руфъс кимна.

— Това не е всичко — поклати глава Джаспър. — Пропускаш най-важното.

Кал почувства как баща му се напруга. Алистър заби пръсти в рамото му. Видя как Тамара затаява дъх, а Аарън гледа кръвнишки към Джаспър.

— И то е? — попита маг Грейвс, който сякаш се олюляваше от безкрайните изненади.

— Гробницата бе унищожена заради Кал — каза Джаспър. — *Понеже Кал бе Врагът на Смъртта. Понеже Кал бе прероденият Константин Мадън. И така както Константин бе унищожил Магистериума, Кал унищожил гробницата. Запечатайте магията му, убийте го.*

Кал гледаше към Джаспър, замръзнал от ужас.

— Кал използва магията на бездната, за да ни опази от обсебените — продължи Джаспър. — Изпусна я от контрол, понеже я използваше за пръв път. — Джаспър ги погледна самодоволно, все едно знаеше колко са се изплашили. — Точно така. Кал е Макар, също като Аарън. Сега имаме двама.

Кал въздъхна облекчено. Маговете от Асамблеята гледаха Джаспър така, все едно му е поникнала втора глава. Най-последно бе успял да ги изненада.

В този миг Анастасия Таркин стана на крака. Гърбът ѝ бе изпънат, а сребърната ѝ коса блестеше. Загледа се право към Кал, когато заговори:

— Най-последно Врагът е мъртъв — каза тя. — Благодарение на вас петимата... — Тя махна с ръка, като посочи Кал, Алистър, Тамара, Джаспър и Аарън. — ... Верити Торес и останалите, загинали в Студеното клане, най-последно са отмъстени.

Кал си спомни главата на Верити, забита на вратата на гробницата, и преглътна.

Думите на Таркин изглежда извадиха маг Грейвс от шока.

— Анастасия е права — обяви той. — Примирието не важи. Алкахестът трябва да бъде върнат, но за момента е време да празнуваме. Войната свърши!

Останалите от Асамблеята замърмориха и усмивки плъзнаха по лицата им. Майстор Милагрос започна да ръкопляска и останалите съветници и майстори станаха на крака да се присъединят към тях.

Тамара изглеждаше изненадана, Джаспър — самодоволен, а Алистър — облекчен.

Кал погледна към Аарън. Аарън не се усмихваше. Той имаше странно, объркано изражение на лицето, все едно се чудеше дали не прави ужасна грешка, като скрива истината за Кал.

Но може би не мислеше за това. Може би беше прекалено уморен и не мислеше за нищо.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

След това нещата се случиха доста бързо. Алистър бе изпроводен от майстор Руфъс да спи в една свободна стая на майстор. Децата бяха отпратени в общите помещения да се изкъпят и да си починат, което означаваше, че Кал е (а) отделен от Джаспър и (б) е заедно с Пакостник. И двете бяха приятни неща.

Почти веднага след като Кал, Тамара и Аарън се бяха проснали на диваните и столовете изтощени, пристигна Алекс Страйк, който носеше храна от трапезарията: дървени чинии и купи, пълни с различни видове гъби, лишеи и пудинг от грудки. Някои от тях имаха вкус на начоси^[1], но имаше и от лилавата храна, която според Тамара напомняше солена карамел, а също и от гъбата с вкус на панирани пилешки хапки.

След като се засити, Кал закуцука до леглото си и се просна изтощен. Не сънуваше или поне не запомни сънищата си.

Когато се събуди на следващия ден, осъзна, че чаршафите му са изцапани с пушек и прах. Не можеше да си спомни последния път, когато се е къпал наистина, затова реши бързо да го стори, преди майстор Руфъс да го огледа като хората и да го бухне в някой от солените басейни на Магистериума.

Той погледна надолу към Пакостник и осъзна, че вълкът е в дори по-лоша форма. Козината на Пакостник бе станала съвсем различна на цвят заради мръсотията.

Банята бе пещера в главния коридор и се споделяше от две различни групи чираци. Имаше три големи зали, една с тоалетни, една с умивалници и огледала и една с топли басейни, които бълбукаха нежно, а също и с потоци вода, които те заливаха като топъл дъжд, ако застанеш на правилното място. Скални стени хитро разделяха отделните бани, така че много хора можеха да се къпят едновременно, без да се виждат голи.

Кал отиде до единия басейн, окачи хавлията си на закачалка, свали обикновените си мръсни дрехи, с които бе заспал, и се качи горе.

Водата бе толкова гореща, че в началото му бе неудобно, но после мускулите му се отпуснаха. Беше невероятно.

Дори кракът му бе добре.

— Ела — каза той на Пакостник.

Вълкът се поколеба и подуши въздуха. После предпазливо близна водата. Някога Кал щеше да се подразни от това, но сега се радваше, че Пакостник не прави автоматично каквото си поиска.

— Кал? — чу някой да казва. Беше глас, който идваше от другата страна на каменната стена на банята му. Познат момичешки глас.

— Тамара? — почти изписука той. — Къпя се!

— Знам — каза тя, — но няма никого друго тук, а ние трябва да поговорим.

— Не знам дали знаеш, но повечето хора се къпят без дрехи — отвърна той.

— Но аз съм от другата страна на стената! — възкликна тя подразнена. — Освен това тук е много влажно и прическата ми се разваля. Не може ли просто да поговорим?

Кал приглади собствената си мокра черна коса, отмятайки кичурите от лицето си.

— Ами добре, говори.

— Ти ме нарече лъжкиня — каза тя и болката в гласа ѝ не можеше да се сбърка.

Кал потръпна и Пакостник го погледна строго.

— Знам — рече той.

— После се оказа, че ти си още по-голям лъжец — продължи тя. — Излъга за всичко.

— За да защитя татко!

— За да защитиш себе си — сопна се тя. — Можеше да ни кажеш, че си Врагът.

— Млъкни, Тамара.

— Кал, не искам да го казвам, но в банята няма други хора, които да ни подслушват. Само аз и ти сме.

— Аз не съм Врагът на Смъртта — отсече Кал и погледна към отражението във водата. Черна коса, сиви очи. Беше си Калъм Хънт.

Но все пак...

— Можеше да споделиш с нас истината за това, което ти е казал майстор Джоузеф, а не го направи.

— Не исках да ме намразиш — обясни Кал. — Ти си най-добрата ми приятелка.

— Пак излъга — изсумтя Тамара. — Аарън е най-добрият ти приятел.

— Но ти си най-добрата ми приятелка — настоя Кал. — Не исках да ме мразите. Имах нужда и от двама ви.

Когато Тамара проговори отново, звучеше по-малко ядосана.

— Държах само да ти кажа, че не желая да се лъжем отново.

— А може ли да лъжем други хора? — попита Кал и погледна към Пакостник, който размърда уши.

— Ако е важно — рече Тамара, — но не и един другото. Трябва да си казваме истината. Става ли?

— Става — съгласи се Кал и Пакостник изляя.

— Кал — каза Тамара, — има ли някой друг в банята с теб?

Кал въздъхна. Не очакваше да му се наложи да прави откровения толкова скоро.

— Пакостник — призна той.

— Кал! — възмути се Тамара. — Това е отвратително.

След това се разсмя. След секунда Кал също се разсмя.

* * *

След като Тамара и Кал се изкъпаха, той се отправи към стаята си по хавлия и сложи униформата си. След като се появи отново, Аарън вече бе там, чист, измит, облечен и похапващ нещо, напомнящо много на бледа круша.

— Какво е това? — попита Кал.

— Вълшебен плод — сви рамене Аарън. — Един от сребърните ученици го отглежда. Има вкус на сирене, но и на ябълка. Искаш ли един?

Кал направи гримаса. Видя, че зад Аарън има купчина от странни плодове, напитки и сладки от Галерията, а също и нещо, което изглеждаше като саморъчно направени карти. В стъклен аквариум плуваше безока риба.

Аарън проследи погледа му.

— Да, някои хора се притесняваха за нас. Това са подаръци, задето сме се върнали, предполагам.

— Подаръци, които изискват да се върнем — отговори Кал.

Аарън се ухили. Няколко минути по-късно Тамара излезе от стаята си. Прическата ѝ не се беше развалила. Косата ѝ бе сплетена на тъмни гладки плитки, които носеше на главата си като корона. Златни обеци висяха от ушите ѝ, като се разлюляваха при всяко нейно движение.

Тя се усмихна на Кал и той усети как стомахът му се свива. Извърна поглед, без да е сигурен защо.

— Готови ли сте за трапезарията? — попита тя.

Аарън отхапа за последно от вълшебния пещерен плод, като сви центъра му на две и го изяде. Погледна към Пакостник, чиято козина бе бухнала от банята. Ухаеше на сапун от зелен чай и изглеждаше нещастен заради това.

— Хей, пухчо — каза той.

Обсебеният вълк, всяващ ужас в сърцата на железните ученици, го погледна с въртящите си, тъжни очи. Кал се наведе да го потупа по главата.

— Ще ти донесем наденички от трапезарията — обеща той. — И ти заслужаваш да празнуваш.

Излязоха в коридора и завариха Джаспър да ги чака.

— Здравейте — рече той, сетне добави: — Канех се да похлопам на вратата. Всички в групата ми се държат странно и ме зяпат. Имам предвид, че съм герой, което е странно за тях.

— Какъв герой... — отвърна Аарън.

— И бездруго не исках да вървя до трапезарията сам — сви рамене Джаспър.

Тръгна след тях, докато крачеха към залата, и се разприказва с Тамара. Започваше да изглежда така, сякаш мястото на Джаспър е при тях. Това бе лош знак за Кал. От друга страна, не можеше да е груб с него, тъй като Джаспър, противно на всякаква логика, пазеше тайната му.

Понякога обаче Джаспър поглеждаше към него и Кал се питаше дали тайната не е твърде изкусителна. Ако Кал го ядосаше, а той бе сигурен, че рано или късно ще го ядоса, както и обратното, дали

Джаспър щеше да продължи да мълчи? А ако искаше да впечатли друг ученик, дали можеше да удържи на изкушението?

Кал преглътна студената буца в гърлото си.

— Няма да кажеш на никого, нали?

— Кое — попита Джаспър с полуусмивка.

Нямаше начин Кал да изрече нещото на глас.

— Онова!

— Докато ми е изгодно, няма — повдигна вежда Джаспър.

— Трябва да се съгласим — каза твърдо Тамара. — Никой не бива да казва нищо за Кал. Не знаем на кого можем да имаме доверие тук.

Джаспър не й отговори. Нямаше начин да го накарат да обещае, а дори и да успееш, нямаше причина да вярват, че ще спази дадената дума.

Когато пристигнаха в трапезарията, Кал бе паникьосан. Бяха закъснели и тя бе пълна. Миризма на скара изпълваше въздуха, макар децата да носеха чинии със сив пудинг, лишей и гъби. Устата на Кал се изпълни със слюнка, въпреки че току-що беше ял.

След като няколко чираци ги забелязаха, се разнесе мърморене и всички вдигнаха глави. Цялата трапезария притихна. Кал, Тамара, Аарън и Джаспър застанаха неловко на прага, усетили тежестта на стотици погледи. Хора, които познаваха, такива, които им бяха непознати. Всички зяпаха.

После стаята избухна в аплодисменти. Ученици, които Кал не познаваше, свирукаха, ръкопляскаха, изправени върху столовете си, викаха и крещяха, че войната е свършила.

Майстор Руфъс се покатери върху масата на майсторите и надвисна над тях. Плесна с ръце и веднага настъпи тишина, макар учениците още да движеха усти и да ръкопляскаха. Чуваше се обаче само майстор Руфъс:

— Днес приемаме обратно в Магистериума четирима ученици, постигнали най-безпрецедентната победа в историята на Съвета — обяви той: — Джаспър де Уинтър, Тамара Раджави, нашия Макар Аарън Стюарт и най-новия ни магьосник на Хаоса Калъм Хънт. Моля, приежете ги радушно.

Заклинанието за тишина са разсея дотолкова, че оглушителни аплодисменти да изпълнят стаята.

— Врагът на Смъртта, който искаше да направи себе си и последователите си безсмъртни, който се бе заканил да победи смъртта, най-сетне я срещна. В нашето поколение имаме не един, а двама Макари. Всички ученици тук допринесоха за това. Имаме истински късмет.

Хората започнаха да подсвиркват и да ръкопляскаат. От другата страна на стаята Алекс Страйк намигна на Кал изпод рошовата си кестенява коса.

— Не трябва да забравяме, че макар войната да е свършила, още нямаме мир. Врагът може и да го няма, но последователите му все още са тук. Предстоят много битки и като магове от Магистериума ваша работа е да ги водите.

Този път аплодисментите бяха далеч по-приглушени. *И правилно, помисли си Кал, майстор Руфъс бе прав. Дори повече, отколкото подозираше.*

— Сега, Кал, Тамара, Аарън и Джаспър — каза Руфъс и се обърна към четиримата, — вдигнете гривни. В тях ще намерите нов камък — танзанит, представящ най-великите победи, спечелени за каузата на Магистериума.

Кал вдигна гривната си и я загледа. Беше вярно. На китката му блестеше синьо-лилав камък, а до него имаше друг — черен, символизиращ статута му на Макар, маг, употребяващ магията на Хаоса.

Джаспър вдигна гривната си и подскочи. Внезапно стаята се изпълни с хора, които крещяха:

— Врагът е мъртъв! Врагът е мъртъв!

Само Тамара и Аарън не се присъединиха към тях. Погледнаха към Кал: Тамара с тревога, Аарън с безпокойство. *Те, Джаспър и Алистър бяха единствените, които знаеха*, помисли си Кал. Врагът на Смъртта бе точно толкова мъртъв, колкото и преди. Не можеш да убиеш чудовището, когато самият ти си такава.

Руфъс сведе ръце, знак, който изглежда освободи учениците от местата им. Всички хукнаха към Кал и приятелите му, започнаха да ги тупат по гърба и да питат за Врага и битката. Кал се завъртя сред морето от тела в опит да запази равновесие.

Кимия прегръщаше Тамара и плачеше. Алекс бе стиснал ръката на Аарън. А после Селия изникна пред Кал със зачервени очи,

търсейки ръката му. Облекчен, той се извърна към нея. Смяташе, че поне тя ще се държи нормално.

Миг преди тя да го целуне право по устата.

Очите на Кал се ококориха. Нейните бяха затворени, докато се привеждаше към него. Останаха така за секунда. На Кал му стана ясно, че хората ги зяпат. Тамара изглеждаше смаяна, а застаналият до нея Аарън избухна в смях. Кал бе сигурен, че Аарън се смее, защото нямаше идея къде да дене ръцете си, поради което ги размахваше като пипалата на октопод.

Накрая Селия се отдръпна назад.

— Ти си герой — каза тя и очите ѝ засияха. — Винаги съм го знаела.

— Ъъъ — отвърна Кал. Значи това бе първата му целувка. Беше... мека?

Бузите ѝ пламнаха.

— Трябва да вървя — рече тя и се скри в тълпата.

— Виж, Джаспър — извика Аарън, който се появи зад Кал и го потупа по рамото. — Какъв фукльо!

В този момент Джаспър мина покрай тях, носен на рамо от Раф, докато хората викаха и пееха песни за него.

Беше се ухилил до ушите.

За миг Кал също се усмихна и се почувства много по-добре. Нямаше начин Джаспър скоро да проговори, ако това означаваше, че ще трябва да се откаже от всичко, на което в момента се радваше. Тайната на Кал бе в безопасност.

— Извинявай — обърна се майстор Руфъс към Кал, — трябваш ми за един миг, освен ако не си прекалено зает.

Кал преглътна стон на унижение. Дали майстор Руфъс бе видял как Селия го целува? Дали щеше да каже нещо закачливо относно това? Кал отчаяно се надяваше да не го направи.

Майстор Руфъс го отведе до една маса в ъгъла, скрита зад камък, който я отделяше от погледите на останалите в трапезарията. На масата висок, мършав и гладко избръснат мъж ядеше от чинията си с гъби така, все едно животът му зависеше от това. Алистър.

Кал не помнеше друг родител да е бил пускан в Магистериума, при това два пъти, но обстоятелствата около баща му бяха доста необикновени.

— Много време мина, откакто за последно седях в тази трапезария — рече Алистър и отпи от зеления сок, който Кал никога не се бе осмелил да опита. — Това е лишейт на младостта ми.

— Ами добре — отвърна Кал и се запита дали веществото не е наркотично, като се има предвид начинът, по който баща му го пиеше. — Не е толкова зле след време.

— Ммм — каза Алистър, след което преглътна една последна хапка и се изправи. — Кал, няма как да остана, но майстор Руфъс се съгласи, че и двамата можем да излезем.

— Добре — отговори Кал, — но трябва ли да е веднага? Точно сега?

— Опасявам се, че да. Имам още работа с Асамблеята, въпроси, на които трябва да отговоря. Освен това съм изоставил делата си. Ще те видя обаче през зимната ваканция. Ще има за какво да поговорим.

Кал въздъхна, но след ужасните неща, които баща му бе наговорил за Магистериума, не бе изненадан, че трябва да си тръгва толкова скоро. Кал се запита дали е посетил Коридора на Завършилите, за да види отпечатъка на съпругата си. Кал не бе сигурен, че може да мисли за нея като за своя майка и не можеше да си позволи да попита.

Излязоха заедно от трапезарията и продължиха мълчаливо по дългите коридори, които водеха до предните порти на Магистериума. Алистър бе поставил ръка върху рамото на Кал, а майстор Руфъс бе на няколко крачки зад тях.

Алистър се обърна на прага и прегърна силно Кал. Кал замръзна за кратко, когато усети ръката на баща си да приглажда косата му. Алистър не бе сантиментален, но Кал го чу как преглъща, когато се отдалечи от него и погледна към гривната на китката му. После вдигна ръката на Кал.

— Константин Мадън носеше същия черен камък на ръката си — каза той и Кал потръпна вътрешно, — но не и този.

Палецът му погали синьо-лилавия камък, танзанита.

— Този камък указва съвършената храброст. Единственият друг човек, когото съм виждал да носи танзанит, бе Верити Торес.

— Аз не съм герой — рече Кал, — но няма да стана като Константин. Обещавам.

Алистър пусна китката на Кал и се усмихна с една от редките си, криви усмивки.

— Изложи се на голям риск, като остана в гробницата — продължи той, — но докато съм жив, няма да забравя изражението на маг Грейвс.

Кал не можа да сподави усмивката си. Алистър го докосна за последно по рамото и започна да си проправя път към дългата черна кола, която го чакаше на разчистения път пред портите.

— Пази се — обади се майстор Руфъс.

Алистър се спря и се обърна първо към Руфъс, а после към Кал.

— Ти пази сина ми.

Майстор Руфъс кимна. После, като махна и на двамата, Алистър се прибра в колата и се отдалечи. Гумите заскърцаха по чакъла.

Кал се обърна и се отправи обратно към трапезарията, но майстор Руфъс го спря с бързо движение на ръката.

— Кал — рече той, — трябва да поговорим.

Кал се извърна, изпълнен с леден ужас. Запита се какво ли му е казал Алистър.

— Ами добре. За какво?

— Има нещо, което не исках да ти кажа пред останалите ученици.

Кал се напрегна. Това не можеше да свърши добре.

— Кал, в Магистериума има шпионин. Може да е някой на страната на врага, който вероятно работи за майстор Джоузеф. Може и да е някой, който мрази маговете на Хаоса.

— Какво имаш предвид?

— Може би помниш лекциите от Желязната година за произхода на магията, за това, че не навсякъде приемат Макарите добре. Някои магове смятат, че никой никога не трябва да използва магията на Хаоса и че тези, които го правят, трябва да бъдат спрени или убити.

Кал си спомни нещо за това, че в Европа не обичат Макарите.

— Но защо мислите, че има шпионин?

— Аутомотонес — изплю името Руфъс. — Маговете никога не биха изпратили смъртоносен елементал по петите ви. Той е прекалено могъщ и жесток. И да го бяхме пратили, никога не бихме го сторили със заповед да нарани някого от вас, дори Алистър. Някой го е изпратил с нареждане да убие Макар. Смятахме, че става дума за Аарън, но сега се оказа, че и ти си Макар, и не се съмняваме, че този човек иска и твоята смърт.

Ледена тръпка премина през Кал. Който и да бе пратил елементала подире им, не се бе тревожил за безопасността му. Това означаваше, че не е бил никой от слугите на майстор Джоузеф, тъй като той се бе метнал пред Кал, за да го спаси. А това означаваше, че майстор Руфъс е прав.

— Връщай се в трапезарията — каза майстор Руфъс. — Приятелите ти те очакват. Имаме време да обсъдим бъдещето, когато започне училище. Утре. Върна се точно навреме, за да се присъединиш към останалите медни магове за втората мисия.

— Втора мисия? — попита Кал смаян.

— Да — кимна майстор Руфъс. — Трябва да намерите няколко жаби на петна в околната гора.

— Шегувате се! — възкликна Кал. — Та ние убихме Врага на Смъртта? Това не се ли брои за нещо?

— Брои се, разбира се — рече майстор Руфъс с една от редките си усмивки, — за първа мисия. Няма да правите грим. А сега върви! До утре!

— До утре — повтори Кал и тръгна обратно по коридорите на Магистериума, като мина покрай бляскавите кристали и скалните формации. Неспokoйни мисли се въртяха в ума му.

— Калъм Хънт — обади се познат глас.

Прекалено познат. Кал се закова на място и вдигна очи, докато не спря погледа си върху светещия гуцер на стената, който го гледаше през притворените си клепащи. Дългият език на Уорън шибна въздуха.

— Краят е по-близо, отколкото си мислиш, Макарю — каза елементалът.

После се отдалечи и остави Кал, загледан в празното пространство.

[1] Мексиканско ястие. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.